

Mạng Xem Mặt Vũ Trụ

Contents

Mạng Xem Mặt Vũ Trụ	1
1. Chương 1 - 5:	1
2. Chương 6 - 10: Gặp Gỡ Số 1	11
3. Chương 11 - 15: Gặp Gỡ Số 2	20
4. Chương 16 - 20: Gặp Gỡ Số 3	28
5. Chương 21 - 25: Gặp Gỡ Số 3	37
6. Chương 26 - 30: Gặp Gỡ Số 4	46
7. Chương 31 - 35: Gặp Gỡ Số 4	55
8. Chương 36 - 40: Gặp Gỡ Số 4	64
9. Chương 41 - 45: Bắt Đầu Với Số 5	76
10. Chương 46 - 50: Bắt Đầu Với Số 5	91

Mạng Xem Mặt Vũ Trụ

Giới thiệu

Anh ta thấy tôi giận dữ, tiếp tục khinh khỉnh mỉm cười: “Phụ nữ trái đất đều có giá, chẳng qua chưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-xem-mat-vu-tru>

1. Chương 1 - 5:

Nguyên danh: Vũ trụ thân cận vông

Tác giả: U U Nhược Thủy

Converter: Tsubaki

Editor: gororo

Chính văn chương 1: Mạng xem mặt vũ trụ (1)

“Anh kiểm kê lại đi, xem xét ngay tại chỗ, quá hạn là em không chịu trách nhiệm đâu!” Một cái thùng bị ném xuống đất ở công viên gần nhà, cộng thêm một con gấu bông mập mạp cao hơn nửa người. Tôi vỗ vỗ tay, thở phào nói với anh bạn trai Lâm Tuấn Kiệt, tông giọng vô cùng đông cứng.

Không, phải nói là bạn trai trước. Bởi vì con người xinh đẹp trầm ngư lạc nhận, bẻ nguyệt tu hoa, từ nhà trẻ đã có người theo đuổi như tôi đây, vừa bỏ anh chàng đầu gỗ siêu ngốc nghếch kia đi rồi. Chia tay, dứt áo, đá đít... Nói thế nào cũng được, dù sao cũng là ngưng hẳn tình cảm lưu luyến gần mười hai năm.

Tuy nói mười hai năm, nhưng thực ra cũng chỉ là tên ngốc này “một bên tình nguyện”, tự tính từ hồi cấp hai cho tới mượn vở chép bài tập đến giờ. Thực tế là, tốt nghiệp xong mỗi người một hướng, trong một lần tình cờ gặp lại mới bắt đầu kết giao, tổng cộng không đến tám tháng. Lâm Tuấn Kiệt lắc lắc đầu: “Không cần, để anh nhắc lại giúp em trước.” Nói xong liền ngồi xổm xuống, ôm lấy con gấu bông từng khiến tôi phải giãy dụa khiêng về nhà dưới nụ cười kinh ngạc pha chút ác ý của biết bao người đi đường.

Con gấu đáng chết, khiến Valentine năm ngoái tôi xem xong phim phải nhịn đau gọi một chiếc taxi. Bởi vì tôi không muốn tiếp tục ôm nó ngồi xe bus về nhà dưới sự chú ý của mọi người. Xuống taxi xong, tôi mệt bán sống bán chết tha con gấu lên tầng 6 của tòa chung cư không có thang máy.

Xem hóc mắt Lâm Tuấn Kiệt đổ lên, bị tôi bắt nạt áp bách thâm còn muốn dỗ lại tôi, tôi cũng không hề dễ chịu. Nhưng tôi quyết định rồi, tôi không thể tiếp tục qua lại với cái người tốt thì tốt nhưng muốn phòng không phòng, muốn xe không xe, muốn cái gì cũng chỉ có thể cười ngầy ngỗ đáp lại.

Lúc anh ta lại tiếp tục đi chợ hoa tươi bán sỉ mua bó hoa hồng giá mười lăm tệ rưỡi, lại tìm cái nơ giá hai tệ buộc lại rồi tặng cho tôi. Tôi rất cuộc không thể chịu đựng được!

Thế giới này thật tàn khốc, cần phải có lòng dạ tính toán chi li, bằng không đừng hòng trở nên nổi bật. Gã cho anh chàng công chức nhỏ vĩnh viễn không thăng cấp này, cùng với căn phòng mười lăm m² ba người ở của anh ta, ba bốn mươi năm nữa tôi vẫn sẽ phải tính toán những thứ lông gà vỏ tỏi để trả tiền phòng, sẽ phải cò kè mặc cả chỉ vì bữa ăn sáng. Đợi trả nợ xong rồi, cơ bản cũng đến lúc vào nhà hỏa táng, rốt cục kết thúc cuộc đời bi thảm vì tiền và phòng.

“Anh rất tốt, nhưng em không hợp với anh!” Lưu lại câu từ biệt cuối cùng, tôi mặc kệ Lâm Tuấn Kiệt một tay ôm thùng, một tay ôm gấu, rời đi không hề quay đầu lại.

Tôi lắc đầu, rũ bỏ hết thấy quá khứ. Tôi - Thư Lâm Lâm, nhất định phải tiến tới tương lai, tìm được một anh chàng tốt! Ít nhất phải có một căn nhà tử tế, khiến tôi an tâm sống qua ngày.

Về nhà, tắt điện thoại di động, tôi cũng không muốn nghe người nào đó khóc lóc nức nở cầu xin tôi quay lại. Lâm Tuấn Kiệt, hừ, tên thì rõ hay, nhưng chẳng liên quan xịu nào đến vẻ bề ngoài, không đẹp trai cũng chẳng tài giỏi, không có chút xuất sắc nào. Là kiểu người tùy tiện vứt vào khu buôn bán nhỏ là lập tức sẽ bị biển người mờ mịt nuốt chửng.

Nhưng tiếp theo nên làm gì đây? Tám tháng qua, lần đầu tiên tôi mơ hồ như vậy.

Tôi tự giễu nở nụ cười một chút, mau chóng tìm bạn trai mới chứ sao! Chia tay rồi thì chặt đứt tình cũ, bỏ qua một gốc cây nhưng đằng sau vẫn còn cả khu rừng chờ chặt! Thiên sứ xinh đẹp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như tôi đây, vừa trở thành gái ế, nhất định sẽ lập tức tìm được một chàng trai mới tốt hơn Lâm Tuấn Kiệt ngàn lần, ủy ban hôn nhân đang vậy chào tôi đó.

Chẳng phải bây giờ có rất nhiều trang web xem mặt hay sao? Thậm chí còn có tình một đêm nữa... Được được, đề thi hiếm thấy, tìm nhanh chút thì hơn.

Mở máy tính ra, gõ hai chữ “Xem mặt”, sau đó nhấn tìm kiếm.

Mấy chục trang kết quả hiện ra, rất rất nhiều, tha hồ mà chọn.

Đột nhiên một tiêu đề trong vô số tiêu đề đập vào mắt, quay đầu nhìn nhìn lại, không hề nhìn nhầm, chính là năm chữ “Mạng xem mặt vũ trụ”. Thật khôi hài, điện ảnh có “Ván bài vũ trụ”, hiện tại còn có mạng xem mặt vũ trụ nữa cơ đấy.

Tôi tò mò nhấn vào, chờ đợi một lúc, hình ảnh hệ ngân hà lỏng lẻo liền chiếm toàn bộ trang web, sau đó từ từ biến mất, từng hàng chữ màu hồng tươi bắt mắt lần lượt hiện ra trên nền web trắng tinh.

”Chỉ cần bạn độc thân là có thể đi xem mặt. Nơi này có những anh chàng đặc biệt nhất, phù hợp nhất với giấc mộng của mọi cô gái địa cầu, mọi cuộc hẹn đều miễn phí. Nhưng xin nói trước, những anh chàng này đều là người ngoài hành tinh!

Yêu cầu duy nhất chính là, mỗi lần xem mặt bạn phải giữ bí mật, nếu không người khác nghe xong sẽ cho rằng bạn là đồ điên.

Với mỗi quý cô có thể sống qua năm lần xem mặt mà không phát điên, trang web sẽ thưởng cho một món quà thần bí.

Nếu bạn đồng ý với điều khoản trên, xin hãy nhấn nút “Đồng ý”.

Người ngoài hành tinh... Lừa ai đó? Ha ha ha, tôi không nhận được cười ha ha.

Vốn tôi định tắt đi, nhưng một loại tò mò đột nhiên nảy sinh, vì thế ma xui quỷ khiến nhấn vào nút đồng ý.

Lập tức hiện ra một bản đăng ký, nội dung chỉ có bốn mục: tên, tuổi, chiều cao, giới tính, ngoài ra còn có dấu móc ghi chú: (Trang web không cần bạn đưa giấy tờ gì chứng minh, bởi vì những vị khách ngoài hành tinh nơi đây đều có chỉ số thông minh vượt qua nhân loại. Có thể bỏ qua mọi khoảng cách về chiều cao, tuổi tác, cân nặng, chỉ có duy nhất nơi này.)

Rất thú vị, trình bày như thế đây là sự thật vậy. Thật sự rất thú vị, sáng kiến này không biết ai nghĩ ra. Làm được một trang web thế này không phải người điên thì chính là thiên tài.

Tôi quả thực cười đến ngửa tới ngửa lui, nửa ngày mới nhận được cười điên tư liệu cá nhân vào.

Màn hình máy tính lập tức tung hoa, đủ loại cánh hoa màu sắc thi nhau bay lượn, cùng với đó là một bản tranh chữ bắt mắt: “Cảm ơn bạn đã trở thành hội viên của mạng xem mặt vũ trụ chúng tôi, bạn sẽ được hưởng những dịch vụ chu đáo nhất. Hãy nhớ đây là xem mặt mà không kết bạn. Hiện tại xin hãy bắt đầu chọn lựa đối tượng, có thể tham khảo những điều kiện dưới đây.”

Mang theo tò mò, tôi kéo chuột xuống dưới, phía dưới một bộ điều kiện vô cùng chi tiết. Điều thứ nhất khiến tôi suýt nữa lật bàn.

1. Độ tuổi hi vọng: (Phạm vi lựa chọn: một tuổi tới mười vạn tuổi.)

Trời ạ, mười vạn tuổi, yêu quái vạn năm đó nha... Một tuổi, chẳng phải vẫn đang ngậm núm vú cao su mặc quần yếm hay sao?

Tìm một người bình thường đi, vì thế bên trái tôi chọn hai mươi lăm, bên phải chọn ba mươi lăm. Thôi, bốn mươi đi, đàn ông già dặn một chút cũng tốt, già dặn thì nhiều tiền mà.

Điều thứ hai suýt làm tôi té lăn xuống đất.

2. Chiều cao hi vọng: (Phạm vi lựa chọn: 1m5 tới 2m1, nếu có yêu cầu khác, xin ghi chú rõ, trang web có đối tượng từ 1mm tới 33,5m cho bạn lựa chọn.)

Một millimet ước chừng là sâu gạo, mà 33,5m chính là cá voi xanh.

Chính văn chương 2: Mạng xem mặt vũ trụ (2)

Nghĩ nghĩ rồi lựa chọn 1m75 tới 1m85, tuy chỉ là trò chơi, nhưng tôi cũng không muốn đáp án cuối cùng nhảy ra lại nói rằng sâu gạo hoặc cá voi xanh là bạn trai lý tưởng trong mộng của tôi.

Điều thứ ba vô cùng bắt mắt, may mà có hai điều trên phá băng, vậy nên cũng không đến nỗi khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối, dù rằng cũng sắp nghẹn đến ho khan.

3. Bạn hi vọng tìm kiếm: (Đàn ông hoặc giống đực; Đàn bà hoặc giống cái; Song tính; Vô tính; Giới tính khác.)

Nói thừa, đàn ông chứ sao!

4. Thu nhập của nhà trai: (0\$/năm tới 50.000.000 \$/năm.)

Năm mươi triệu, lại còn là đôla Mỹ! Dứt khoát chọn tám ngàn tới năm mươi triệu, tám ngàn rất thực tế, năm mươi triệu nhảy ra một phú ông làm bạn trai lý tưởng cũng không tính dọa người.

5. Bề ngoài: (Dựa theo tiêu chuẩn của người địa cầu: tổng cộng có từ một tới mười, mười cấp bậc tùy ý lựa chọn, điểm càng cao chứng tỏ càng đẹp trai, ngoại hình từ xấu xí chết người đến đẹp trai học mấu.)

Không nên vì sắc đẹp mà ra đi sớm, nhưng cũng không thể thiệt thòi bản thân, cứ từ bốn tới tám đi.

6. Bằng cấp: (Bằng cấp địa cầu: không có bằng tới bảy mươi ba bằng tiến sĩ; Bằng cấp ngoài hành tinh: không có bằng tới hai trăm ba mươi mốt bằng.)

7. Thành viên gia tộc: (Không có ai tới một ngàn vạn người.)

Lạnh nhạt lạnh nhạt, hết thấy đều là mây bay. Thần kinh đã chết lặng, thấy nhưng không thể trách. Thôi thì chọn tiêu chuẩn người địa cầu đi. Rốt cục điền kín, ấn nút tìm xong liền chờ đợi kết quả.

Vài giây qua đi, nội dung xuất hiện.

Không nghĩ tới là, kết quả không phải nội dung gì khiến người ta cười rụng răng, mà là thời gian cùng địa điểm, còn có một số điện thoại di động. Địa điểm gặp mặt, thế nhưng là khu buôn bán tấp nập nhất chỗ tôi.

Phía dưới có mấy hàng chữ nhỏ: (Trang web dựa theo yêu cầu của bạn, lựa chọn đối tượng xem mặt thích hợp nhất. Đây là người thứ nhất, xin hãy tới đúng giờ. Nếu có tình huống bất ngờ không thể tới được, xin hãy gọi điện nói rõ tình hình, đừng lưu lại ấn tượng xấu về giờ giấc trong mắt người ngoài hành tinh.)

Những nguyên tắc cần tuân thủ:

1. Chưa tìm hiểu kĩ thì không nên hứa hẹn làm bạn đời, chế độ hôn nhân của một số tinh cầu rất nguy hiểm.

2. Không dễ dàng nói yêu hay thích, hai từ này ở một số tinh cầu có ý nghĩa khác.

3. Nếu có ý kiến hoặc nguy hiểm, hãy lập tức thông báo cho chúng tôi, sẽ có bà mối chuyên nghiệp giải nạn giúp bạn. Xin nhắc lại lần nữa, mọi cuộc hẹn đều miễn phí, tất cả đều dựa theo yêu cầu của khách hàng, trang web không chịu trách nhiệm về những hành vi cá nhân khác, bao gồm tình một đêm.)

Không nhầm chứ, thật sự sắp đặt một cuộc hẹn sao? Tôi tròng lớn mắt, xem tin tức trên màn hình.

Chờ lấy lại tinh thần xong, tôi nhấn đóng cửa trang web. Không nghĩ tới là, trang web đã thành trang chủ mặc định!

Chết tiệt, là virus! Thầm mắng một tiếng. Ai bảo tôi tò mò, hiện tại trả giá đắt chưa. Vì thế hi hục diệt virus, ý định tìm lại trang chủ thân thương.

Hai giờ qua đi, tôi quả thực sắp phát điên rồi. Dùng hết tất cả các loại phần mềm vẫn không ăn thua. Đã thế khi tìm kiếm những web xem mặt khác, đều chỉ hiện ra cái web vũ trụ đáng ghét này.

Sức cùng lực kiệt ngồi phịch trước máy tính, dùng cánh tay chống đầu. Loại virus thật lợi hại, xem ra ngày mai phải nhờ chuyên gia cài lại hệ thống rồi, không thể chậm trễ công cuộc xem mặt của tôi được!

Tròng mắt nhìn dây số trước mặt, trong lòng sinh ra một nghi vấn, có phải lừa đảo không? Dù sao máy tính cũng dính virus rồi, có dính thêm lừa tiền điện thoại cũng không sao, trong máy tôi chỉ còn mười tệ thôi mà. Vì vậy, cứ thử một cuộc.

Tôi cầm lấy điện thoại di động, ấn gọi cho dãy số xa lạ.

Có kết nối, sau vài tiếng tút tút chờ đợi liền vang lên một giọng nói trầm thấp pha chút lười nhác: “Là cô Thư phải không?”

Trời ạ, giọng êm tai quá, khiến trái tim của tôi nhảy bùm bụp bùm bụp. Đừng háo sắc, nói không chừng chính là kẻ lừa đảo, đợi lát nữa lừa sắc lừa tiền lừa cả tình. Tôi lấy lại bình tĩnh, đề phòng hỏi: “Sao anh biết tên tôi?”

“Haha.” Rất êm tai, nghe không thôi cũng là một loại hưởng thụ. Anh ta xập xình nở nụ cười, nói tiếng phổ thông vô cùng tiêu chuẩn: “Chỉ số thông minh của người địa cầu quả thật không cao, trên trang web cô đã điền rồi còn gì?”

Cái gì cái gì, thật đúng là diễn trò thì diễn đến cùng. Trở lại chuyện chính, tôi bèn uy hiếp: “Máy tính của tôi bị anh đánh virus phải không? Diệt ngay cho tôi đi, nếu không tôi đi báo công an internet!”

“Hừm?” Anh ta phát ra một giọng mũi trầm thấp, quả thực khiến tôi muốn dùng đầu đập tường, tên điên đáng chết này, sao giọng nói lại êm tai như vậy, hưởng thụ a hưởng thụ, nếu tán gẫu thêm vài câu nữa, nhất định tôi sẽ từ bỏ việc báo án.

Giọng nói của anh ta mang theo ý cười truyền đến từ trong di động: “Có lẽ họ sợ đối tượng xem mặt quên địa chỉ nên mới làm như vậy. Nếu cô không tới, trang web sẽ nhận được phản hồi của tôi, sau hai mươi tư giờ máy tính của cô sẽ tự động khôi phục nguyên trạng. Nhưng tôi nghĩ cô sẽ đi xem mặt thôi, đúng không?”

Không được, rất muốn nhìn xem anh chàng sở hữu giọng nói rung động lòng người này trông như thế nào. Tôi do dự hỏi: “Không biết nên xưng hô với anh thế nào?”

“Cứ gọi tôi là số 1.” Anh ta cười, tiếng cười như lời ca mê hoặc của mỹ nhân ngư ngoài biển cả, khiến tôi đầu vầng mắt hoa.

Dù sao cũng là khu buôn bán, nhiều người còn sợ cái gì. Vì thế tôi hạ quyết tâm: “Tôi sẽ đến, lúc đó hẹn gặp.”

“Tốt, lúc đó hẹn gặp! Tạm biệt!” Anh ta tắt điện thoại.

Bỏ di động xuống, thế này mới phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Trong văn phòng, tôi không yên lòng đánh báo cáo, tối nay chính là thời gian xem mặt, địa điểm cũng gần công ty. Ôi chao, không được không được, không thể viết như vậy được, nhất định sẽ bị quản lý phê bình.

Roger - nhân viên trong công ty, một tay cầm túi công văn, một tay cầm tập hình ảnh hàng mẫu đi đến.

Ngày nào anh ta cũng vuốt keo, tóc tai bóng loáng dựng thẳng, quả thật rất giống con nhím. Miệng lưỡi trơn tru cộng thêm phản ứng nhanh nhạy, có khi người ta vừa nói nửa câu, anh ta đã nịnh hót tiếp lời được nửa câu còn lại.

Roger đi tới bàn làm việc bữa bộn của mình, vừa bắt đầu ra vẻ hát một bài tiếng anh rock’n’roll, vừa đùa giỡn cởi áo khoác. Có thể uốn éo cái bụng bia quá khổ như một vũ công múa cột, thật bội phục năng lượng tràn đầy của anh ta.

Mới hai mươi bảy tuổi, nào là ngắn mỡ, nào là bụng bia, đã có hình tượng béo ụt ịt của mấy người thương nhân tuổi trung niên.

Cởi áo xong, anh ta bắt đầu múa may hai tay, nhân tiện ném cho tôi tờ A4 viết nháp: “Mỹ nữ, đánh hộ anh một bản báo giá.”

Ở trong công ty, từ bác quét dọn vệ sinh hơn năm mươi tuổi đến cô bé phòng tài vụ hơn hai mươi tuổi, anh ta đều gọi là mỹ nữ. Còn đàn ông thì đều gọi soái ca. Nhưng chính nhờ cá tính như vậy mới giúp khách hàng vui vẻ sáng khoái, nếu không phải anh ta hay lang thang trốn việc, số công trạng cũng đủ để thăng chức một phen.

Chính văn chương 3: Gặp gỡ số 1 (1)

Lại thêm việc! Tôi cầm lấy bản nháp, mở Word ra, bắt đầu gõ bản báo giá.

“Sắc mặt mỹ nữ không được tốt lắm nha, cãi nhau với bạn trai phải không?” Tên thừa hơi này thế nhưng đứng trước mặt tôi, thoải mái gác tay lên khung ngăn cách giữa các bàn làm việc, cười tủm tỉm.

Đừng hiểu lầm anh ta có ý gì với tôi, nét mặt biểu cảm khiêu khích này là dành chung cho mọi cô gái.

Sắc mặt không tốt là đương nhiên, tối qua một đêm không ngủ ngon, cả đầu đều nghĩ về anh chàng số 1 có giọng nói vô cùng êm dịu.

Tôi liếc trắng mắt, thiếu thân thiện đáp lại: “Em không có bạn trai, anh giúp em giới thiệu một người đi.”

“Không có bạn trai? Tình yêu bí mật hay hôn nhân bí mật?” Cảm thấy nhàm chán, Roger lại bắt đầu cà chón như ngày thường. Anh ta ra vẻ thần bí nói: “Sáng nay đi ngang qua khu mua bán vật liệu xây dựng, phát hiện ra tên của anh được gắn làm nhãn hiệu sản phẩm nhé. Em biết là sản phẩm gì không?”

Không để ý anh ta, tiếp tục đánh báo giá. Nếu nhầm một chữ, nói không chừng tôi sẽ phạm vào tội lỗi tày trời. Trước kia có vị trợ lý đánh thiếu một số 0, còn quên đánh kim ngạch hợp đồng, kết quả công ty chịu thiệt lớn, bản thân thì bị cho thôi việc.

Roger không quan tâm đến ai, tiếp tục bài đọc diễn của mình: “Thôi anh nói luôn, là thiết bị vệ sinh. Lúc đi ngang qua chỗ triển lãm sản phẩm, anh còn thấy một loạt bồn cầu sắp xếp chỉnh tề, trên mỗi bồn cầu đều dán nhãn hiệu lớn!”

Anh ta chỉ chỉ ngón tay trong không khí, nhịp nhàng hô: “Roger, Roger, Roger...”

Tôi thật sự nhịn không được, xì xì bật cười. Con người này tuy ngả ngớn, nhưng cũng không đến nỗi đáng ghét, nếu anh chàng Lâm Tuấn Kiệt khô khan kia có một nửa tính hài hước của Roger thì tốt rồi.

Thế nào lại nghĩ đến anh ta, tiếp tục đánh báo giá!

Chợt nghe Roger thở dài: “Tìm bạn trai nhanh nhanh lên, lúc anh đi tiếp xúc khách hàng, gặp biết bao Bạch Cốt tinh tam cao độc thân, hoặc là quá kén chọn hoặc là quá bận rộn, đợi đến lúc lớn tuổi, hối hận thì đã chậm.” (Tam cao: bằng cấp cao, chức vị cao, thu nhập cao. Bạch Cốt tinh: thành phần tri thức, nòng cốt, tinh anh.)

“Rồi rồi, soái ca. Anh để yên cho em đánh báo giá đi, nếu xảy ra lỗi thì em không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Tôi nhìn những dòng chữ viết ngoáy to nhỏ không đều trên tờ A4 không chớp mắt, mười ngón tay bay nhanh trên bàn phím: “Tôi nay em sẽ đi xem mặt người ngoài hành tinh, được chưa ông anh?”

Cuối cùng cũng đến sáu giờ! Công ty quái quỷ gì không biết, những nơi khác đều năm giờ, cùng lắm thì năm rưỡi, vậy mà ở đây sáu giờ mới cho tan tầm. Tuy giữa trưa có một giờ ăn cơm, nhưng thực tế lúc nào cũng phát sinh việc để làm, không là đánh báo giá thì sẽ là giúp đồng nghiệp làm phương án.

Nhanh chóng sửa sang lại mấy thứ, bằng không lát nữa bị ai cản trợ giúp tóm được, nhất định sẽ phải làm tăng ca.

Không ổn, quản lý đang cầm một sấp tài liệu dày, đứng ở cửa phòng họp nói gì đó với nhân viên nghiệp vụ. Lấy kinh nghiệm dĩ vãng của tôi, xem ra hôm nay nhân viên này sẽ phải làm thêm giờ.

Tôi vội vàng cầm túi giấy, đổ hết đồ đạc trong túi xách vào trong, như vậy trông sẽ nhỏ đi nhiều. Sau đó cầm tờ báo, làm bộ như muốn đi toilet, vừa nhìn quản lý vừa giấu giấu túi giấy đi ra ngoài.

Quản lý liếc tôi một cái, thấy tôi không cầm túi, chỉ cầm báo, nghĩ chắc là đi vệ sinh, vì thế tiếp tục nói chuyện với nhân viên nghiệp vụ.

Đến cửa phòng, tôi nhanh chóng chạy xuống một tầng, sau đó mới dám bấm thang máy xuống tầng một.

Ra khỏi tòa nhà công ty rất cục nhẹ nhàng thở ra, vô cùng đắc chí. Muốn giữ tôi làm tăng ca? Không có cửa đâu! Tôi là ai? Tôi là tổng hợp của trí tuệ và sắc đẹp, là mỹ nhân nhưng tràn đầy tri thức. Chàng trai ưu tú, tôi đến đây!

Không ngoài dự đoán, chưa đầy nửa giờ, khi tôi đang ngồi ở ga tàu điện ngầm đợi cho hết thời gian, quản lý gọi điện đến. Chắc chắn anh ta đợi nửa ngày cũng không thấy tôi đi WC về, vậy nên dùng chiêu gọi điện bắt người.

“Dạ, sao cơ ạ? Em đang ở ga tàu điện ngầm, tín hiệu không tốt lắm!” Tôi cố ý hô to gọi nhỏ, còn để cơn gió từ chiếc tàu vừa chạy qua thổi vào điện thoại, tạo ra âm thanh vu vù. Tiếng loa đúng lúc vang lên: “... Những hành khách đến ga XX, mời đến cửa số 1 và số 2...”

Hết thấy đủ để chứng minh tôi đang ở xa công ty một vạn tám ngàn dặm, thực ra cũng chưa đến mức ấy, cũng chỉ bốn năm con đường mà thôi. Nhưng chạy về sẽ cần thời gian, tức là sẽ kéo dài thời gian tăng ca của bọn họ.

“Tăng ca?” Tôi ra vẻ khấn trương, thực chất vui vẻ vô cùng: “Em sắp về đến nhà rồi, hôm nay đã hẹn mọi người cùng ăn cơm chiều. Công ty không còn ai khác ă? Nếu không được, em sẽ quay lại làm, nhưng phải mất một giờ.”

“Thôi quên đi.” Trong di động truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của anh quản lý, anh ta đột nhiên hô: “Anna, đừng đi vội...” Sau đó tắt máy.

Có kẻ chết thay là tốt rồi, tăng ca nhưng không có tiền tăng ca, chỉ đồ ngốc mới vì vài câu cổ vũ cảm ơn mà ở lại làm thêm giờ!

Tôi mang theo chút đặc ý bước lên tàu điện ngầm, đi tới địa điểm ước hẹn.

Khu phố buôn bán luôn luôn bận rộn như vậy, người đến người đi. Có tiền tiêu tiền, không có tiền thì xem náo nhiệt.

Tôi đứng ở góc đường, đối diện là một quán cơm hải sản tương đối nổi tiếng. Xa xa chợt nhìn thấy một mỹ nhân đeo chiếc túi xách mấy ngàn tệ, thậm chí là mấy chục ngàn tệ, trang điểm hợp thời, khoác tay một đại gia tướng mạo thua kém nhiều lần, cao ngạo bước lên xe hơi riêng, nghênh ngang rời đi.

Xì, cao ngạo gì chứ. Đàn bà hư hỏng có tiền, nếu cô gái đang hoàng trở nên hư hỏng nhất định sẽ càng có tiền. Nhưng tôi - Thư Lâm Lâm đây, có một thân bản lĩnh hiên ngang! Dù bây giờ người ta có tặng tôi món vi cá mập giá tám trăm tám mươi tám tệ, tôi cũng không thèm, tôi phải bảo vệ cá mập! Dù bây giờ người ta có để một mâm hải sản trước mặt, tôi cũng không ăn, hiện tại đại dương ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, tôi phải bảo vệ môi trường! Dù bây giờ nước miếng của tôi đang tích táp chảy xuống... Tôi cũng phải lau đi. Tôi là người gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn, sinh ra đã là cây trúc thẳng, bẻ cũng không cong.

Vấn đề là, dường như không có cơ hội cho tôi thể hiện bản lĩnh hiên ngang ấy! Nhưng dù không có cơ hội, tôi cũng sẽ không giống mấy cô gái kia vất óc tìm mưu kế sáng tạo cơ hội, trong mắt chỉ có tiền với tiền... Nhưng vì sao tôi lại chia tay Lâm Tuấn Kiệt?

Thở dài, cuộc sống chính là mâu thuẫn như vậy nha!

Gió đêm đầu hạ thổi qua, làm quần lụa mỏng của tôi hơi hơi phiêu đảng. Dưới ngọn đèn rã rời, tôi khinh bỉ nhìn những cô gái vật chất ấy, mắt lạnh xem lòng người dễ thay đổi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những cô gái kia căn bản sẽ không nhìn tôi lấy một cái, khinh bỉ cái rắm!

Nhìn đi nhìn đi, cô ta cao chừng 1m8, vậy mà cái người đi cùng, ha ha, đều đáng tuổi làm cha cô ta. Đúng là chuồng bồ câu gắn lên cây cột điện.

Đang lúc tôi hứng thú xem kịch hay, một chiếc xe liền đồ trước mặt.

Trời ạ trời ạ! Thiếu chút nữa thì tôi hét rầm lên, chiếc xe xa hoa chỉ có thể bắt gặp ở khu triển lãm, chiếc xe giá trị bốn triệu nhân dân tệ... Lan... Rambo... Lamborghini nha!

Chiếc Lamborghini màu vàng lóe sáng có thể áp đảo chúng sinh này, đang đồ trước mặt tôi, cửa xe đột nhiên nâng lên, một đại soái ca từ trong bước xuống, tỏa sáng tỏa sáng.

Chính văn chương 4: Gặp gỡ số 1 (2)

Từ chiếc siêu xe số lượng có hạn trên toàn cầu, một soái ca chỉ có thể thấy trên tờ áp phích, tóc vàng mắt xanh, cao lớn tuấn mỹ lạ thường bước xuống! 1m8 có thừa, rất cao rất cao! Chân dài vai rộng, cơ bắp khỏe khoắn, dáng người đỉnh cao, khiến cho trái tim bao thiếu nữ loạn nhịp. Không được không được, quá đẹp trai.

Sao trên đời lại có những người tốt số như vậy, có tiền có dung mạo có thân hình, soái ca cỡ này căn bản là không cùng một bàn ăn với tôi, nếu chân tôi dài thêm mười cm nữa, cái mũi cao hơn chút nữa, ánh mắt lớn chút nữa, bộ ngực đầy đặn hơn chút nữa, gia sản có thêm mấy trăm nghìn nhân dân tệ, nhất định sẽ tiến lên bất chuyển. Thật là hâm mộ đổ kị nha!

Đẹp trai như vậy, dù ở đâu cũng là mặt trời chói chang giữa màn đêm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy, tỏa sáng làm người ta đui mù. Người trên đường đều nghỉ chân đứng nhìn, quả thực là thưởng thức cảnh tượng tuyệt diệu mỹ nam đứng cạnh siêu xe.

Cảnh quan hiếm có khó tìm, đương nhiên tôi cũng phải nhiệt tình thưởng thức, nước miếng đều nhanh chảy ra. Nói thật, bốn tiểu thư đây kiến thức cũng rộng, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy siêu xe chạy trên đường, quan trọng hơn, chủ xe còn là một vị soái ca châu Âu châu Mỹ.

Có vẻ soái ca đang tìm người, nhìn quanh một vòng, giống như hạc trong bầy gà... Ôi phí phui cái mồm, tôi mới không phải là gà!

Anh ta như để vương nhìn xuống chúng sinh, cao quý liếc mắt một vòng. Ánh mắt màu xanh lá thật xinh đẹp, quả thật giống viên phi thúy cực phẩm, giá trị năm mươi vạn nhân dân tệ, vừa trong vừa sáng, dù cách kính thủy tinh phòng hộ, cũng muốn đưa tay ra sờ sờ.

Cặp mắt xanh xán lạn như mang theo ánh sáng chói mắt, một đường đảo qua tôi, sau đó chậm rãi quay trở lại, cuối cùng dừng trên mặt tôi.

Soái ca nâng tay kéo cửa xe, ‘Oành’ một tiếng đóng cửa xe lại, một cử chỉ vô cùng đơn giản nhưng tràn đầy quyến rũ, làm mấy bác gái đứng cạnh xem đều mềm chân. Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, anh ta thể như bước nhanh về phía tôi.

Tôi vừa mừng vừa sợ, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại. Ổn định ổn định, nói không chừng anh ta muốn đi ra phía sau, nói không chừng phía sau đang có một cô gái xinh đẹp như Julia Robert, cũng đứng cạnh một chiếc siêu xe bóng loáng chờ đợi.

Nếu ở trước mắt bao người, tôi biểu hiện rất khô khan. Kết quả anh ta bước thẳng qua, đi ôm ấp một mỹ nữ cao hơn tôi nửa cái đầu, như vậy tâm lý muốn chết tôi cũng có. Lập tức sẽ nhảy bồn tắm lớn tự tử, dùng mì sợi thắt cổ, dùng đậu phụ đập đầu, dùng miếng bí đao mỏng như cánh ve cắt cổ.

Tôi cố sức chuyển ánh mắt đi, tuy rằng rất khó khăn, khó khăn hơn việc xin ông chủ tăng lương nhiều lắm, nhưng tôi vẫn kiên trì quay đầu, chuyển tầm mắt sang phía bên cạnh.

Đúng rồi, tôi đang chờ người cơ mà! Anh chàng có giọng nói dễ nghe dám giả mạo người ngoài hành tinh kia hẳn là đến rồi chứ? Sắp tới giờ rồi, còn đến trễ hơn tôi nữa. Thôi thì đi dạo phố một vòng, không có tiền thì ngắm đồ cũng được.

Ngọn đèn đối diện bị che, tôi chuyển tầm mắt về phía trước, anh chàng Lamborghini đẹp trai đến cực kì bí hiểm kia đang đứng cách tôi một thước, dáng người cao lớn như chặn hết ánh sáng của thế giới, bối cảnh xung quanh như mờ đi để làm nền, anh ta như thiên sứ tỏa ra hào quang.

Soái ca dừng đứng trước mặt tôi, sẽ chết người bây giờ! Nước mắt tôi sắp chảy ra rồi đó.

Giọng nói trầm thấp mang chút từ tính vang lên, rõ ràng là tiếng Trung, soái ca nhìn tôi, hơi hé miệng: “Cô Thư phải không?”

Tôi vừa nghe thấy liền ngây ngẩn cả người, năm tiếng sấm đánh trên trời cao, cộng thêm tia chớp loáng ngoằn ngoẻ sáng. Vẫn không thể xác định, tròng mắt nghi ngờ hơi ngửa đầu, xem khuôn mặt tuần tú rõ ràng phía trước, tôi nói năng lắp bắp: “Số... Số 1?”

“Tôi đây!” Số 1 nhếch miệng cười, tuy mang theo chút khinh miệt, nhưng càng thể hiện ra bản chất phú quý, hơn nữa anh ta tuyệt đối có tiền vốn để tỏ ra như vậy.

“Tôi... Tôi về đây, quý rầy anh rồi!” Tôi nhất thời như bóng bay xì hơi, mang chút chán nản xoay người. Trời ạ, đây còn là người sao, quả thật là thần tiên cao cao tại thượng.

Nếu muốn xứng đôi với người đàn ông tuyệt phẩm thế này, nhất định tôi phải đầu thai một lần nữa, đã thế còn phải xem chuẩn đầu ra. Ví dụ như con gái độc nhất xinh đẹp của phú ông nằm top một trăm người giàu nhất thế giới, hoặc là công chúa cao quý của quốc vương dầu mỏ xứ Trung Đông, nhưng khả năng này, có vẻ không lớn lắm.

Đi dạo một vòng thì hơn, vào siêu thị mua một thùng kem cốc giá rẻ, sau đó về nhà mở TV vừa xem vừa hungh hằng lấp đầy dạ dày bằng những thứ giàu cholesterol, gặm nhấm hối tiếc đến buồn ngủ mới thôi. Một đêm qua đi, sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ coi đây chỉ là giấc mộng!

“Cô không hài lòng với tôi sao?” Soái ca có chút ngoài ý muốn, chột kéo tay tôi lại.

Tôi chần động cả người, thiếu chút nữa thì rơi lệ. Kéo tay, tốt nhất cứ kéo tay tôi mãi như vậy đi. Loại cảm giác này thật sự quá hạnh phúc! Nếu là tên côn đồ, nhất định tôi sẽ quăng cho hắn một cái tát.

Nhưng được một đại soái ca siêu cấp nhiều tiền kéo tay, tôi thật muốn bỏ nhào vào lòng anh ta, mắc cỡ đỏ mặt, yếu ớt thẹn thùng: “Bao nuôi em đi, em biết tán gẫu, em biết ủ ấm giường!”

Không được, không thể làm vậy được! Từng nghe một cuộc phỏng vấn mấy người nước ngoài, hỏi bọn họ vì sao thích phụ nữ Trung Quốc. Ngoại trừ lí do được thỏa mãn trong chuyện chăn gối ra, khụ khụ, quan trọng nhất là, phụ nữ Trung Quốc phần lớn dễ dãi. Càng truyền thống lại càng khiến người nước ngoài hứng thú, cuối cùng hóa thành tình cảm yêu mến không cách nào ngăn cản.

Đại soái ca ngoại quốc biết tiếng Trung này, nhất định là bị tiền nhiều đè hồng đầu óc, không đâu lại bày ra trò người ngoài hành tinh tìm kiếm kích thích. Một đại soái ca như anh ta, cho dù không có khả năng thành đôi thành cặp, nhưng có thể hẹn hò một lần, cả đời cũng sẽ không quên được, đến khi chết ước chừng cũng phải cố nhớ lại khoảnh khắc mỹ diệu này một lần.

Tôi xoay người, bình tĩnh nói với số 1: “Anh rất ưu tú, không phải người một cô gái bình thường như tôi có thể có được.” Thật muốn đánh vào mồm mình mấy cái, sao lại thật thà như vậy, đáng ra phải lập tức nhào lên ôm tay anh ta, lắc lắc mông, vui vui vẻ vẻ trèo lên chiếc siêu xe bóng loáng, sau đó phô trương rồi đi trong ánh mắt hâm mộ ghen tị đỏ hồng của mọi người mới đúng.

Số 1 nở nụ cười, cười đến nhật nguyệt vô quang, núi sông thất sắc: “Cô rất khiêm tốn. Tôi cũng tương đối vừa lòng, lên xe đi hóng gió cùng tôi chứ?”

Anh ta dắt tay tôi, đi về phía chiếc Lamborghini màu vàng sáng rực, cỗ xe bí đỏ của lọ lem trong truyền thuyết.

Hẹn hò đến lần thứ ba trong rạp chiếu phim, Lâm Tuấn Kiệt lấy hết dũng khí âm thầm nắm tay tôi một cái, lại bị tôi lừ mắt rụt trở về. Đến lần thứ năm mới thuận lợi dắt tay tôi đi được nửa đoạn đường. Mà số 1 còn chưa đầy năm phút đồng hồ đã kéo tay tôi, còn tôi thì một chút phản kháng cũng không có, chỉ biết ngây ngốc đi theo.

Chính văn chương 5: Gặp gỡ số 1 (3)

Cuối cùng thì tôi cũng biết cảm giác của cô bé lọ lem được hoàng tử nắm tay đưa lên sàn nhảy dưới sự chú ý của mọi người là như thế nào rồi! Hạnh phúc vô cùng hạnh phúc, sống đến giờ phút này, đây là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời tôi. Bên tai như có tiếng pháo mừng vang lên, người khác như đội danh dự nhìn chăm chú vào, đôi chân tôi như bay trên mặt đất.

Nếu biết trước thế này tôi đã đi mua túi xách, cho dù chỉ là cái túi giá rẻ hai mươi tám nhân dân tệ cũng ok, ít nhất vẫn hơn chiếc túi giấy nhàu nát trên tay, trị giá ba đồng tiền, mặt trên còn in logo màu đỏ bắt mắt của siêu thị, rất có tinh thần tái chế rác thải bảo vệ môi trường!

Soái ca duỗi tay ra, nâng cửa xe lên, động tác mạnh mẽ lưu loát, tiếng cửa xe mở ra còn êm tai hơn tiếng tiền xu va chạm. Nhìn vào trong, tôi thấy được hàng ghế ngồi bọc da thật, tỏa ra ánh vàng lấp lánh giống như thân xe.

Anh ta lịch sự khách khí mời tôi lên xe: “Mời!”

Ồi chao, nhất định tôi đang nằm mơ, nhất định là như vậy! Trăm ngàn không cần tỉnh mộng, để tôi sống trong sung sướng thêm một lát nữa đi, chẳng sợ vài giây cũng tốt!

Lúc này tôi đột nhiên do dự. Anh ta thấy tôi dừng chân không vào, không hề tỏ ra thắc mắc, ngược lại nở nụ cười: “Sao vậy? Đây không phải chỗ đỗ xe, không đi nhanh sẽ bị cảnh sát viết đơn phạt.”

Tôi nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mẹ tôi nói không thể tùy tiện lên xe người khác được, thời buổi này không an toàn, nếu lỡ bị lừa...”

Thật lòng mà nói tôi không lo lắng mình bị lừa, nơi nào có soái ca như vậy cứ việc lừa gạt tôi, làm tôi thất thân đi, càng nhanh càng tốt, tốt nhất lưu lại một nam một nữ. Đến lúc đó muốn lo lắng ngược lại sẽ là soái ca này, nên cười hay nên thương lượng tiền nuôi con... Khụ khụ, rất tà ác, thật ra tôi không phải người như vậy, nhưng ngầm lại cũng có khả năng mà phải không?

Thật ra tôi chỉ lo soái ca tự xưng là người ngoài hành tinh này, đưa tôi lên xe rồi sẽ tiếp tục đùa dai trò gì đó. Đọc báo lá cải hay có mấy vụ như vậy, mấy người có tiền, rất thích làm mấy chuyện khiến người ta dở khóc dở cười.

Ý cười trên khóe miệng anh ta càng đậm, ánh mắt xanh lục tỏa sáng tỏa sáng: “Tôi kí cam kết với web xem mặt rồi, tuyệt đối không được dùng bạo lực tổn hại đến đối phương, giết chết đối phương hoặc phát sinh hành vi giao phối khi chưa được đối phương đồng ý, nếu vi phạm sẽ bị trừ 10% tuổi thọ, lưu đầy đến lỗ đen của chiều không gian thứ hai cách vũ trụ một ngàn vạn năm ánh sáng. Đây là hình phạt vô cùng nặng, không có ai nguyện ý mắc lỗi!”

Giao phối, lỗ đen, chiều không gian thứ hai? Khóe miệng tôi giật giật, trò đùa này hơi quá rồi thì phải?

Tôi nhìn khuôn mặt không tầm thường của anh ta, tự an ủi, đẹp trai cỡ này chắc tính tình cũng không đến nỗi nào, nếu muốn lừa tôi đem bán, vậy làm người mẫu chụp hình quảng cáo còn kiếm được nhiều tiền hơn. Dù sao anh ta đặc biệt như vậy, ai cũng nhìn thấy rồi, nếu ngày nào đó cảnh sát đăng tin truy nã trên thời sự, ít nhất cũng phải có mười cuộc điện thoại gọi đến báo.

Vì thế tôi sa ngã, không bày đặt dè dặt gì nữa, ngoan ngoãn lên xe. Không phải riêng mình tôi, bất cứ cô gái nào cũng đều làm như vậy, anh chàng này có gì đó cực kì thu hút, khiến người ta buộc lòng nghe theo, chẳng sợ bên trong bấy rập trùng trùng, độc xà mãnh thú.

Số 1 lên xe xong, thấy tôi thắt dây an toàn cũng liền thắt theo, miệng trêu tức nói: “Xem ra cô rất chú trọng an toàn.”

Nói thừa, siêu xe kiểu này mã lực rất lớn, tốc độ cực đại có thể đạt 300km/h. Nói không chừng số 1 là kiểu người thả bị phạt tiền cũng không chịu đi chậm, vừa khởi động liền muốn tăng ga, ba giây sau lại chạy nhanh phanh gấp, làm tôi bay ra ngoài cửa kính. Dù anh ta có tiền có thể bồi thường, tôi cũng không muốn sống cả đời trên giường bệnh.

Ngồi trên ghế xịn vô cùng thoải mái, xe hơi chạy êm như bay. Bởi vì đường thành phố quá chật chội, đi hơn nửa giờ mới đến một nơi tương đối thoáng đãng. Tôi thường thức số 1 lái xe, người này thật sự rất tuần tú rất tuần tú. Giống như viên kim cương hảo hạng, ánh sáng lấp lờ lấp lờ. Hơ, lại nghĩ đến tiền rồi! Ai bảo anh ta nhiều tiền như vậy, không đâu lại biến tôi thành kẻ hám của... Được rồi, tôi thừa nhận mình có chút hám của. Nhưng tôi là người có nguyên tắc, tuyệt đối không làm chuyện bán đứng nhân cách, hại đời hại người. Nhìn tôi mà xem, thật vĩ đại!

“Chưa ăn tối phải không? Bên cạnh có Hamburger, nếu cô không thích đồ ăn không tốt cho sức khỏe, cứ chọn một nơi, tôi sẽ đưa cô đi.” Số 1 liếc nhìn tôi một cái, làm tôi thiếu chút nữa thì chảy nước miếng.

Sao không nói sớm, vừa rồi chúng ta đứng đối diện quán cơm hải sản đó nha! Nhưng dù không có tổ yến vi cá mập, tôi cũng không để ý.

“Hamburger là đủ rồi!” Cầm gói to bên cạnh mở ra, không tệ, là vị cay tôi thích, vì thế bắt đầu ăn.

Ăn bánh xong, tôi nhặt lá rau xà lách rút lại trong túi ăn sạch sẽ, lúc rút ngón tay, số 1 nhìn tôi bật cười: “Không cần tiết kiệm như vậy, nếu chưa đủ, muốn gì tôi lại đi mua.”

“Đủ rồi, đã ăn là phải ăn sạch sẽ, không thì lãng phí lắm!” Tôi nhét túi Hamburger vào gói to, thả về chỗ cũ.

Xe đã ra khỏi phố xá sầm uất, đỗ ở một nơi yên tĩnh vùng ngoại thành. Phía trước có dòng suối nhỏ, tuy bên bờ không sạch sẽ lắm, nhưng dòng nước trong vắt. Ánh trăng đêm nay thật tròn, trên bầu trời có vì sao mờ ảo. Có thể tìm được một nơi yên tĩnh thế này thật không dễ dàng, tuy mặt trăng không to như trong mấy bức tranh vẽ ngày tận thế, cũng không có dải ngân hà lộng lẫy vắt ngang trời, nhưng cũng có một nét lãng mạn trầm lắng riêng.

“Anh là người ngoài hành tinh thật sao?” Tôi tò mò hỏi. Số 1 rất tuần tú, nhìn góc nào cũng ra một soái ca vùng Bắc Âu. Tiếng Trung lưu loát tiêu chuẩn, không có chút nói ngọng của người nước ngoài, thậm chí có thể thi vào đài truyền hình làm MC.

Số 1 mỉm cười, nghiêng người nhìn tôi, nheo lông mày: “Đương nhiên!”

“Thế anh sinh tồn trên trái đất kiểu gì, ý tôi là, anh làm việc gì?” Tôi rất hứng thú về nguồn thu nhập của số 1.

“Tôi không làm việc.” Số 1 mở ngăn nhỏ cạnh tay lái ra, lấy một chiếc túi đen to cỡ nửa túi bút chì, ném cho tôi.

Tôi mở túi, vừa thấy liền ngậy ngấn cả người, cẩn thận cầm một viên đá trong suốt, to cỡ đầu ngón tay ra ngắm. Là kim cương sao? Ước chừng có ba bốn carat, trời ạ, nếu là kim cương thật, chỉ một viên thôi cũng đủ tôi sống cả đời rồi.

Nhất định là thủy tinh, thì ra anh chàng này chuyên làm giả đồ trang sức. Tôi dùng lý trí hoặc là nói dối để an ủi bản thân, nếu không tôi sẽ cầm viên kim cương này không buông tay ra mất.

Sau khi kiểm điểm lại tâm lý hám của, tôi ra vẻ bình tĩnh thả kim cương vào túi, trả lại cho anh ta: “Rất đẹp, kim cương phải không?”

Số 1 nở một nụ cười mê hồn, nhưng dường như lại pha chút đùa cợt. Anh ta mỉm cười nhìn tôi: “Hành tinh của tôi có rất nhiều viên đá kiểu này, mỗi năm chỉ cần lấy mười viên đi đấu giá là đủ tiền cho tôi chi tiêu. Viên vừa này tặng cô!”

2. Chương 6 - 10: Gặp Gỡ Số 1

Chính văn chương 6: Gặp gỡ số 1 (4)

Lừa ai vậy? Lần đầu tiên gặp mặt sẽ tặng viên kim cương mấy chục ngàn đô? Nhất định là thủy tinh! Mà dù có là kim cương thật, tôi dựa vào đâu mà lấy nó? Không có công thì không có lộc, nói không chừng tên này là phần tử khủng bố quốc tế, đợi tôi nhận kim cương xong liền bắt tôi gia nhập tổ chức, sau đó bắt đi đánh bom cảm tử. Trên người buộc đầy thuốc nổ, muốn tôi đi đâu tôi phải đi đó, còn hắn thì sẽ bấm nút kích hoạt bất cứ lúc nào.

Tôi cười nhạt một tiếng, nhét chiếc túi đen vào ngăn giữ đồ.

“Thật sự không cần, không hối hận?” Ý đùa cợt của số 1 càng sâu.

Nhất định là giả, đem ra để lừa người, tôi trả lời khẳng định: “Không cần!”

“Hiện tại cần cũng đã chậm.” Số 1 xập xình nở nụ cười: “Đàn bà trái đất đúng là không biết nhìn đồ, kim cương thật đặt trước mặt cũng không muốn. Duy nhất một người cầm, đi được nửa đường lại ném mất, làm tôi mất công đi nhặt về. Kim cương này có giấy chứng nhận hân hoi đấy.”

“Không cần, hiện tại lương tháng đủ để tôi chi tiêu, đột nhiên có viên kim cương lớn như vậy, ngược lại không biết làm thế nào.” Định lừa ai, bây giờ thứ gì cũng có thể là đồ giả, kim cương có thể giả, giấy chứng nhận có thể giả, ngay cả người ngoài hành tinh anh cũng đang làm giả đấy thôi.

Tôi khép ngăn giữ đồ lại, cười nói với số 1: “Vậy cho tôi xem giấy chứng nhận người ngoài hành tinh của anh đi, anh có chứng minh thư vũ trụ không?”

Số 1 kinh ngạc mất mấy giây, sau đó lập tức nở nụ cười. Đáng ghét, đừng cười nữa, anh cười làm tôi lóa hết cả mắt rồi. Cười tiếp là tôi “ăn” anh đó nha!

Số 1 hơi hơi trừng mắt nhìn: “Không tin thì nhắm mắt lại, tôi chứng minh cho cô.”

Chứng minh kiểu gì? Chẳng lẽ chờ tôi mở mắt ra, sẽ nhìn thấy một người tí hon màu xanh phát sáng?

Tôi mang theo tò mò cùng bất an, nghiêng người đối mặt với số 1, nhắm mắt lại.

“Tuyệt đối không được mở mắt, khi nào tôi bảo mở mới được mở!” Giọng nói quyến rũ như thôi miên của số 1 trôi vào tai, làm tôi ngứa tai ngứa tim ngứa cả người.

Tôi vừa ậm ừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý, nửa người trên đã bị thứ gì đó đè nặng, sau đó nhanh chóng quán quanh cơ thể tôi.

Tôi nhất thời sợ hãi, muốn mở to mắt xem, nhưng một bàn tay đã che mắt tôi lại.

“Cô không giữ chữ tín, định mở mắt ra!” Giọng nói dễ nghe của số 1 vang lên, chắc hẳn anh ta đang đề lên người tôi, đầu ghé vào tai tôi.

Nhưng nếu che mắt tôi là một tay của số 1, như vậy hai thứ đang cuốn lấy người tôi... Cũng là tay sao? Còn có hai thứ giữ chân tôi... Cứ cho nó là hai chân... Nhưng vấn đề là, thứ vừa mềm vừa khỏe đang cuốn lấy eo tôi là gì vậy? Dây an toàn vừa bị cởi, thứ cởi dây là...

A~? Tôi kinh hoàng, gần như té xỉu. Ánh mắt bị che kín không nhìn thấy gì, cơ thể bị những thứ mềm mềm không xương quần lấy.

Tôi sợ tới mức cả người phát run, lắp bắp cầu xin tha thứ: “Buông... Buông ra, tôi tin rồi!”

Giọng nói của số 1 mang theo ý cười, có vẻ cực kì tự tin: “Sợ phải không? Chuyện này rất bình thường, con người luôn sợ những điều mình không hiểu biết, những cô gái ban đầu ở cùng tôi đều như vậy. Nhưng yên tâm, tôi sẽ không để cô sợ lâu đâu.”

Nói xong, hai thứ mềm mại gì đó liền dán lên môi tôi...

Đây là môi của số 1 sao? Mềm quá, mịn quá, mang theo lực hút. Có thể so được với bất cứ cao thủ hôn môi nào, khiến tôi đầu vác mắt hoa, thở gấp liên tục. Sau đó, “Đầu lưỡi” mềm mại của anh ta tiến vào, lí do tôi đặt nó trong ngoặc kép, là vì nó không chui ra từ “Môi”, mà từ một nơi nào đó tôi không nên biết.

Cái “Lưỡi” này mang theo vị mặn, linh hoạt lạ thường, khiêu vũ, triển miên trong miệng tôi... Làm được tất cả những động tác yêu cầu cao độ, quả thực khiến cô gái thực nữ là tôi đây phải điên đảo thần hồn.

“Tôi còn chưa sờ cô, sờ những nơi nhạy cảm cần được cô cho phép! Nếu cô đồng ý, tôi sẽ cho cô hưởng thụ vui vẻ cực hạn một con người có thể đạt được.” Số 1 “Hôn” tôi, bên tai lại vang lên giọng nói quyến rũ trầm thấp... Môi anh ta đang dán lên môi tôi không phải sao? Cơ thể bị ít nhất năm sáu “Cánh tay” ôm ấp, anh ta nói chuyện mà hề không tỏ ra mệt mỏi hay thở dốc, đây rốt cuộc là cái gì vậy? Nhưng tôi dám khẳng định, anh ta không phải là con người!

Mắt tôi bị che kín, tuy không nhìn thấy gì, nhưng cảm giác lại vô cùng rõ ràng. Miệng bị hôn, thân thể bị giam cầm, chỉ có thể cố sức lắc đầu.

“Cái lưỡi” kia càng thêm càn rỡ, đảo qua mọi góc trong miệng tôi, giọng nói cực kì quyến rũ của anh ta tiếp tục vang lên: “Đồng ý đi, toàn cơ thể cô sẽ được hưởng thụ vui vẻ cực hạn, loại vui vẻ này con người không thể trao cho cô, tôi sẽ làm cô hoàn niệm cả đời...”

Tôi tin số 1 nói được thì làm được, bởi vì chỉ hôn không thôi, cả người tôi đã nóng rần lên rồi. Nếu còn làm chuyện khác... Thật sự là không dám tưởng tượng! Nhưng tôi có chuyện muốn nói, miệng bị che kín chỉ có thể phát ra mấy tiếng ưm ưm a a.

Vì thế số 1 thu lại mấy thứ không rõ nguồn gốc trên miệng tôi, cảm giác này giống như thủy triều rút xuống, lạ lùng mà kích thích, lại khiến tôi không thể kiềm chế run lên nhè nhẹ!

Trước mắt tối đen, thật muốn búng miếng thịt đang dán trên mắt ra. Tôi thở phì phò, tuy đã nỗ lực không chế bản thân, nhưng thân thể vẫn run rẩy vui sướng. Thở hổn hển mấy hơi, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

“Mới lần đầu tiên gặp mặt đã... Xin lỗi, chuyện này quá nhanh.” Tôi thở phì phò, hình tượng lúc này nhất định không là gì cả, nếu bị ai đó nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng tôi mới là người muốn làm “Cái kia”.

“Không hề nhanh, với tôi mà nói đã là rất chậm!” Số 1 xấp xính cười, dịu dàng vuốt ve gò má tôi, ngứa ngứa, dường như còn hơi ướt: “Mau đồng ý đi, nhất định cô sẽ rất vừa lòng...”

Dục vọng cùng lý trí khiến tôi đau khổ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lựa chọn lắc đầu: “Tôi còn chưa hiểu anh, tôi hi vọng sau khi hiểu kĩ anh mới...” Xã hội bây giờ rất thoáng, không còn quá khinh bỉ quan hệ trước hôn nhân. Nếu là người ngoài hành tinh, hẳn sẽ càng không có lí do gì khinh bỉ. Nhưng tôi không phải kiểu người tùy tiện, không thể chỉ dựa vào dục vọng mà nhắm mắt đưa chân.

“Nói chuyện trước đã!” Mấy “Cánh tay” buông lỏng ra, nhưng đôi mắt tôi vẫn bị bịt kín: “Tôi nói mở mới được mở, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Tôi lập tức thở phì phò, e hèm đáp ứng. Đợi đến khi số 1 nói có thể mở mắt, tôi không nhìn thấy bất kì dấu vết gì của những thứ vừa quần lầy người mình, phảng phất hết thấy đều chưa từng xảy ra. Số 1 vẫn đẹp trai rạng ngời, nghiêm chỉnh ngồi sau tay lái, phú quý mà anh khí.

“Được, chúng ta nói chuyện.” Khóe miệng anh ta lộ ra ý cười khinh miệt: “Cô ra giá đi!”

Chính văn chương 7: Gặp gỡ số 1 (5)

Tôi sửng sốt, có ý gì? Ra giá, ra giá cái gì?

Trùng mắt tỉ mỉ nhìn số 1, rõ ràng là một đại soái ca da trắng tóc vàng mắt xanh, quần tây, áo sơ mi hàng hiệu, ngay cả thắt lưng cũng ngay ngắn chỉnh tề. Nếu không có sự việc vừa rồi, căn bản không thể nhận ra anh ta là người ngoài hành tinh.

Lúc này anh ta không thèm che giấu sự coi rẻ cùng khinh thường: “Cô kiểm chế bản thân rất tốt, là người thứ tư tôi phải tiêu tiền. Tôi không có ý định gặp đối tượng xem mặt nào đến lần thứ hai, bởi vì phụ nữ trái đất rất dễ dãi, lại không cần chịu trách nhiệm. Nếu cô không đồng ý, vậy ra giá đi, cần bao nhiêu mới bằng lòng?”

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn số 1, nhất thời chưa thể phản ứng lại.

Số 1 thấy tôi như thế, còn tưởng rằng tôi không tin. Mở ngăn đựng đồ lấy một quyển sổ ra, hằn là chi phiếu cá nhân, kiểu người lương tháng nào tiêu hết tháng ấy như tôi, tất nhiên là không bao giờ dùng đến.

Số 1 đặt chi phiếu lên đùi, nghiêng người tựa vào ghế, đôi môi đầy đặn nhếch lên ý cười khinh miệt: “Nói đi, muốn bao nhiêu? Một ngàn, hai ngàn? Trông cô cũng xinh đẹp, năm ngàn đủ chưa? Quên đi, nể mặt cô là người dè dặt nhất tôi từng gặp, mười ngàn! Mười ngàn một lần, còn được hưởng thụ sung sướng, ở đâu ra chuyện tốt như vậy!”

Rất sỉ nhục người ta, coi tôi trở thành cái gì? Nếu không phải số 1 quá đẹp trai, tôi thật muốn xông lên cho anh ta một đấm.

Anh ta thấy tôi giận dữ, tiếp tục khinh khỉnh mỉm cười: “Phụ nữ trái đất đều có giá, chẳng qua chưa nói đúng giá mà thôi. Năm mươi ngàn!”

Thấy lửa giận trong mắt tôi càng lúc càng cao, anh ta từ từ nói: “Một trăm ngàn! Chi phiếu này có thể đổi trực tiếp tiền mặt, ngày mai ngân hàng mở cửa là cô có thể đi linh tiện.”

CMN, thật đúng là giết người! Ra giá một trăm: Đừng có sỉ nhục tôi! Năm trăm: Tôi không phải là người như vậy! Một ngàn: Đêm nay em là của anh~; Năm ngàn: Anh muốn làm mấy lần? Mười ngàn: Anh muốn em làm gì cũng được.

Hiện tại đã là một trăm ngàn, anh chàng người ngoài hành tinh này, thu nhập mỗi năm hẳn phải có năm, mười triệu nhân dân tệ, dù trả một ngàn hay một trăm ngàn cũng chẳng đáng gì. Trong mắt anh ta, tôi chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi, mà đồ chơi thì luôn có giá.

Tôi nhin một hơi, cổ gồng mím cười: “Sao anh lại muốn phụ nữ trái đất?”

“Bởi vì phụ nữ trái đất rất ảm áp, tôi thích vuốt ve tìm tòi nghiên cứu họ. Cũng thích tiếng rên rỉ si mê của họ.” Số 1 thấy tôi dụ xuống, nghĩ sức mạnh đồng tiền đã làm tôi lung lay, vì thế càng không kiêng nể gì nói năng lỗ mãng. Hoặc là nói, anh ta rất thành thật, thành thật đến mức khiến tôi muốn tặng cho một đấm, dù rằng tôi không có khuynh hướng bạo lực, nhưng giờ này khắc này, tôi rất muốn đấm anh ta.

“Vậy sao anh lại tham gia web xem mặt? Đó là nơi xem mặt, không phải để tìm ”Gà“!” Tôi nỗ lực giữ bình tĩnh, dù lúc này đã vô cùng tức giận.

“Phần lớn các nước trên trái đất đều coi giao dịch tiền bạc trong vấn đề tình dục là trái pháp luật, mà tôi thì không muốn gặp cảnh sát chút nào. Với lại phụ nữ hành nghề bán hoa rất nhiều bệnh, tôi không thích những cơ thể có mùi khác thường hoặc không sạch sẽ. Cũng không muốn đi chữa bệnh, một lần là đủ rồi.” Số 1 trả lời thành thật, tỏ ra vô cùng đúng lý hợp tình, xem ra, sống trên trái đất quả thật vất vả cho anh ta: “Vừa rồi cô cũng cảm giác được, tôi không phải con người, nếu dọa chết những cô gái không nắm rõ chi

tiết, tôi sẽ bị tòa án vũ trụ khởi tố. Dù sao để tránh những phiền toái không cần thiết, lên web xem mặt vũ trụ vẫn an toàn hơn.”

“Xin lỗi, tôi từ chối!” Tôi không muốn dây dưa thêm giây phút nào nữa, bao nhiêu tò mò cùng kiên nhẫn đều bị anh chàng người ngoài hành tinh này làm cho mất hết. Còn kè mặc cả như ở chợ để mua một đêm của tôi? Vì thế xanh mặt, quay lưng đi mở cửa xe.

Cái cửa đáng ghét này mở kiểu gì? Nhờ ánh đèn mờ ảo trong xe, tôi cúi đầu sờ soạng tìm tay cầm, sau đó nâng cửa lên.

Đang chuẩn bị đi, hai cánh tay của số 1 liền vươn ra từ phía sau ôm chặt eo tôi, kéo tôi vào trong.

“Anh muốn làm gì?” Tôi quay đầu tròn mắt nhìn, số 1 vẫn ngồi sau tay lái, hai cánh tay mềm dẻo như plastic ôm lấy tôi, một đoạn cánh tay trắng nõn dài chừng nửa thước lộ ra khỏi ống tay áo, đang từ từ rút ngắn để kéo tôi lại gần.

“Ầm” một tiếng, không biết cửa xe bị thứ gì đóng lại, âm thanh quá lớn cộng với không khí lưu động khiến tôi sợ tới mức run lên. Tôi thấy ống quần của số 1 hơi hơi chuyển động, rất nhanh trở về bình thường... Chẳng lẽ, vừa rồi anh ta dùng “Chân” đóng cửa?

“Anh muốn... Muốn làm gì?” Tôi sợ tới mức mặt mày trắng bệch. Trong đầu đều là những cái chết cực kỳ bi thảm, cực kì biến thái.

“Tôi sẽ không làm cô bị thương, chủng tộc của tôi cũng không thích bạo lực, hơn nữa tôi không muốn bị lưu đầy đến lỗ đen.” Buông tôi ra, hai tay anh ta rút cuộc trở lại độ dài bình thường, đặt một tay lên chi phiếu: “Nếu vẫn chưa vừa lòng, tôi có thể tăng giá... Năm trăm ngàn!”

Tình huống vừa rồi đã chứng minh tôi không có cơ hội chạy trốn, tôi chỉ có thể bất lực nhìn khuôn mặt tuấn tú của số 1.

“Năm trăm ngàn, quý cô. Người bình thường tích góp cả năm cũng chưa chắc có nhiều tiền như vậy, cô chỉ cần nửa đêm liền dễ dàng có được, chẳng lẽ vẫn không đủ?” Số 1 nhướn mày, đưa tay về phía tôi, một ngón tay khiêu khích vuốt ve môi của tôi, đồng thời dùng giọng nói quyến rũ mê hoặc: “Nếu đồng ý thì làm ngay đây cũng được, hoặc là đi khách sạn, bốn sao năm sao tùy cô chọn. Xong việc tôi đi, sáng mai cô có thể lấy tiền, sống cuộc sống thoải mái, còn có thể tiếp tục xem mặt, sẽ không ai biết hết.”

Người này, không, tên ma quỷ này, từ đầu tới cuối chỉ coi đây là một cuộc giao dịch thể xác, căn bản không để ý đến tình cảm.

Ngón tay mềm mại như không có xương rời khỏi môi tôi, thấy tôi vẫn chưa đồng ý, số 1 cười lắc đầu: “Thật lợi hại, năm trăm ngàn vẫn chưa đủ, là người khác thì một trăm ngàn đã sớm gật đầu rồi... Cô thắng, báo giá đi! Nhưng đừng cao quá, quá nhiều tiền với một người bình thường không phải chuyện tốt đẹp gì. Năm trăm ngàn đủ để cô mua những thứ xa xỉ trong mộng, cũng đủ để cô du lịch thế giới một vòng! Tin tưởng tôi, quá nhiều tiền sẽ khiến người khác nhòm ngó, ngược lại không hạnh phúc gì.”

Đang quan tâm tôi sao? Máu nóng đổ thẳng từ tim lên não, làm mặt tôi nóng bừng.

“Được, tôi đồng ý!” Tôi thở phò phò, cắn răng oán hận nói. Đúng vậy, làm người thì đôi khi phải độc ác với bản thân một chút!

Chính văn chương 8: Gặp gỡ số 1 (6)

“Thông minh!” Số 1 nở nụ cười, tùy tay ném chi phiếu lên cửa sổ xe, sau đó xoay người, linh hoạt dè nặng tôi trong không gian nhỏ hẹp: “Thời gian rất dài, cần bốn năm giờ, sẽ làm cô vui vẻ cực hạn, nhưng sẽ không khiến cô kiệt sức nhập viện.”

“Tôi tin anh!” Tôi cười lạnh một tiếng, dùng sức đẩy số 1 ra: “Nhưng tôi có yêu cầu, ngồi dậy trước, hãy nghe tôi nói rõ ràng. Nếu không tôi sẽ không đồng ý.”

Tuy số 1 đè trên người tôi không quá nặng, nhưng đẩy kiểu gì cũng không ra. Số 1 nhú nhú mày, nếu không phải vừa rồi có kinh nghiệm, căn bản tôi sẽ không tin anh ta là người ngoài hành tinh.

“Lại sao nữa, sợ chi phiếu của tôi có vấn đề? Nếu chi phiếu có vấn đề, cô cứ việc lên web trách móc.” Số 1 cười khinh khỉnh, ngón tay vân vê lọn tóc đen của tôi, cẩn thận đánh giá món đồ xa xỉ vừa mua được: “Vậy thì làm lâu một chút, đợi ngân hàng mở cửa tôi sẽ đi cùng cô. Thế nào? Đây là lần đầu tiên tôi đi rút tiền cùng phụ nữ, trước đây bọn họ đều đi một mình, sau đó điên cuồng mua sắm.”

“Anh có tai không đấy, có nghe được gì không đấy?” Tôi rút cuộc không thể chịu nổi, tức giận nói: “Anh không lẫn xuống mau thì tôi bỏ đi bây giờ!”

“Được rồi, được rồi!” Số 1 vừa nghe không hề tức giận, ngược lại hứng thú dào dạt trở về chỗ cũ, ánh mắt màu xanh lục tỏa sáng cười nhìn tôi: “Nói đi, còn yêu cầu gì nữa?”

Tôi hít một hơi thật sâu, lại thở một hơi thật dài, thay đổi toàn bộ không khí trong lồng ngực. Sau đó cười lạnh: “Quả thật là một đêm phong lưu, nhưng không phải anh mua tôi, mà là tôi mua anh!”

Thừa dịp số 1 sững sờ, tôi lấy ví tiền trong túi giấy ra. Tuy chiếc ví này không phải hàng hiệu, nhưng cũng tốn đến ba mươi nhân dân tệ của tôi.

“Xin lỗi nhé, tôi đây thích bóc bánh trả tiền!” Mở ví, rút một xệp tiền lẻ đập vào cửa kính của chiếc xe Lamborghini trị giá bốn trăm vạn. Yên tâm đi, xe xịn thế này, cửa kính không xước được.

Mấy tờ tiền màu đỏ chảy xuống trên kính thủy tinh bóng loáng, tôi hung ác nham hiểm nhìn số 1: “Chỗ này đủ để tôi cởi một nút áo sơ mi của anh chưa?” Nói xong, tôi cúi người xuống, cởi nút áo trên cùng của số 1.

“Cô?” Số 1 trừng lớn đôi mắt xanh xinh đẹp.

Tôi lại lấy một tờ một trăm ra, vỗ lên chiếc ghế bọc da thật: “Chỗ này có đủ cởi dây lưng của anh không?”

Dứt lời, tôi mạnh tay cởi dây lưng hàng hiệu của số 1.

“Chờ... Chờ một chút!” Số 1 có chút ngẩn người cúi đầu nhìn dây lưng bị cởi. Bụng không có chút thịt thừa, nếu anh ta là con người, vậy cơ thể này quả thực khiến tôi phát điên!

Tôi lại rút thêm một tờ một trăm, đập lên chiếc đùi rắn chắc của số 1, mặt mũi không hề tươi cười, vô cùng nghiêm túc nhìn anh ta: “Chỗ này đủ cởi thêm một chiếc cúc nữa chứ?”

“Chậm đã, chậm đã!” Số 1 vội vàng nắm bàn tay đang chuẩn bị cởi cúc áo của tôi, vẻ mặt kinh ngạc cùng bất lực.

Tôi rút tay về, cười nhạt: “Không đồng ý? May mà không đồng ý, hôm nay tôi chỉ có từng ấy tiền thôi, hết tiền rồi, vậy tôi đi!”

“Cô...” Số 1 cứng họng, rụt rè kéo tay tôi lại.

Đẹp trai thì sao? Đẹp trai nữa cũng không thể giẫm đạp lên lòng tự trọng của người ta như thế. Tôi bày ra vẻ mặt châm biếm, hung hăng mĩa mai cái tên dám coi thường phụ nữ trái đất này: “Xin lỗi nhé, tôi chỉ có từng ấy tiền thôi. Chẳng lẽ anh muốn bán thân lấy ba trăm tệ? Người ngoài hành tinh các anh cao giá quá đi, truyền ra ngoài sẽ khiến người khác cười rụng răng hàm!”

Gắt bàn tay trắng nõn của số 1 ra, tôi mở cửa xe. Có kinh nghiệm vừa rồi, tôi rất thuận lợi tìm được tay nắm, ngẩng cao đầu bước xuống. Dừng sức đóng sập cửa lại, ngọn gió tươi mát hơn cả ban ngày lập tức ủa tới.

Quá sung sướng, không có năm trăm ngàn ngược lại mất ba trăm tệ, thế nhưng lại khiến tôi đắc ý hơn cả việc lấy được một anh chồng giàu có! Tôi nhanh chóng đi ra đường quốc lộ thông hướng nội thành. Tính toán trong ví tiền còn chưa đến mười lăm tệ, chỉ có thể ngồi taxi vào nội thành rồi tính tiếp. Hôm nay tổn thất lớn, tuy rằng tôi hãnh diện, nhưng vẫn rất đau lòng. Ba trăm tệ của tôi, tiền cơm trưa hơn một tháng của tôi.

Tôi đi trên đường quốc lộ, đi qua đều là xe tải, không có chiếc taxi nào. Cho dù taxi có người ngồi rồi, tôi cũng tính toán vậy lại bằng được.

“Xin lỗi cô, vừa rồi tôi hơi khiếm nhã.” Số 1 lái chiếc Lamborghini xa hoa loá mắt thông thả đi cạnh tôi, hạ cửa sổ xuống, thành khẩn nói lời xin lỗi.

Bây giờ không tìm được chiếc xe nào, có lẽ số 1 đã tỉnh ngộ, thôi thì tha thứ cho anh ta một lần, bằng không cứ đi trên đường quốc lộ tối om này, có khi tôi còn gặp phải chuyện gì nguy hiểm hơn cả người ngoài hành tinh.

Còn chưa chờ tôi mở miệng tha thứ, số 1 đã vội vàng nói: “Cô ra giá đi, một triệu hay hai triệu?”

Biến đi, ngồi UFO về hành tinh của anh đi! Lửa giận vừa vất vả áp chế lại hừng hực bùng lên. Tôi hất mặt không thèm nhìn số 1, tiếp tục đi nhanh về phía nội thành.

Nhưng phía trước mười lăm mét có một bảng hướng dẫn, trên bảng hướng dẫn có ghi, cách nội thành mười km. Khổ quá trời đất ơi, có lẽ đi đến hừng đông mới về nhà được, tôi còn đi giày cao gót!

“Lên xe đi, tôi đưa cô về.” Số 1 mở cửa xe tiếp tục dụ dỗ, giọng điệu càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng yếu ớt: “Ba triệu... Thật sự không thể hơn được nữa, một đêm phát nhanh sẽ khiến cho người khác chú ý. Ba triệu, đủ cho cô tiêu cả đời!”

Tức chết tôi, thật sự tức chết tôi! Tôi căn bản không nghe lọt số 1 lái nhả những gì, nhìn xa xa có một chiếc xe cảnh sát đang chạy tới, ánh đèn xanh đỏ vừa liếc mắt là có thể nhận ra.

Tôi cắn răng một cái, chạy ra giữa đường, vẫy vẫy tay! Trong lòng hô to: đồng chí cảnh sát mau tới cứu tôi!

Nhất định phải rời xa anh chàng người ngoài hành tinh đầu óc rút gân này, ba triệu... Số tiền đủ để phá tan phòng tuyến tư tưởng của tôi bất cứ lúc nào, đủ khiến tôi làm ra những chuyện có lỗi với nhân loại, có lỗi với địa cầu, có lỗi với dải ngân hà! Sẽ làm số 1 đắc ý dào dạt nói với cô gái nào đó hám của hơn tôi rằng: Cô là người thứ năm tôi phải tiêu tiền. Có khi hẳn còn đến những hành tinh khác khoe ra chiến tích chinh phục phụ nữ trái đất, nói phụ nữ trái đất vừa ngốc vừa háo sắc vừa ham tiền, hoàn toàn là động vật cấp thấp.

Cảnh sát thấy tôi vẫy tay, liền dừng xe cách tôi chừng năm thước. Tôi chạy lại gần, cửa sổ xe hạ xuống, một anh cảnh sát khó hiểu ngó đầu ra hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Xem ra số 1 không muốn gặp cảnh sát thật, đỗ xe ở xa xa.

Chính văn chương 9: Gặp gỡ số 1 (7)

Nói thế nào bây giờ? Chẳng lẽ nói: Haha, báo cáo đồng chí cảnh sát, có người ngoài hành tinh đang quấy rầy tôi, đưa tôi về nhà với!

Như vậy đêm nay tôi không được về nhà, mà sẽ bị đưa thẳng tới bệnh viện tâm thần.

Mà nếu cảnh sát tin tôi, nói không chừng số 1 sẽ bị mang tới cơ quan tuyệt mật nào đó, làm tiêu bản giải phẫu sống! Tuy người này đáng giận, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng ép buộc tôi, chỉ phải tội cò kè mặc cả. Chẳng qua gặp phải kẻ ngốc là tôi thôi, ba triệu ới ba triệu...

Tôi sụt sịt cái mũi, đáng thương thỉnh cầu: “Tôi lạc đường, nơi này lại không có taxi, có thể cho tôi đi nhờ về nội thành được không?”

Anh cảnh sát nhìn tôi thật lâu, thấy tôi không giống kẻ ngốc, làm sao có thể lạc đường ở đây được? Liên nói: “Hình như vừa rồi chiếc xe kia luôn đi theo cô.”

Ánh mắt sắc bén lắm, mà cũng tại xe của số 1 rất gây sự chú ý. Tôi chỉ có thể tiếp tục nói dối: “Tôi không biết hẳn, từ lúc lạc đường hẳn cứ đi theo tôi nói muốn đưa tôi về, nhưng tôi không dám lên xe, thời buổi này rất nhiều người xấu.”

Vì thế hai anh cảnh sát đều gật đầu: “Đi lên đi!”

Quả nhiên là người đầy tớ trung thành của nhân dân, xem ra tiền thuế của tôi được đóng đúng chỗ rồi, vào thời khắc mấu chốt liền phát huy tác dụng. Không có cá nhân cống hiến, nào có quốc gia cường thịnh?

Tôi nhanh chóng lên xe, nhân lúc cảnh sát không chú ý liền quay đầu nhìn lại. Số 1 đã xuống xe, khuôn mặt như mang theo phiền muộn cùng bất đắc dĩ đứng cạnh chiếc Lamborghini bóng loáng, nhìn tôi ngồi xe cảnh sát rồi đi. Vì sao anh ta lại đẹp trai như vậy, có tiền như vậy? Tôi rất muốn ôm đầu khóc rống.

“Trông anh ta không giống người xấu.” Anh cảnh sát lái xe nhìn số 1 qua kính chiếu hậu, không nhìn được thuận miệng nói.

Vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, không lên xe của anh ta thật sự là đầu óc có bệnh. Dù là ai thì cũng sẽ hoài nghi, chỉ riêng một chiếc xe đã đủ thể hiện giá trị con người của số 1 rồi, có đem tôi bán vào lầu xanh mười lần cũng không mua nổi nó.

Tôi không hài lòng, hung ác nham hiểm nói: “Bây giờ rất nhiều kẻ buôn nội tạng quốc tế dùng mảnh khóc này để gây án. Hôm nay lên xe của hân, ngày mai mọi người sẽ thấy tôi nằm trong xô xĩnh nào đó, cơ thể thiếu mất một hai bộ phận. Thậm chí hơn là, nội tạng bị lấy hết, làm tôi biến mất khỏi thế gian.”

Một anh cảnh sát không nhìn được bật cười: “Xem ra ý thức tự vệ của cô rất cao.”

Đồng chí cảnh sát thật tốt bụng, chẳng những đưa tôi đưa vào nội thành, còn đưa tôi về tận cửa nhà. Tôi cảm động rầm rầm rào rào! Nếu không phải tuần này đang cháy túi, nhất định tôi sẽ tiêu ba trăm tệ mua quà cảm ơn.

Ba trăm, lại nghĩ đến ba trăm của tôi! Nhưng có thể nhìn thấy số 1 đứng cạnh xe tiếc nuối nhìn tôi rồi đi, tôi liền cân bằng. Này trái đất, mau mau cảm ơn tôi, tôi vừa giữ vững lòng tự trọng cho nhân loại rồi đấy! Nhưng nào có ai biết? Tôi ngốc quá!

Trở về nhà, quán tính mở máy tính ra, nhìn thấy web xem mặt vũ trụ, tôi liền phiền lòng. Dựa theo số điện thoại trang web lưu lại, tôi cầm điện thoại bấm gọi.

“Đáng ghét, trụ sở của các người ở chỗ nào, tôi muốn đi trách móc!” Điện thoại vừa thông tôi liền lớn tiếng mắng, không quan tâm đầu dây bên kia có phải web xem mặt thật không. Ba trăm tệ mồ hôi nước mắt của tôi! Tôi muốn tìm một nơi xả giận, nếu không sẽ tức chết mất!

“Cô Thư phải không? Xin chào, tôi là bà mối của cô, sau này cứ gọi tôi là bà mối!” Giọng nữ dịu dàng vang lên, không hề vì phút xúc động nhất thời của tôi mà tức giận, làm tôi bình tĩnh đôi chút: “Số 1 đã gọi điện thông báo tình hình, chúng tôi rất ngạc nhiên về cách xử sự của cô, cũng cảm thấy tiếc nuối thay cho cô.”

Tiếc nuối, tiếc nuối cái rắm! Tôi cố gắng chịu đựng cơn tức, châm chọc hỏi: “Bà mối phải không? Web này là web xem mặt hay giao dịch thể xác thế?”

Bà mối nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đương nhiên là web xem mặt, mục đích là tiến tới kết hôn, nhưng có một số việc chúng tôi không kiểm soát được. Ví dụ như, tất cả các cô gái xem mặt số 1 đều nói bọn họ chỉ trao đổi tình cảm, quốc gia của cô không ngăn cấm quan hệ trước hôn nhân, ngay cả luật pháp vũ trụ cũng không cấm, hơn nữa những cô gái này không phải người hành nghề chuyên nghiệp, thật sự không có nhược điểm nào để bắt lỗi.”

Đúng là khe hở pháp luật! Dù vậy, tôi vẫn không nhìn được chỉ trích: “Chẳng lẽ cứ để số 1 tùy ý làm bậy sỉ nhục phụ nữ trái đất như thế?”

“Đương nhiên là không!” Giọng nói của bà mối rất khách khí và chuyên nghiệp: “Chỉ cần cô không nhận điện thoại, số 1 dựa theo quy định sẽ không được phép liên hệ tiếp. Nhưng số 1 muốn hỏi cô, cô có đồng ý gặp lại không, chúng tôi biết chi phiếu anh ta đã hứa thì chắc chắn sẽ trả.”

“Bụp bụp bụp!” Đây không phải nhịp đập trái tim, tim của tôi không kêu to như vậy, mà là tôi đang đập đầu vào bàn. Thật vất vả khôi phục chút lí trí, bà mối lại vô tình kéo rách miệng vết thương. Ba triệu ơi ba triệu, đến đời nào tôi mới kiếm được ba triệu nhân dân tệ, ước chừng ba triệu Zimbabwe tệ còn có khả năng.

Bà mối không thấy tôi trả lời, nhẹ giọng nói tiếp: “Số 1 nói nếu cô đồng ý, anh ta có thể chi bốn triệu nhân dân tệ. Quả thật đây là mức cao nhất, nếu cao hơn sẽ phạm vào tội nhiều loạn tài chính nhân loại, sẽ bị tòa án vũ trụ khởi tố.”

“Cạch cạch cạch~” Tôi buột điện thoại, đập đầu vào tường, bốn triệu đó nha! Đừng nói bảo tôi bán thân, bảo tôi bán thận tôi cũng đồng ý! Bây giờ liền tính trúng số năm triệu tệ, cũng mất hơn một triệu đồng tiền thuế.

Thật vất vả tỉnh táo lại, tôi run rẩy cầm điện thoại, lệ rơi đầy mặt yếu ớt cầu xin: “Bà mối, đừng nói nữa được không? Tôi chỉ gặp những người nghiêm túc muốn xem mặt thôi. Phiên cô nói với số 1, tôi thật sự không có phúc hưởng số tiền ấy.”

Tôi đang nói gì đó?! Soái ca của tôi, bốn triệu của tôi... Ông trời đừng tàn nhẫn với tôi như vậy nữa!

Rất muốn sửa miệng, những cô gái khác đều cầm tiền đi mua hàng hiệu, vậy mà tôi lại từ chối một khoản lớn! Về sau mỗi ngày phải chịu đựng ông chủ bóc lột, tôi là kẻ ngốc nhất trần đời, không có ai ngu ngốc hơn tôi, để tôi chết quách đi!

Giọng nói của bà mối lúc này trở nên kích động cùng hưng phấn: “Cho tới bây giờ, cô là người duy nhất của web từ chối số 1, chúc mừng cô!”

Chúc mừng cái gì, chúc mừng tôi từ chối bốn triệu, hay chúc mừng tôi từ chối hưởng thụ một đêm kích thích thăng hoa? Tôi còn là người nữa sao? Quả thật là tên đầu gỗ!

Tôi nằm bẹp trên bàn máy tính, tâm lý muốn chết đều có! Mong đẹp tan biến, không biết siêu thị còn mở cửa không, tôi muốn mua một hộp kem đắt tiền để an ủi chính mình. Tôi đúng là cao thượng đến xuẩn ngốc!

“Số 1 cũng đang nghe, anh ta vô cùng kinh ngạc vì câu trả lời của cô, cảm thấy vô cùng kính trọng cô. Hơn nữa đồng ý để tôi nói với cô một bí mật.” Bà mối nhẹ giọng nói: “Số 1 rất thích phụ nữ trái đất, nhưng anh ta là độc được với họ!”

Chính văn chương 10 : Gặp gỡ số 1 (8)

Bà mối nói ra một chuyện vô cùng giật mình: “Lúc đầu không kiểm tra được, phải đợi một năm sau mới biết, khoảng 30% phụ nữ trái đất bị mắc cảm với số 1. Nhưng cô yên tâm, âu yếm thì không sao, chỉ khi hưng phấn lúc cao trào mới có vấn đề, hiểu ý tôi chứ?”

Cái hiểu cái không, tôi rất thuần khiết, đừng làm hư tôi.

Nói tiếp đi, tôi vội vã muốn nghe về dưới. Tuy hiện tại đã không quan hệ, nhưng tôi vẫn muốn biết mình vừa bỏ qua thứ gì, nói không chừng sẽ chiếm được một sự an ủi nho nhỏ, bởi vì tôi sắp phát điên rồi!

Bà mối tiếp tục thông thả dịu dàng nói: “Tuy mặt ngoài không nhìn ra, nhưng 30% phụ nữ có quan hệ với số 1 đã đánh mất quyền làm mẹ, thậm chí quyền làm phụ nữ. Về sau muốn quan hệ đều phải dùng thuốc bôi trơn, hơn nữa không có cảm giác gì, dù lấy kỹ thuật tiên nhất nhất vũ trụ cũng không chữa được. Nhưng cô yên tâm, chỉ sau mười lăm năm là sẽ trở lại bình thường. Trường hợp mắc cảm nặng, thời gian lâu sẽ bị trúng độc thần kinh, hôn mê cuối cùng tử vong.”

Khuôn mặt tôi rút gân, trong lòng run rẩy sợ hãi, đây là cái gì vậy? Chẳng trách anh ta chỉ cần một lần, không đồng ý gặp lại lần hai. Mười lăm năm, là khoảng thời gian đẹp nhất để sinh con đẻ cái, đã vậy phải đợi một năm sau mới biết được, quá độc ác!

Bà mối tiếp tục nói: “Số 1 nói rất kính trọng cô, cô là người phụ nữ tốt đầu tiên anh ta gặp, anh ta không muốn tổn thương người đặc biệt như thế, vậy nên nhịn đau buồn tay, xin cô tha thứ cho sự vô lễ và ích kỷ của mình. Anh ta nói đã gửi lại ba trăm tệ vào điện thoại cho cô, sau này sẽ không bao giờ đề cập vấn đề tiền nong với những cô gái khác, bởi vì nội tâm cao thượng là không thể đong đếm bằng tiền tài. Nếu sau này cô có khó khăn gì, nhất định anh ta sẽ biết, vĩnh viễn làm người bạn vô hình đứng sau lưng cô!”

Suy yếu rơi lệ, người tốt sẽ được báo đáp! Ngu xuẩn nhất thời lại giúp tôi tránh được một kiếp. Bốn triệu tệ, thật ra nội tâm cao thượng của tôi vẫn có thể đong đếm bằng tiền tài, chỉ cần cho tôi bốn triệu, bảo tôi gọi số 1 là ông nội cũng được. Nhưng ba trăm tệ kia, nên trả tôi bằng tiền mặt thì hơn!

Oán hận trong lòng, tôi rống lớn với bà mối: “Anh ta nguy hiểm như vậy sao còn sắp xếp cho xem mặt? Những cô gái bị anh ta lừa bịp phải làm thế nào đây?”

“Quan hệ phát sinh vì hai bên cùng đồng ý, việc này không trái pháp luật! Cũng phải nói, dù là con người quan hệ với nhau thì vẫn có tỉ lệ miễn cảm nhất định, chẳng qua tỉ lệ này ở số 1 tương đối cao, nhưng vẫn có 70% không bị đẩy thôi.” Bà mỗi vô cùng khách quan, chắc chắn đang tươi cười khả ái ở đầu dây bên kia: “Số 1 có thể mắc HIV hoặc bệnh tật nào đó, các cô gái đồng ý quan hệ với anh ta phải tính trước đến khả năng này. Họ đều là người trưởng thành, phải biết chấp nhận hậu quả mỗi hành động của mình mang lại.”

Không biết nói gì nữa, chẳng lẽ trước khi quan hệ còn có người nhắc nhở: Này này, tôi bị HIV giang mai lở loét linh tinh, cô không để ý chứ?

Dù một năm sau biết kết quả, cũng rất khó xem xét việc này trái pháp luật hay không, biết đi tìm đám người ngoài hành tinh kia ở nơi nào? Đem ra tòa khởi tố, sẽ chỉ chuốc lấy cái danh vừa thần kinh lại vừa dễ dãi.

“Sao anh ta không dùng biện pháp phòng tránh gì? Muốn giết chết phụ nữ trái đất hay sao?!” Thực ra tôi muốn hỏi là, sao số 1 không dùng bao cao su, nhưng vấn đề này thật sự rất nhạy cảm, có thể số 1 vẫn đang ngồi nghe cùng, dù sao IQ của bọn họ cao như vậy, chắc chắn sẽ hiểu, không cần nói thẳng ra.

Ít nhất bà mỗi đã hiểu, thật sự không nhịn được cười phá lên: “Số 1 cũng nghĩ đến rồi, nhưng phải biết rằng, trừ đầu ra thì chỗ nào anh ta cũng cần đeo hết, không có cái bao nào lớn như vậy, cho dù có, trên người anh ta cũng có vô số gai nhỏ không nhìn thấy được bằng mắt thường, chỉ cần đâm nhẹ một cái, tất cả đều vô dụng.”

Chỗ nào cũng cần đeo? Vô số gai nhỏ? Toát mồ hôi! Tư tưởng phong kiến Trung Hoa, không, truyền thống tốt đẹp Trung Hoa đã cứu tôi một mạng. Cảm ơn tổ tông, cảm ơn cha mẹ, cảm ơn thầy cô giáo. Không có mọi người, đêm nay con đã mất mười lăm năm tươi đẹp! Qua thời gian đó, có lẽ chỉ còn cách thụ thai trong ống nghiệm. Nếu nhà tôi có từ đường, tôi thật sự muốn ôm bài vị khóc lớn một hồi.

Tâm lý của tôi rất cuộc cân bằng, hoàn toàn cân bằng! Bốn triệu đổi lấy khả năng mười lăm năm đau khổ, cái đó còn ác hơn cắt thận. Thoát khỏi giấc mơ hảo huyền, cuộc sống tình dục tốt đẹp vẫn đang vẫy tay trước mặt tôi!

“Vũ trụ rất lớn, sinh vật gì cũng có. Chúng tôi đã cẩn thận sàng lọc, có người nhiệt độ cơ thể cao hơn nham thạch nóng chảy, có người lại lạnh đến mức khiến không khí kết thành băng, có người đổ mồ hôi là a xít sunfuric...” Bà mỗi rất kiên nhẫn giới thiệu, còn mang đến một tin tức tốt, coi như xoa dịu tôi: “Thực ra số 1 cũng là người có trách nhiệm, đã ở trang web nửa năm, anh ta đồng ý sau khi tròn một năm, sẽ bắt đầu chọn một cô gái từng xem mặt mà không bị miễn cảm làm vợ.”

Tôi không để ý bà mỗi nói gì, bởi vì hiện tại tôi không còn quan hệ gì với số 1, tôi đang lo lắng cho bản thân tôi.

Tôi như tránh được một kiếp, cả người đổ mồ hôi lạnh, cầm chặt di động yếu ớt nói: “Sắp xếp cuộc hẹn kế tiếp cho tôi đi, đối phương nhất định không được gây quá miễn hay tổn hại đến con người, quan trọng nhất là, phải coi kết hôn là mục đích.”

“Được, tôi sẽ lập tức sắp xếp cuộc hẹn thứ 2.” Bà mỗi lại xác nhận một chút: “Cô có muốn sửa lại yêu cầu cơ bản nào không?”

“Muốn!” Tôi nghĩ nghĩ, người ngoài hành tinh đều rất giàu, vì thế tôi xác định: “Thu nhập tối thiểu sửa từ tám ngàn đô sang một trăm ngàn đô. Điều kiện phụ là nhất định phải lấy kết hôn làm mục đích, mà không phải xem mặt qua loa!”

“Được, tôi đã chọn cho cô một người hợp tiêu chuẩn, hơn nữa còn là người tốt nhất. Thời gian xem mặt là chín giờ sáng mai, sau hai phút nữa sẽ có số điện thoại và địa chỉ trên máy tính. Cảm ơn cô đã ủng hộ trang web, chúc cô cuối tuần vui vẻ!” Thái độ phục vụ của bà mỗi là hạng nhất, nhanh như vậy đã tìm được một người.

“Cảm ơn, liên hệ sau.” Vì thế tôi dừng máy. Vừa tắt điện thoại, máy tính liền hiện lên số điện thoại và địa chỉ thời gian.

Chín giờ sáng mai? Có vẻ bà mỗi còn vội hơn tôi nữa. Tắm gội nhanh nhanh rồi đi ngủ, ngày mai còn đi gặp soái ca nhiều tiền ngoài hành tinh nào.

Đúng lúc tôi tắm xong chuẩn bị lên giường, di động vang lên. Vừa thấy là Lâm Tuấn Kiệt, tôi không hề nghĩ ngợi liền tắt máy. Tắt xong cũng có chút hối hận... Không được, nhất định tôi phải sống trong căn nhà rộng rãi thoải mái, có một ông chồng yêu tôi không tiếc chi tiêu tiền bạc, mà không phải là một bà cô đầu tóc rối bù, vất vả làm cả đời để trả nợ.

Nhắm mắt, đi ngủ, mỹ nữ là từ ngủ mà ra!

3. Chương 11 - 15: Gặp Gỡ Số 2

Chính văn chương 11: Gặp gỡ số 2 (1)

Ngồi ở trong quán cà phê, từ từ uống nước chanh, tôi có chút lo lắng. Đây không phải nơi cao cấp nhất, vì sao người có thu nhập một trăm ngàn đô một năm lại chọn chỗ này?

Sáng thứ bảy rất nhiều quán vẫn chưa mở cửa, chỉ có quán này mở lúc 8 giờ rưỡi. Khách hàng rất ít, qua mười phút mới có ba người bước vào. Tôi chọn một góc tương đối khuất, nhưng có thể quan sát rõ cửa ra vào. Nhìn nhìn thời gian trên di động, đã tám giờ năm mươi chín phút.

Số 2 sẽ không đến muộn đấy chứ? Sẽ không là người chỉ thích kết bạn chứ không muốn kết hôn đấy chứ? Một vị chủ tịch vĩ đại tựa thái dương từng nói: Yêu đương không tính tới kết hôn thì chỉ là kẻ đùa giỡn lưu manh.

Thôi cứ tắt di động trước đã, bằng không lát nữa đang nói chuyện vui vẻ, Lâm Tuấn Kiệt lại gọi đến thì đúng là phiền toái.

Khi tôi vừa tắt điện thoại, đặt lên mặt bàn, đồng hồ treo tường vừa vặn chỉ chín giờ, mà cửa tiệm cũng vừa vặn mở ra.

Thời gian như ngừng lại, cửa tiệm cà phê như bị vô hạn phóng đại, một đại soái ca như Hứa Văn Cường trong “Bến Thượng Hải” hiện ngang xuất hiện. Không cần phải nói, nhất định là số 2, bởi vì trong cuộc sống hiện thực, xác suất soái ca cỡ này hiện ra trước mắt dân đen chúng tôi gần như bằng không, mà ngày hôm qua vừa xuất hiện một người. Tuy số 2 không đẹp trai bằng số 1, nhưng cũng đủ để trái tim thiếu nữ loạn nhịp không thôi!

Nghĩ đến số 1, đến bây giờ tim tôi vẫn còn đau quá, nói không rung động là nói dối! Soái ca, bốn triệu... Vì sao, vì sao? Thiên ý trêu người!

Số 2 cao chừng 1m8, mặc bộ vest cao cấp không có một nếp nhăn, mũi cao môi đỏ mọng, cặp mắt to màu nâu, khuôn mặt giống người Trung Đông. Phong thái cao quý lạ thường, có nét giống hoàng tử dầu mỏ Arab, toát ra ánh sáng kim cương lóa mắt... Hơ, thế nào lại nghĩ đến tiền?

Không trách tôi được, ai bảo Lâm Tuấn Kiệt quá bình thường! Nói bình thường đã là khích lệ anh ta, chính xác là rất nghèo, ngay cả nhà riêng cũng không có, chẳng lẽ muốn điều kiện sống của tôi thụt lùi về những năm tám mươi, ba người chen chúc trong căn phòng mười lăm mét vuông?

Số lượng khách ít ỏi trong tiệm cà phê đều nhìn số 2 như nhìn phượng hoàng ra khỏi tổ, cách liên tưởng hay quá, cuối cùng thì tôi cũng tìm được câu thay thế cho thành ngữ “Hạc trong bầy gà” rồi.

Số 2 nhìn quanh một vòng, lập tức hướng ánh mắt về phía tôi, nhìn lướt qua nửa người trên của tôi. Còn chưa đợi tôi thưởng thức xong bộ vest xa hoa mấy vạn tệ cùng với chiếc kẹp caravat đính kim cương lóe lóe tỏa sáng, số 2 đã bước nhanh tới cạnh bàn.

“Cô Thư, rất vinh hạnh được gặp!” Số 2 cầm tay nâng tôi dậy, dùng ánh mắt nóng cháy đánh giá tôi lần nữa, sau đó buông tôi ra, rút chiếc ví da thật từ túi quần âu, lấy tờ một trăm tệ ném lên bàn rồi kéo tôi ra ngoài.

“Này này, không hết nhiều thế đâu. Nước chanh chỉ mất mười tám tệ!” Tôi ngây ngốc để số 2 kéo đi, gần như là chạy chậm.

“Coi như thiệt hại nhỏ, tôi không thiếu chút tiền ấy!” Số 2 đẩy cửa bước ra.

Thật hào phóng, nhưng tôi thiếu tiền nha, rất thiếu là đằng khác! Ngày hôm qua còn tổn thất ba trăm tệ... Không đúng, là bốn triệu ba trăm tệ, nghĩ đến mà đau lòng.

Ra khỏi tiệm cà phê, tôi lại một lần không biết nói gì. Một chiếc xe cao cấp màu đen dài chừng bảy mét đang đỗ trên đường cái, cộng thêm người lái xe đứng cạnh mặc bộ vest đen, đội mũ đen, đeo bao tay trắng, trông sạch sẽ lịch sự hơn đại đa số thành phần tri thức đi làm.

Sao mấy tên ngoài hành tinh này lại lăm tiền như vậy? A, đúng rồi, tôi đã chọn thu nhập tối đa là năm mươi triệu đô cơ mà.

Số 2 căn bản không mời tôi lên xe, mà là trực tiếp nắm tay tôi kéo lên.

Lái xe đóng cửa lại xong, nhanh chóng ngồi vào ghế lái, cho xe chạy với vận tốc gần quá mức cho phép trong nội thành.

“Lái xe không phải người trái đất, cô muốn hỏi gì cứ tự nhiên, tôi rất vui lòng được trả lời.” Tốc độ nói chuyện của số 2 nhanh gấp đôi người bình thường, hai tay còn nắm chặt tay tôi, si mê tràn đầy hai mắt, khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng.

Tôi nghĩ nghĩ, hay hỏi anh ta làm gì trước đi, sao lại nhiều tiền như vậy, đừng nói là đại ca xã hội đen, chuyên môn đi giết người cướp của, buôn bán hàng hóa trái pháp luật: “Xin lỗi, tôi muốn biết anh làm nghề gì trên trái đất.”

Tôi vừa nói xong, số 2 lập tức trả lời đầy đủ: “Tôi kinh doanh hàng hóa bán lẻ ở Anh quốc, vừa tới trái đất nửa năm. Bởi vì thời gian đầu bận khai trương nên tuần trước mới đăng kí web xem mặt. Tôi thích phụ nữ da vàng, thích màu tóc, ánh mắt, sống mũi hơi thấp của họ. Tôi muốn đối phương là người chung thủy và có trách nhiệm, vậy nên trang web đề cử cô, nói cô là người phù hợp nhất. Cô là người đầu tiên tôi đi xem mặt, tôi cảm thấy rất vừa lòng.”

Còn chưa nói xong, xe đã dừng lại trước cửa hàng trang sức, số 2 vội vàng vàng kéo tôi vào tiệm.

Số 2 cao lớn anh tuấn đứng giữa vàng bạc châu báu, hai tay nắm chặt tay tôi, hơi cúi đầu, đôi mắt màu lá cọ tràn đầy tình yêu không thể kiềm chế. Luôn luôn nói chuyện nhanh, lần đầu tiên số 2 dùng tốc độ bình thường nói với tôi: “Tôi yêu em, gả cho tôi đi! Trang sức nơi này tùy em lựa chọn, coi như quà cưới tôi tặng em.”

Hơ? Tôi trừng lớn mắt, suýt chút nữa thì hét lên. Cho rằng bản thân nghe lầm, còn chưa kịp được năm phút đồng hồ mà số 2 đã muốn cưới tôi?

“Tôi rất thật lòng, tôi vừa gặp em đã cảm thấy thích em, chúng ta kết hôn đi!” Lời thổ lộ của số 2 làm tất cả nhân viên trong cửa hàng choáng váng, có mấy người còn hâm mộ kêu lên nho nhỏ.

Thấy tôi thất thần, số 2 lại tiếp tục nói một tràng lời ngon tiếng ngọt, nhiệt tình như ánh nắng Địa Trung hải ban trưa: “Nhận lời đi, chỉ cần em nhận lời. Xe của tôi, biệt thự ở Trung Quốc của tôi, cả tiền gửi ngân hàng của tôi đều sẽ thuộc về em. Sau khi có con, mỗi tháng tôi sẽ cho em tiền sinh hoạt, cam đoan để em sống cuộc sống giàu có. Tuy em không cần tiền, nhưng tôi chỉ làm được như vậy, bởi vì tôi không biết trừ kính dâng vật chất cho nữ vương của mình ra, tôi còn làm được những gì!”

Đừng nói nhân viên ở đây, ngay cả tôi cũng mềm nhũn hai chân rồi!

Không được không được, tôi lại một lần đầu văng mắt hoa! Không nghĩ hôn nhân lại tới nhanh như vậy, chưa đầy năm phút đồng hồ đã câu được một anh chàng đẹp trai siêu cấp nhiều tiền. Đầu óc ong ong, tiếng chuông nhà thờ như vang lên trên đỉnh đầu, rơi lệ nha, rơi lệ! Cô gái phổ thông như tôi, cuối cùng cũng đợi được mùa xuân về rồi! Web xem mặt vũ trụ, ta yêu mi!

Chính văn chương 12: Gặp gỡ số 2 (2)

Toàn bộ vàng bạc châu báu, kim cương ngọc ngà đang rộng mở vòng tay với tôi, phát ra ánh sáng lộng lẫy mê người, giống như muốn nói: “Mau chọn em đi, nếu chị đeo em trên cổ, trên tay, trên ngón tay thì sẽ xinh đẹp nhường nào!”

Hạnh phúc quá là hạnh phúc!

Hận không thể lập tức đồng ý, cầm hộ khẩu kéo đại gia này chạy vội tới ủy ban đăng ký hôn nhân, sợ anh ta thay đổi chủ ý.

Không đúng, trang web từng nhắc nhở: Chưa tìm hiểu kỹ thì không nên hứa hẹn làm bạn đời, chế độ hôn nhân của một số tỉnh cầu rất nguy hiểm.

Không thể đồng ý qua loa như vậy, nhất định phải hỏi rõ ràng rồi mới tính tiếp.

Tôi lấp bắp nói: “Quá nhanh... Tôi còn chưa hiểu gì về anh...”

Số 2 vừa nghe, không khỏi phân trần khiêng tôi lên vai, đi nhanh ra ngoài tiệm.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của nhân viên cửa hàng, tôi cười khỏ, chẳng lẽ số 2 luôn hùng hổ như vậy sao?

Đi tới xe, lái xe đã mở sẵn cửa. Số 2 cẩn thận buông tôi xuống, đẩy vào trong xe, sau đó cũng chui vào.

Xe lại chạy, số 2 chân thành nắm tay tôi, quả thực còn lãng mạn hơn cả phim tình cảm: “Em sắp hiểu tôi rồi, chuyện gì tôi cũng kể cho em nghe. Hối xong, chúng ta sẽ đi kết hôn. Nếu em không vừa lòng tiệm trang sức vừa rồi, tôi sẽ đưa em ra nước ngoài, Paris, New York, Venice... Chỉ cần em muốn, tôi sẽ đưa em đi!”

Ồ, chậm đã, Venice, Paris sao? Kinh đô lãng mạn nha, tôi luôn muốn hưởng tuần trăng mật ở đó, nhưng bằng số tiền của Lâm Tuấn Kiệt, chỉ có thể tới “Tân Mã Thái” mà thôi, nhưng không phải Tân Gia Ba (Singapore), Malaysia hay Thái Lan, mà là Tân Cương, Mã Vương Đồi, Thái Sơn.

“Australia, Ai Cập, Thổ Nhĩ Kỳ... Em thích không? Còn Dubai nữa! Tôi chưa đến Dubai bao giờ, chúng ta có thể tới đó, thuê phòng ở khách sạn bảy sao.” Đôi mắt của số 2 như có ngọn lửa tình yêu bùng bùng tỏa sáng.

Đau khổ đỡ trán, còn chưa đầy mười hai giờ, tôi đã đụng phải hai anh chàng ngoài hành tinh tuyệt phẩm, dùng điều kiện phong phú dụ dỗ trái tim tham tiền tài nhưng vô cùng yếu ớt của tôi. Tôi sắp không chịu được nữa rồi, ai tới cứu tôi với?

Tôi nỗ lực giãy dụa, nửa ngày mới thở ra một hơi, giọng nói bé đến mức chính mình cũng không nghe rõ: “Để tôi suy nghĩ thêm được không?”

“Em không thích tôi sao?” Ánh mắt số 2 nhất thời lộ ra đau khổ, giống ánh mắt của Lâm Tuấn Kiệt lúc tôi nói chia tay, nhưng số 2 mãnh liệt hơn nhiều lắm. Trời ạ, anh ta đang đau khổ ư? Một đại soái ca người gặp người thích dùng ánh mắt nào nề nhìn tôi, thật khiến tôi không đành lòng, quả thực sắp không dám nhìn thẳng!

“Không... Không phải...” Tôi càng lúc càng lấp bắp, miệng chưa kịp khôi phục lưu loát, tay đã bị số 2 kéo đặt lên ngực.

“Em có nghe thấy trái tim tôi đang đập không? Nó không nằm bên trái, mà là chính giữa!” Số 2 ôm chặt tôi, than thở kêu khổ: “Tôi chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi đến ngày này. Tôi yêu em từ cái nhìn đầu tiên, biết em chính là tân nương của mình, gả cho tôi đi, gả cho tôi. Nếu không mỗi ngày trôi qua tôi sẽ đau lòng, mỗi ngày rơi lệ đến hùng đông, lại nhớ em từ hùng đông đến tới!”

Trái tim số 2 quả thật nằm ở giữa! Ấm áp quá... Thật mạnh mẽ! Tôi đánh mất tất cả năng lực phản kháng, theo lý mà nói, gặp mặt còn chưa đầy 15 phút đã rơi vào vòng tay ôm ấp của người ta thì không phải hơi tùy tiện, mà là rất tùy tiện. Nhưng tôi không cách nào đẩy số 2 ra được, tôi đã bị tấm lưới tình yêu của anh ta quấn chặt, trầm luân, mê đắm.

Yếu ớt giãy dụa trước khi chết, tôi vô cùng đau khổ mới thoát được mấy lời lí trí: “Đừng, đừng như vậy... Người trái đất chúng tôi không nhanh như vậy, cho tôi thêm thời gian suy nghĩ đi.”

“Người trái đất, đặc biệt quốc gia này rất hay có tập tục chỉ phúc vi hôn (Hứa cưới từ trong bụng mẹ) và tiền hôn hậu ái (Cưới trước yêu sau) đó sao? Chúng ta có thể kết hôn trước, sau này có việc gì em cứ việc hỏi tôi.” Số 2 ôm chặt tôi, hít sâu một hơi, đáng vẻ như không thể chờ thêm được nữa.

Chỉ phúc vi hôn, tiền hôn hậu ái? Tôi dở khóc dở cười: “Câu thành ngữ cổ như vậy, anh tìm đâu ra thế?”

Số 2 vừa nghe liền giật mình, một tay ôm tôi, một tay lấy quyển sách trên giá sách bên cạnh: “Xem ở đây!”

Tôi vừa thấy, suýt chút nữa liền hôn mê bất tỉnh, bìa sách viết “Truyền thống cưới gả xưa của người Trung Quốc”. Cũng không thể trách số 2 được, dù sao anh ta mới đến trái đất nửa năm, còn ngựa không dừng vó mở tiệm ở Anh quốc.

Khi số 2 biết sách mình xem là tập tục cưới trước kia chứ không phải thói quen kén vợ kén chồng bây giờ, ngưỡng ngừng nở nụ cười, cười đến điên đảo thần hồn.

Anh ta lập tức lấy notebook lên mạng. Mười ngón như bay, mắt sáng như đuốc, nét mặt trưởng thành và tự tin của một doanh nhân thành đạt, thật sự là mê chết người.

Số 2 rút cuộc tắt notebook, tùy tay ném qua một bên, sau đó ấn chặt hai vai tôi, dùng ánh mắt khiêu khích ái muội nhìn tôi, nhìn chăm chú tới mức làm tôi sợ hãi, còn tưởng rằng trên mặt mình dính cái gì.

“Không quan trọng!” Số 2 rất nghiêm túc, vẻ nghiêm túc khiến người ta cảm động hơn cả lúc nở nụ cười: “Còn có một từ gọi là cưới chui! Chúng ta cưới chui đi, nhưng yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để em vất vả. Kết hôn là phải giúp bạn đời không lo trước lo sau, yên tâm sinh con đẻ cái, sinh sản hậu đại!”

Khụ khụ... Tôi rất cảm động, nếu Lâm Tuấn Kiệt có ý thức như vậy, tôi có thể bỏ anh ta sao? Nhưng liếc nhìn đồng hồ, hiện tại còn chưa đến 9 rưỡi, nói cách khác chúng tôi còn chưa chạm mặt được nửa giờ.

“Thân ái, Sweetheart, bảo bối của tôi!” Số 2 dùng một tay ôm tôi vào lòng, kích động không thôi hôn lên tóc tôi: “Chúng ta kết hôn đi, ngay lập tức, tôi không chờ được nữa rồi! Tôi muốn xây một căn nhà nhỏ cùng em, cho em những thứ em cần, yêu em như chính ánh mắt, trái tim của mình. Nữ vương của tôi ơi, nếu em không đồng ý, tôi quả thực sẽ đi tìm chết!”

Cứu mạng nha! Tiếp tục âm thầm ai oán giãy dụa! Tôi rơi lệ, sống lâu như vậy rồi cuộc cũng có một người yêu tôi đến chết đi sống lại.

Mấy lời thoại trong phim trước kia luôn cảm thấy buồn nôn, hiện tại được trải nghiệm mới biết thật lãng mạn.

Chính văn chương 13: Gặp gỡ số 2 (3)

Giãy dụa lại giãy dụa, sao lại đau khổ thế này?

Trước kia nằm mơ tôi vẫn luôn hi vọng có một đại gia đẹp trai cầu hôn mình, yêu mình đến chết đi sống lại. Hiện tại có đây, thì lại bắt đầu do dự. Phụ nữ đúng là tổng thể mâu thuẫn!

“Xin lỗi anh, việc này bất ngờ quá! Để tôi suy nghĩ thêm được không?” Tôi lấy hết dũng khí, tích lũy tất cả sức lực, nhẹ nhàng đẩy số 2 ra. Sau khi nói hết lời, tôi lại muốn đi tìm chết!

Rất kỳ quái, từ hôm qua đến giờ, sao tôi lại cứ muốn đi tìm chết? Trước kia làm việc căng thẳng cỡ nào tôi cũng chưa từng nghĩ tiêu cực như vậy. Đang sống yên lành, vì sao phải chết? Ai muốn chết thì đi mà chết!

“Tình yêu của tôi, em suy nghĩ nhanh lên, tôi cho em năm phút. Nếu chưa đủ thì mười phút!” Số 2 ôm chặt tôi, thở hổn hển.

Năm phút... Mười phút... Quyết định chuyện đại sự cả đời trong thời gian ăn một bát mì sợi?

Có lẽ không chờ được, số 2 chuyển từ lời nói sang hành động, đẩy tôi ngã xuống ghế, nâng cằm tôi lên, sau đó dán đôi môi nóng cháy của mình xuống.

Sao lại hôn nữa, trước kia chỉ bị Lâm Tuấn Kiệt hôn, từ hôm qua tới giờ không biết ăn phải vận số gì, liên tiếp bị hai soái ca hôn. Chẳng lẽ cách thể hiện cảm xúc của người vũ trụ không giống người trái đất, nhất thiết phải hôn? Rất thẳng thắn, rất quyết đoán, mới gặp lần đầu nhưng có thể hôn ngay tại trận.

Ấm quá, ít nhất phải có bốn mươi lăm độ, như núi lửa phun trào, lực hút còn rất lớn. Tuy không phải hôn sâu, nhưng số 2 hút mạnh một cái, lúc tách ra, đôi môi tôi đã có chút sưng đỏ.

Số 2 thở hổn hển, cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt màu nâu phẳng phất vì tình yêu mà tóe ra ánh lửa. Số 2 nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hồng nhuận của tôi, ngón tay như mang theo dòng điện, làm cơ thể tôi tê dại.

“Nếu em yêu tôi bằng một nửa tôi yêu em thì tốt rồi, nhất định em sẽ đồng ý!” Ánh mắt số 2 lại hiện ra đau khổ, tôi không chịu nổi nhất chính là mắt này. Quả thật giống cầm dao đâm từng nhát từng nhát vào tim tôi.

Tôi là người dễ mềm lòng, đặc biệt dễ mềm lòng trước đại soái ca có khí chất của hoàng tử dầu mỏ Trung Đông. Tôi thầm nghĩ tước vũ khí đầu hàng, lập tức đi đăng ký kết hôn, sau đó đi du lịch vòng quanh thế giới, hưởng thụ cuộc sống hôn nhân lãng mạn, được sủng ái đến trọn đời. Paris... Thụy Sĩ... Dubai... Thổ Nhĩ Kỳ... Chỉ nghe thôi cũng khiến cho người ta mê muội!

Thở dài một tiếng, dự hoặc thật khó từ chối. Tục ngữ nói đúng, duyên phận đến muốn tránh cũng không được. Cho dù tôi có ý chí cứng như sắt thép của liệt sĩ cách mạng, cũng không trốn được cánh cửa hôn nhân rộng mở chào đón, châu báu trang sức chờ tôi trở thành chủ nhân, tour du lịch toàn cầu vậy tay đón đợi.

Cuối cùng... Không nghĩ ra cách nào hay, tuy rằng thật mất mặt, nhưng chỉ có thể làm như vậy!

Tôi nín chặt lấy bộ vest xa xỉ của số 2, tựa đầu vào ngực anh ta, khóc lóc nức nở: “Đại ca, tha cho tôi đi, cho tôi thêm chút thời gian đi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi... Nếu không muốn sau này tôi hối hận, dẫn đến cả hai chán ghét nhau, xin anh, đừng bắt tôi đồng ý vào lúc này!”

“Két két két két...” Người lái xe luôn luôn im lặng đột nhiên phát ra một tràng âm thanh kì lạ, tuy nhỏ nhưng rất chói tai, cũng may chỉ kéo dài một lúc.

“Cô gái đáng thương!” Số 2 thương tiếc ôm tôi: “Xem ra tôi sốt ruột quá rồi, ngay cả lái xe cũng bị em chọc cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta cười đấy.”

Tôi giãy dụa ngồi dậy, không quen hành động thân mật trước mặt người khác. Số 2 thật sự quá quyến rũ, khiến tôi nhất thời quên mất điểm này.

“Chất giọng đặc biệt quá, anh ta luôn nói thế này sao?” Tôi chuyển đề tài để xóa bớt không khí xấu hổ.

“Két... Két két...” Lái xe lại phát ra vài tiếng kêu có quy luật. Một người đàn ông trưởng thành lại có giọng nói chói tai, rất thú vị cũng rất kì lạ.

Số 2 vươn tay ôm tôi vào lòng, thì thầm bên tai tôi: “Nghe thấy không, đó là cách nói chuyện của anh ta.”

Cứ nói bình thường là được rồi, sao phải ghé sát môi vào tai tôi? Cảm giác tê dại làm tim tôi đập loạn nhịp, thiếu chút nữa thì lắc lư ra bệnh tim!

“Cho tôi xuống xe đi, về nhà xong tôi sẽ mau chóng cho anh câu trả lời thuyết phục.” Tôi thở hổn hển yếu ớt cầu xin, hai tay nín chặt cổ áo, bảo vệ bộ ngực bé nhỏ, bởi vì tôi cảm giác số 2 đang muốn thò tay vào. Cứ cho là tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng với bộ ngực cup B bên trái có thể nhét di động, bên phải có thể giấu hộp phấn nền này, tôi vẫn rất hài lòng. Tốt xấu gì cũng là khu cấm địa, đề phòng trước vẫn hơn.

“Đưa cô ấy về nhà đi!” Số 2 dặn lái xe xong liền hỏi tôi sống ở đâu, thấy ánh mắt của tôi hơi do dự, lập tức mỉm cười: “Không cần lo lắng, nếu chúng tôi muốn biết, không chuyện gì trên trái đất có thể giữ bí mật. Vậy nên cứ yên tâm nói địa chỉ với tôi, không được em cho phép, tôi sẽ không vào nhà em nửa bước.”

Xem ra chỉ số thông minh của người ngoài hành tinh rất cao, nhắm mắt lại cũng đoán được người trái đất nghĩ gì. Tôi nhẹ giọng lẩm bẩm: “Thật ra tôi chỉ lo chiếc xe này quá chói mắt, đứng dưới nhà tôi sẽ bị người khác hoài nghi thôi.”

Rốt cuộc tôi không từ chối được số 2, bởi vì anh ta thật sự rất ga lăng, chỉ ôm tôi chứ không làm chuyện gì thân mật quá.

Xe đỗ cách nhà tôi không xa, số 2 lưu luyến không rời nắm tay tôi, dùng cặp mắt to xinh đẹp, lông mi cong cong ẩn tình nhìn tôi: “Ngày mai chúng ta gặp lại được không?”

Không chịu nổi, thật sự là không chịu nổi, tôi nhanh chóng gật đầu. Trong lòng tà ác nghĩ: Này soái ca, tuy tính tình anh nóng vội, nhưng cũng có thể do phong tục bất đồng. Dù anh không muốn gặp tôi, tôi cũng muốn gặp anh. Thật vất vả gặp được một đối tượng làm tiền thích kết hôn, nói gì cũng không thể để anh trốn thoát! Phải bắt được, tóm chặt, dùng mọi biện pháp đi lĩnh giấy kết hôn trong vòng một tuần.

Số 2 thấy tôi đồng ý, khuôn mặt đẹp trai liền lộ ra nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng tình yêu: “Thân ái, ngày mai gặp lại!”

Chẳng lẽ yêu tôi thật rồi sao? Hay là suy nghĩ lại, đi kết hôn bây giờ? Thôi, không nên nhanh quá, hết thấy phải tiến tới từ từ. Hay là kết hôn đi, khó lắm mới gặp một người đàn ông tốt như vậy, không đồng ý thì đúng là tên ngốc...

Chính văn chương 14: Gặp gỡ số 2 (4)

Trong lúc tôi còn đang rối rắm, xe của số 2 đã sớm đi xa! Tốc độ thật nhanh, nhưng hành động của anh ta còn nhanh hơn. Còn chưa được năm phút đã cầu hôn với tôi, tôi lắc đầu tự giễu nở nụ cười, bước về nhà.

Về đến nhà mới chỉ hơn mười rưỡi, tôi cởi giày thay dép lê, giải phóng cho đôi chân đáng thương. Phụ nữ thật phiền toái, chỉ vì xinh đẹp hơn chút mà chuyện gì cũng làm. Ví như tôi hôm nay, đi giày cao gót để chân dài hơn, tô son trát phấn cho mặt đẹp hơn, mặc áo ngực đặc biệt để vòng một nở nang chút, bó bụng bó dạ cho vòng eo thon gọn... Nói chung là trang bị kỹ đến tận chân răng, chỗ nào trên cơ thể cũng được chỉnh sửa.

Di động vang, tôi lấy điện thoại từ túi xách ra nhìn, là số 2!

Số 2 dùng tốc độ nhanh gấp đôi người bình thường hỏi tôi: “Về nhà chưa?”

“Rồi.” Tôi lên tiếng.

“Vậy là tôi yên tâm rồi, lỡ trên đường em xảy ra chuyện gì, tôi sẽ áy náy lắm.” Kính nờ, chỗ tôi xuống xe chỉ cách nhà có một trăm mét được không, tính thêm 6 tầng thang bộ cũng nhiều nhất một trăm năm mươi mét. Nhưng lời nói của số 2 vẫn khiến tôi ảm áp, quả thực còn thoải hơn ăn một thùng kem cốc giá rẻ. Tung hoa tung hoa, thật hạnh phúc, cuối cùng thì tôi cũng rung động rồi!

Có một nhà khoa học từng nói, ăn một khối chocolate sẽ hạnh phúc như vậy, tuy trời sinh tôi thích ăn kem cốc, nhưng năng lượng của nó thì ngang hàng chocolate, đều sẽ làm tôi béo phì. Kết quả mỗi lần ăn xong, ngày thứ hai sẽ phải uống nước trắng cầm hơi với mấy chiếc bánh quy để duy trì dáng người yếu đuối.

Giọng nói của số 2 không quyến rũ bằng số 1, tốc độ lại nhanh, nhưng giống như chàng trai mới rơi vào biển tình, tràn đầy màu hồng phấn lãng mạn: “Tôi biết mình nóng nảy, nhưng đó là vì tôi sợ người khác cướp em đi, hi vọng không lưu lại ấn tượng gì xấu trong lòng em.”

“Không, không, hoàn toàn ngược lại. Có lẽ phong tục chỗ các anh không giống trái đất, tôi hiểu mà.” Tôi cầm điện thoại, trả lời thật lòng. Số 2 vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, là bạn đời lý tưởng của mọi cô gái. Nếu bị ai hám tiền đụng tới, còn không sung sướng cười gập thắt lưng?

Số 2 nhất thời hưng phấn hỏi: “Vậy tôi có thể đến nhà em được không? Yên tâm, ở chỗ chúng tôi chưa kết hôn thì sẽ chưa ở cùng, nếu bây giờ em đồng ý, chúng ta lập tức đi đăng ký. Em không cần mang thứ gì hết, tôi sẽ sắm mới toàn bộ cho em.”

Tôi há to miệng, cứng họng nửa ngày mới dụi dằm từ chối: “Tôi rất cảm động, nhưng dù sao đây là chuyện lớn cả đời, để tôi suy nghĩ thêm chút nữa.”

“Sao lại nghĩ thêm nữa?” Số 2 nóng nảy giải thích: “Em yên tâm, so với chúng tôi thì tuổi thọ của người trái đất vô cùng ngắn, tôi có thể chăm sóc em cả đời, cho em cuộc sống áo cơm không lo. Tuy tôi biết em không ham tiền tài, nhưng nếu con cái của chúng ta có một tài sản lớn thì thuận lợi biết bao. Nó có thể vào bất kỳ trường đại học nào, thậm chí về tình cầu của tôi học tập, nó sẽ lọt top năm trăm người giàu nhất thế giới, dù tính đi tính cầu khác cũng được sống thoải mái cả đời.”

Xem ra số 2 rất thật lòng, hơn nữa còn rất có trách nhiệm, ngay cả đời con cái cũng tính toán xong xuôi, tôi nghe mà lảng lảng cả người. Có thể trở thành phụ nhân của người như thế, cùng với tương lai được làm mẹ của đại gia giàu top năm trăm thế giới, điều kiện này quả thật quá quyến rũ.

“Ừm, ừ...” Tôi ậm ừ phụ họa số 2, ngã vào sofa chết đi sống lại, sắp chống đỡ không nổi nữa.

Đám người ngoài hành tinh này rõ là những tên ác ma đẹp trai, không lúc nào ngừng khiêu chiến tâm lý bạc nhược của tôi.

Tôi yếu ớt giãy dụa trước cánh cửa hôn nhân, phảng phất thấy được ánh nền thiên đường lập lờ bên trong, còn cả cha sứ hiền lành mỉm cười. Thiên sứ trên lầu cầm giỏ hoa, chỉ chờ tiếng chuông giáo đường vang lên là sẽ tung hoa chúc phúc.

“Để tôi suy nghĩ hết đêm nay được không?” Tôi quả thực cầu xin trong nước mắt, cũng không muốn chờ quá lâu, bởi vì số 2 thật sự rất tốt. Nếu đánh mất anh ta, tôi sẽ hối hận, sẽ đi nhảy bồn tắm lớn tự tử, dùng mì sợi thắt cổ, dùng đậu phụ đập đầu, dùng miếng bí đao mỏng như cánh ve cắt cổ. Nếu không tin, hiện tại tôi sẽ đi tháo nước vào bồn tắm lớn.

“Được, được, sáng mai tôi sẽ chờ tin tức của em.” Số 2 vui vẻ lạ thường, phát ra tiếng hôn môi chụt chụt: “Tôi yêu em!”

Ấn nút tắt máy xong, tôi mê mang. Số 2 yêu tôi, nhưng tôi thì sao? Yêu tiền của anh ta, yêu cuộc sống no đủ anh ta hứa hẹn, hay là yêu thứ gì khác?

Tôi do dự, có nên bảo cha mẹ đừng dạo quán ăn sáng nữa, mau mau trở về xem mặt con rể tương lai không nhỉ? Mặt nhìn người của cha mẹ sẽ tốt hơn của tôi chẳng? Nhưng cha mẹ vừa thấy số 2 nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì số 2 hội tụ đủ điều kiện mà một anh con rể cần có. Đẹp trai, nhiều tiền, cầm hộ chiếu Anh quốc, như vậy tiếng Anh nhất định rất tuyệt. Hơn nữa hứa hẹn chăm sóc tôi cả đời, cả đời nha, hiện tại mấy người đàn ông có thể làm được? Chỉ mạnh miệng là nhiều!

Phiền chán không chịu nổi, mở máy tính ra, có lẽ nên chơi game giết thời gian, dù sao thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Vừa thấy số điện thoại của web xem mặt vũ trụ trên máy tính, tôi giật mình, cầm di động lại gọi một lần nữa.

“Chào cô Thư, tôi đang nghe đây!” Giọng nói dịu dàng vang lên: “Cô có vừa lòng với số 2 không? Số 2 vừa gọi tới, nói sáng mai cô sẽ cho anh ta câu trả lời.”

Xem ra người ngoài hành tinh rất tin tưởng bà mối, hoặc bọn họ phải tuân theo điều kiện nào đó mà tôi không biết chẳng? Có thắc mắc trong lòng, nơi này lại sẵn một người có thể giải đáp, vì thế tôi hỏi: “Gặp đối tượng xem mặt nào số 2 cũng đối xử như vậy sao?”

“Số 2 có hơi nóng nảy, nhưng ở tình cầu anh ta ai cũng như thế hết.” Bà mối không trả lời thẳng vào vấn đề, thái độ vô cùng hòa nhã: “Chúng tôi đã giới thiệu thành công hơn mười người của tình cầu đó, quả thật tất cả đều thực hiện được lời hứa chăm sóc cả đời, nếu cô cảm thấy ổn, có thể cân nhắc xem sao.”

Thật sự tốt như vậy? Ha ha, cuối cùng cũng tìm được người thích hợp! Tôi buông điện thoại, che miệng cười ha ha hai tiếng như người điên, sau đó lại cầm di động. Phải giải tỏa vui vẻ trong lòng ngay, nếu không tôi sẽ vừa nhảy vừa hát mất.

Cầm lấy di động, tôi mở miệng cười hỏi: “Bà mối có thể cho tôi biết, hành tinh của số 2 khác trái đất những gì không? Có phong tục gì tôi cần chú ý? Tính cách của bọn họ đều nóng vội như vậy sao?”

Bà mối nhẹ giọng trả lời: “Rất nhiều điều không giống, phong tục của người ngoài hành tinh rất ít khi giống người trái đất. Bản tính của số 2 không vội, chỉ nóng nảy vào thời kì nhất định mà thôi, bình thường anh ta lịch sự tao nhã như một quý tộc Anh quốc, vậy nên mới chọn định cư ở nước Anh.”

Chính văn chương 15: Gặp gỡ số 2 (5)

Kì lạ, số 2 nói chuyện nhanh gấp đôi người bình thường mà tính tình lại không vội? Vì thế tôi hỏi bà mối: “Thời kì nhất định là thời kì gì, chẳng lẽ bọn họ cũng có chu kỳ sinh lý giống phụ nữ trái đất?”

“Nói không sai!” Bà mối cười giòn tan: “Cô suy nghĩ chu đáo lắm, những người khác căn bản sẽ không để tâm vấn đề này, vậy nên số 1 mới tôn trọng cô.”

Thôi đừng nói đến số 1 nữa, vừa nghĩ đến anh ta, lòng tôi liền quặn đau. Đẹp trai như vậy, giọng nói êm tai như vậy... Lần đầu tiên tôi rung động nha! Lần đầu tiên luôn khiến người ta hoài niệm, ngoại trừ Lâm Tuấn Kiệt.

“Chu kỳ thế nào? Đừng đánh trống lảng nữa, nếu anh ta không có vấn đề, ngày mai tôi còn tính toán đi đăng kí kết hôn đấy. Nói mau nói mau!” Tôi thúc giục, chuyện lớn cả đời, không thể qua loa được.

Bà mỗi dịp dằng dáp: “Có một số việc chúng tôi không được chủ động nói, trừ khi khách hàng yêu cầu. Số 2 chỉ nóng vội vào kỳ động tình, mỗi khi đến kỳ động tình, đàn ông của tình cầu đó sẽ cuồng nhiệt theo đuổi cô gái mình thích, kết hôn xong liền gán bó keo sơn, đến tận khi động tình kết thúc.”

Tôi đen mặt, này thì khác gì kì động dục của mấy loài động vật trên trái đất? Tôi hỏi tiếp: “Sau khi kết thúc thì sao?”

Bà mỗi khi khách bật cười: “Đương nhiên là phụ nữ trông nom con cái, đàn ông đảm bảo kinh tế, cho đến kỳ động tình tiếp theo. Nhưng một khi có con, hai bên sẽ phải chăm lo đưa con đến tuổi trưởng thành. Ở tình cầu của số 2, sáu mươi tuổi mới được coi là trưởng thành, mà dựa theo tuổi thọ của người trái đất, cơ bản đợi xong thời gian ấy thì cũng gần đến lúc từ giã cõi đời.”

Không ổn, có điểm gì đó không ổn. Sáu mươi tuổi trưởng thành không phải vấn đề lớn, dù sao số 2 có nhiều tiền, tìm vài người bảo mẫu là được. Nhưng kỳ động tình có rất nhiều điểm đáng nghi, vì thế tôi liền hỏi: “Kỳ động tình của bọn họ kéo dài bao lâu?”

“Một năm!” Bà mỗi lập tức trả lời.

Một năm, quả thật cũng đủ sinh con đẻ cái, trừ khi thân thể có vấn đề.

Tôi lại hỏi: “Vậy sau khi kỳ động tình kết thúc, thời gian đến lần tiếp theo là bao lâu?”

Bà mỗi nói ra một đáp án khiến tôi suýt chút nữa thì hộc máu: “Bốn mươi năm!”

“A?!” Tôi thất thanh kêu lớn: “Bốn mươi năm, có nhầm không vậy?”

“Quả thật là bốn mươi năm.” Có vẻ bà mỗi đã sớm biết tôi sẽ phản ứng như vậy, rất kiên nhẫn giải thích tường tận: “Tộc người của số 2 sống rất lâu, cả đời có hai mươi kỳ động tình, cũng đủ để bọn họ nuôi dưỡng hậu đại. Bốn mươi năm là thời gian chọn lọc tự nhiên, đứa bé đến bốn mươi tuổi cơ bản có thể chăm sóc bản thân, bọn họ cũng đủ tiềm lực để nuôi dưỡng thế hệ tiếp theo. Hai mươi năm sau đó là thời gian đứa bé tiếp nhận tri thức, đến sáu mươi tuổi là có thể gây giống hậu đại. Cũng giống như người trái đất mười ba tuổi có khả năng sinh sản, nhưng tốt nhất vẫn là hai mươi tuổi trở lên.”

“Trong bốn mươi năm đó bọn họ cũng phải làm chuyện gì khác chứ?” Tôi ôm một tia hi vọng, chuyện giường chiếu của con người, đâu phải khi nào cũng vì mục đích sinh sản.

Bà mỗi hiểu ý tôi, vô cùng khẳng định trả lời: “Hết kỳ động tình bọn họ sẽ không làm gì hết, chỉ chăm lo con cái mà thôi, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm chuyện phòng the! Cô phải thông cảm chuyện này, như vậy mới có thể chuyên tâm chăm sóc con cái cùng bọn họ.”

Tôi chảy mồ hôi như mưa, chỉ hạnh phúc một năm, còn bốn mươi năm sau phải sống như nữ tu sĩ, là người trái đất đều sẽ không chịu nổi. Tôi bật thốt: “Thế thì ly hôn!”

“Không được ly hôn!” Lúc này bà mỗi vô cùng nghiêm túc: “Chưa tới kỳ động tình tiếp theo, đàn ông sẽ trở nên cực kì ích kỉ vì con cái. Nếu người vợ phân tâm không chăm sóc tốt đứa con, cô ta sẽ lập tức bị chồng giết chết. Luật pháp vũ trụ đặc xá cho hành động này, bởi vì đó là bản năng của bọn họ, không thể khống chế được. Vậy nên trong bốn mươi năm, đừng nghĩ đến việc ly hôn vứt bỏ gia đình.”

Hiểu rồi, cuối cùng thì tôi cũng hiểu rồi! Tôi há miệng nửa ngày không khép lại được, ánh lửa tình yêu trong mắt số 2 quả thật tồn tại, nhưng chỉ tồn tại một năm. Anh ta yêu tôi, nổi điên muốn kết hôn với tôi đều là bản năng không thể khống chế. Nếu tôi đồng ý, bốn mươi năm nữa tha hồ trải nghiệm đời sống hôn nhân không tình dục, chỉ chăm chăm nuôi nấng con cái cùng số 2. Bốn mươi năm... Còn độc ác hơn cả mười lăm năm của số 1! Bốn mươi năm sau, số 2 nhất định sẽ tìm cô gái khác, bởi vì bà mỗi đã nói rõ ràng, bọn họ đi tìm đối tượng sinh con đẻ cái, mà không phải bà cụ già hơn sáu mươi tuổi.

Tôi không phải thần thánh, không sáng tạo được kỳ tích y học, hơn sáu mươi tuổi có thể “Trai già nhả ngọc”. Nhìn số 2 còn trẻ còn khỏe đi tìm người tình mới, mà năm tháng còn thừa của tôi phải dựa vào đứa con vị thành niên để nhận tiền tiếp tế. Giàu sang phú quý thì ích gì, quả thực là ai oán chốn thâm cung.

Tôi tê liệt ngã xuống sofa, vô lực thều thào: “Có thể từ chối số 2 giúp tôi được không? Tôi thật sự không chấp nhận nổi cuộc hôn nhân như vậy.”

“Việc này hơi khó!” Câu trả lời của bà mới làm lòng tôi trầm xuống: “Một khi coi trọng, trừ khi có đối tượng thích hợp hơn xuất hiện, bằng không bọn họ sẽ không buông tay, sẽ dùng tất cả thủ đoạn cho đến khi theo đuổi thành công!”

Tôi đau khổ nhăn mặt, dù sao việc xấu hổ gì cũng bị bà mới nghe rồi, vì thế tự giễu: “Chẳng lẽ bốn mươi sau năm tôi phải trở thành khách quen của cửa hàng đồ chơi tình dục?”

“Khụ khụ...” Bà mới mất tự nhiên ho khan hai tiếng: “Khả năng cô không được dùng mấy thứ ấy đâu, bởi vì số 2 sẽ cảm thấy nếu bị đùa nhố bắt gặp, chúng sẽ bị ảnh hưởng không tốt. Những thứ có ảnh hưởng không tốt, tất cả đều bị cấm chỉ.”

“Chẳng lẽ tôi dùng trong mật thất cũng không được? Bốn mươi năm, không phải bốn mươi ngày, cũng không phải bốn năm, mà là bốn mươi năm!” Tôi oán ai kêu trời kêu đất. Mà bà mới cũng không nói tiếp, chỉ xập xình cười cười.

Còn cười nữa? Tôi nhất thời hết hồn, phảng phất có thể nhìn thấy bắt đầu từ sáng mai, số 2 sẽ ngồi trên chiếc limousine sang trọng, mỗi ngày đến tán tôi. Anh ta sẽ dùng sắc đẹp dụ dỗ tôi, dùng hàng rượu châu báu mê hoặc trái tim tham tiền của tôi. Cho dù tôi từ chức, lập tức đi lưu lạc chân trời góc biển, lấy tiềm lực tài chính của số 2 cũng đủ để tìm ra tôi trong lãnh thổ Trung Quốc bé tí so với cả cái vũ trụ này.

Có số 2 ở đây, tôi muốn trốn cũng không được, ngay cả cuộc sống bình thường cũng khó cam đoan. Đợi một năm sau anh ta hết kỳ động tình, căn bản tôi cũng giảm mất mười năm tuổi thọ. Còn không bằng gả cho anh ta, vui vui vẻ vẻ một năm trời, sau đó ít nhất có ăn có uống có con có cái, còn có tiền tài để giết năm tháng dài dòng buồn tẻ.

Nhưng tôi không thể thỏa hiệp dễ dàng được, nhất định vẫn còn đường sống, phải nỗ lực hết sức vì tương lai. Tiền tài thì sao, đời sống sinh hoạt vợ chồng mới là quan trọng nhất.

Vì thế tôi lấy lại tinh thần, bắt đầu tìm đường máu thoát thân: “Kiểu phụ nữ thế nào thì số 2 mới thấy hứng thú hơn tôi? Đúng rồi, cô cứ bảo tôi có vấn đề về sinh dục, trong một năm có lẽ không mang thai được, lãng phí kỳ động dục... Không không, là kỳ động tình của anh ta!”

4. Chương 16 - 20: Gặp Gỡ Số 3

Chính văn chương 16: Gặp gỡ số 2 (6)

Bà mới nghĩ nghĩ, lập tức cho thấy kế hoạch của tôi không thể thực hiện được: “Vậy anh ta sẽ đưa cô đi bệnh viện, phải biết rằng bọn họ cũng chú trọng kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân.”

Chẳng lẽ cứ như vậy xong đời sao? Tôi nóng nảy: “Thế thì bây giờ tôi đi tìm số 1, biết đâu tôi không bị quá mẫn, mà nếu bị thật, mười lăm năm vẫn tốt hơn bốn mươi năm!”

“Không được!” Bà mới có vẻ khản trương: “Cô không thể làm vậy được, số 2 sẽ lập tức khiêu chiến với số 1 để tranh giành bạn tình. Mà tập tục của số 1 là chấp nhận mọi lời khiêu chiến. Cô không muốn một trong hai người họ bỏ mạng đấy chứ?”

A!!! Tôi đau khổ vò đầu bứt tai: “Bên ngoài bao nhiêu phụ nữ tốt, sao anh ta lại cố tình thích tôi?”

“Không còn cách nào khác, pháp luật Trung Quốc chỉ cho phép một vợ một chồng.” Có vẻ bà mới rất tự hào về những khách hàng ngoài hành tinh của mình: “Những vị khách vũ trụ đăng kí xem mặt qua web, cơ bản đều tuân thủ luật pháp địa phương. Trừ khi là bản năng không thể khống chế, cộng với luật pháp vũ trụ cho phép, mới hãn hữu vi phạm. Thật ra tình cầu của số 2 áp dụng chế độ đa thê, đàn ông càng có năng lực thì sẽ càng nhiều vợ, nhưng để con cái nhận được sự chăm sóc tốt nhất, mỗi kỳ động tình chỉ cưới tối đa bốn vợ.”

Tôi vừa nghe điều này liền sáng rực hai mắt, lập tức đề nghị: “Có mấy quốc gia ở Arab cho phép cưới bốn vợ, nếu anh ta muốn nhiều hơn, có mấy tù trưởng bản xứ châu Phi còn cưới hơn một trăm vợ. Hay cô hỏi

số 2 xem, biết đâu anh ta sẽ buông tha cho tôi, đến mấy quốc gia đó cưới vợ chẳng phải sẽ có nhiều con hơn hay sao?”

Bà mỗi trăm mặc một hồi, cảm thấy khả năng này không có gì không ổn: “Được, tôi sẽ gọi số 2 ngay, hỏi ý kiến của anh ta thế nào. Có tin tức tôi sẽ báo lại cho cô.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Tôi vội vàng nói lời cảm tạ. Quả thật muốn cảm ơn, cảm ơn cả nhà cô đã giới thiệu cho tôi một tên khó chơi như vậy, suýt chút nữa khiến tôi thành nữ tu sĩ.

Một lúc sau bà mỗi gọi điện lại, thông báo một tin tức tốt, số 2 vừa nghe trên trái đất vẫn còn quốc gia chấp nhận chế độ đa thê, lập tức vui vẻ đồng ý di dân, đồng thời buông tha cho tôi. Bà mỗi đã bắt đầu giới thiệu vài người ở quốc gia đó cho số 2.

Tuy tiếc nuối giấc mộng hoàng kim, nhưng nghĩ đến tương lai bốn mươi năm sau, tôi thật sự là thở phào nhẹ nhõm.

Bà mỗi dùng giọng nói vô cùng chuyên nghiệp hỏi: “Bây giờ tôi sẽ xếp cuộc hẹn kế tiếp cho cô, cô có muốn sửa lại yêu cầu cơ bản nào không?”

Mặc dù đều được giới thiệu những kẻ có tiền, nhưng người thì khiến phụ nữ quá miễn, người lại chỉ nhiệt tình một năm.

Tôi cần cần môi: “Đưa ra yêu cầu rất cao được không?”

“Được chứ, chỉ cần cô không muốn Thượng Đế, chỉ cần là sinh vật tự nhiên trong vũ trụ, yêu cầu cao tới đâu cũng có thể thỏa mãn!” Lời nói của bà mỗi như liều thuốc trợ tim cho tôi, giúp tôi thấy được ánh sáng hi vọng.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi: “Dựa theo bề ngoài, số 1 và số 2 được bao nhiêu điểm?”

Bà mỗi đáp: “Số 1 được 7.7, số 2 được 6.8.”

“Tôi muốn bề ngoài được 8.5!” Tôi gần như nghiêng răng nghiêng lợi, phun chữ ra từ trong kẽ răng.

10 điểm chính là đẹp trai mất mạng, nghĩ đến an toàn của loài người, nghĩ đến sự ổn định của chính quyền quốc gia, người như thế ước chừng sẽ không được nhập cư vào trái đất. Tôi cũng không muốn người ta ngồi UFO từ ngàn dặm xa xôi đến gặp tôi, kết quả tôi vừa thấy anh ta liền học máu bỏ mình. Người ngoài hành tinh không lưu hành kết hôn với xác chết đâu đúng không?

Về đẹp trai của số 1 thật sự khắc quá sâu trong đầu tôi, tôi cần một người khác đẹp hơn để bù đắp tiếc nuối.

“Có thể!” Bà mỗi đáp ứng rất sáng khoái.

Đã vậy thì nên yêu cầu nhiều hơn chút! Tôi tiếp tục tăng giá: “Chẳng những muốn bề ngoài 8.5, còn muốn thu nhập tối thiểu hàng năm đạt một triệu đôla.”

Bà mỗi thế nhưng vẫn đáp ứng: “Có thể!”

Như vậy tiếp tục tăng giá, dù sao yêu cầu nhiều hơn cũng không thể đủ, tôi chính là một con hồ ly lòng dạ tham lam: “Phải có cuộc sống vợ chồng bình thường như người trái đất, không gây quá miễn, phải chiều vợ, vợ nói gì cũng nghe, dù vợ già cả xấu xí cũng sống cùng vợ đến hết đời; và còn muốn có con nữa.” Tôi thao thao bất tuyệt nói một tràng dài, những yêu cầu này, chính tôi nghe cũng cảm thấy quá đáng, vừa muốn đẹp trai lại vừa muốn nghe lời, coi người ngoài hành tinh là đồ gốc hay sao?

Bà mỗi im lặng, có lẽ là bị tôi khó xử, một lát sau rót cuộc mở miệng: “Có thể!”

Chừng này mà vẫn có thể? Đến lượt tôi kinh ngạc!

“Còn yêu cầu gì khác không?” Bà mỗi hỏi.

“Tạm thời không có.” Tôi hồi đáp. Yêu cầu gì được nữa? Ai đề xuất thử xem! Dù sao tôi không nghĩ ra được.

“8.5 đã sắp vượt quá khả năng chịu đựng của con người, hay cô sửa lại một chút? Những khách hàng gặp phải đối tượng trên 8 điểm, cơ bản đều xuất hiện triệu chứng hoa mắt chóng mặt, tứ chi đổ mồ hôi lạnh,

một số trường hợp bị ngắt, thậm chí còn có trường hợp tử vong. Trên 8.5 điểm đều gây tử vong, một người sống sót duy nhất chính là người mù. Vậy nên trang web suy nghĩ đến an toàn của con người, bình thường đều không giới thiệu những đối tượng trên 8.5.” Xem ra bà mối rất thiện ý, giải thích vô cùng tường tận.

“Không cần!” Tôi hạ quyết tâm, vẻ đẹp trai của số 1 khiến tim tôi đau thắt, vậy mà anh ta chỉ được 7.7, nhất định phải diện kiến xem 8.5 đẹp tới chừng nào.

“Tôi đã chọn cho cô một người hợp tiêu chuẩn, hơn nữa còn là người tốt nhất. Bởi vì lo lắng diện mạo của số 3 gây ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe, chúng tôi để cô nghỉ ngơi ba ngày rồi mới sắp xếp cuộc hẹn. Thời gian là bảy rưỡi tối thứ tư, sau hai phút nữa sẽ có số điện thoại và địa chỉ trên máy tính.” Bà mối lại trình bày mấy câu quen thuộc, có thể ban đầu phải cầm giấy đọc, về sau đọc nhiều quá thành ra thuộc lòng.

“Được!” Tôi đáp ứng.

“Cô phải chuẩn bị tâm lý trước, 8.5 tương đương với tuyệt thế mỹ nam trong truyền thuyết, là giới hạn cao nhất mà cục di dân trái đất cho phép nhập cư. Nếu cô có bệnh tim, phải mang theo thuốc trợ tim, nếu bị tăng huyết áp, phải mang theo thuốc hạ áp, nếu không có bệnh gì, tốt nhất mang theo tinh dầu, ký ninh để đề phòng nếu có ngắt.” Bà mối dặn dò giống như người lớn hù dọa trẻ con không chịu ngủ, nói bên ngoài có chó sói lớn. Nhưng không thể phủ nhận, bà mối quả thật rất chuyên nghiệp.

“Tôi sẽ bảo số 3 chuẩn bị khẩu trang, nếu thấy cô không ổn sẽ đeo vào, đợi cô quen dần với dung mạo của anh ta mới tháo xuống.” Khi tôi đang muốn bỏ cuộc không nghe nữa, bà mối rút cuộc kết thúc: “Cảm ơn cô đã ủng hộ trang web của chúng tôi, hẹn gặp lại!”

Tôi thở ra một hơi thật dài, siêu cấp mỹ nam 8.5, hẹn gặp anh vào tối thứ tư!

Chính văn chương 17: Gặp gỡ số 3 (1)

Ngồi trong văn phòng, mắt nhìn văn bản, tay gõ bàn phím, tâm tư lại không biết飄 đi nơi nào.

Hai ngày cuối tuần vừa rồi thật sự là muôn màu muôn vẻ, gặp được hai đại soái ca mà nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Số 2 quả thật giống chiếc nhẫn Nibelungen, muốn có nhẫn sẽ phải thể buông tha cho tình yêu. Tình yêu tính cái rắm, bỏ nó để lấy chiếc nhẫn kim cương thì có làm sao. Không có tình nhưng còn có tiền, có thể dùng tiền điên cuồng mua sắm hư vinh để bù đắp nội tâm thiếu thốn.

Còn số 1, thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai, nói không rung động là nói dối. Chẳng sợ khuôn mặt anh ta bình thường đi một nửa, riêng bốn triệu nhân dân tệ cũng đủ để tôi rung động rồi. Mười lăm năm mà thôi, dù tôi ở trong này đánh máy cả đời cũng chưa chắc kiếm được bốn triệu, huống chi còn 70% cơ hội thoát hiểm cơ mà.

A, phỉ nhổ phỉ nhổ! Cô chỉ được có thể thôi sao Thư Lâm Lâm? Mới bốn triệu mà đã mê mẩn thành dạng này rồi! Lập tức lấy lại tinh thần, nhưng rất nhanh liền mềm nhũn hai vai... Tôi chỉ được có thể thôi. Tôi khóc...

Bốn triệu nha, chẳng hiểu lúc đó đầu óc nghĩ thế nào, lòng tự trọng của nhân loại tính cái gì, sống thật tốt mới là quan trọng nhất. Chẳng lẽ muốn học mấy vị cổ nhân, sống thanh cao rồi nói vài câu danh ngôn lưu danh sử sách? Nếu bây giờ tôi nói mình từ chối bốn triệu, nhất định sẽ bị người đời chê cười là đồ ngốc.

Có lẽ số 1 đã hoàn thành “Giao dịch” với cô gái nào đó rồi, và đang bắt đầu tìm kiếm con mồi tiếp theo. Mà có khi còn không có giao dịch, bởi vì tính cả tôi, anh ta mới phải chi tiền bốn lần. Những cô gái khác căn bản đều miễn phí lấy thân báo đáp, hai bên tình nguyện, cùng tìm kiếm vui vẻ nhân sinh.

Đang suy nghĩ linh tinh gì đó! Không được, nhầm hết rồi. May mà tôi vẫn đánh chữ theo phản xạ, ông chủ còn tưởng rằng tôi nỗ lực làm việc lắm chứ. Thứ tư thứ tư, vì sao phải là thứ tư, hiện tại mới thứ hai, còn hai ngày nữa, nhất định tôi sẽ mất ngủ.

Roger uốn éo lại gần tôi, cơ thể như không xương tựa vào khung ngăn cách giữa các bàn làm việc, cười nịnh kéo dài trọng âm: “Hi~ Mỹ nữ!”

Tôi dựng thẳng tóc gáy, nổi một thân da gà.

“Anh vừa kí được hợp đồng.” Roger nhìn thấy chiếc gương nhỏ trên bàn của tôi, cầm lên soi soi, vừa vuốt mái tóc lông nhím vừa nói.

Lại kí được tiếp? Năng lực của Roger thật đúng là không phải dạng vừa. Tôi tiếp tục đánh chữ, ác ý chúc mừng: “Hợp đồng trị giá một triệu tệ đó hả? Được lắm được lắm, tháng này anh lại lập công rồi.”

“Tối thứ tư anh định mở tiệc chúc mừng.” Roger bỏ gương xuống, cười tủm tỉm với tôi: “Ăn cơm trước rồi đi karaoke, sau đó đi bar uống rượu!”

“Cảm ơn, em không đi đâu, về muộn quá cha mẹ sẽ lo lắng.” Tôi từ chối. Tuy đi bar có thể làm quen với một số đàn ông thành đạt, nhưng tìm bạn trai ở nơi đó chẳng khác nào mò cá trong nước bắn. Tôi vẫn nhớ cô trợ lý cũ của công ty, vì làm quen một anh chàng trong bar mà bị vợ chưa cưới của anh này tới tận công ty đánh chửi, cuối cùng mất mặt từ chức.

Nghe đồn anh chàng kia rất giàu, cũng rất biết nhận trách nhiệm, “Phụ trách” bao nuôi cô trợ lý, mua cho cô ta một căn nhà ở vùng ngoại thành hẻo lánh, mỗi tháng chu cấp ba ngàn tiền sinh hoạt, cộng thêm bốn ngàn tiền tiêu vặt, một chiếc xe hơi nhỏ, cùng với quần áo trang sức linh tinh mua khi có hứng.

Không biết nên nói chuyện này là tốt hay xấu, bởi vì lương tháng trừ thuế là ba ngàn, lương bao nuôi được những bảy ngàn. Lúc thôi việc là hai mươi lăm tuổi, mười lăm năm sau chính là bốn mươi tuổi, tới lúc đó nhan sắc phai tàn rồi bị bỏ, ít nhất vẫn còn căn nhà vùng ngoại thành đang tăng giá đất. Còn tôi nếu gả cho kẻ nghèo hèn như Lâm Tuấn Kiệt, đến bốn mươi tuổi chưa chắc đã thanh toán xong tiền nhà.

Nhưng tính kĩ ra, nếu lúc nào cũng phải lo sợ mình bị bỏ, cùng với mười lăm năm gò bó xem sắc mặt người tình, còn không bằng đến câu lạc bộ đêm làm việc. Nghe nói mỗi cô ở đó đều nhu nhập hơn mười ngàn một tháng, cao nhất là hơn một trăm ngàn. Cứ tính trung bình mỗi tháng năm mươi ngàn, một năm được sáu trăm ngàn, năm năm chính là ba triệu... Đàn bà hư có tiền, cô trợ lý kia nhất định là chưa đủ hư. Nếu tới hôm kia tôi hư một chút, bây giờ đã có bốn triệu rồi... Hơ, thế nào lại là tiền tiền tiền!

“Em không đi trải nghiệm thì làm sao biết thế giới thú vị thế nào, làm sao mà tóm được bạn trai?” Roger có vẻ rất tiếc hận cho tôi, thắm thía khuyên nhủ: “Muốn yêu thì đừng sợ tổn thương, có thể bây giờ người ta làm em đau, nhưng chờ em luyện công phu tình yêu xong, sẽ đến lượt em trêu đùa người khác! Biết buông tay mới có thu hoạch, cứ tiếp tục thế này em sẽ trở thành bà cô ai oán, cả ngày than thở vì sao không gặp được đàn ông tình mắt mắt thôi!”

Quá coi thường tôi rồi đấy! Ếch ngồi đáy giếng như anh chỉ biết đến thế giới thú vị, vẫn chưa nhìn thấy vũ trụ thú vị đâu. Hiện tại giá trị của bà cô đây là bốn triệu một đêm, tìm hộ xem có mấy người dám trả?

“Thà độc thân cả đời chứ không phục vụ đại chúng. Giữ mấy câu vừa rồi mà nói với vợ anh.” Tôi liếc trắng mắt, cầm tập tài liệu vừa đóng dấu xong đi photo.

Roger cột nhả hô sau lưng tôi: “Anh vẫn chưa kết hôn đâu, muốn phát triển một mối tình văn phòng lãng mạn với anh không?”

“Muốn chứ!” Tôi quay đầu đáp lễ: “Nếu anh có biệt thự, kim cương, xe thể thao, em sẽ lập tức nhào vào lòng anh.”

Roger giật giật khóe miệng, cười châm biếm: “Nếu có tiền có xe thể thao, mỹ nữ đã xếp thành hàng phía sau anh rồi, làm sao còn ở đây mất công tán em nữa?”

Tôi đứng trước máy photo, quay đầu lườm một cái: “Biến đi!”

Tuy rằng gian nan, nhưng thời gian mỗi thời mỗi khắc vẫn lơ đãng trôi qua, rốt cuộc cũng đến thứ tư. Vừa đến đến giờ tan tầm tôi liền đi thẳng ra thang máy, tuy thứ tư ít khi phải tăng ca, nhưng đề cao cảnh giác thì vẫn hơn.

Đến ga tàu điện ngầm, tôi ngồi xuống một chỗ tương đối khuất, lấy các loại đồ trang điểm ra bắt đầu làm việc.

Chỉ có 10% phụ nữ là xinh đẹp tự nhiên, còn lại đều nhờ công sức sáng tạo của nhân loại. Thượng Đế cho phụ nữ một khuôn mặt, phụ nữ lại tự tạo ra một khuôn mặt khác. Lần này phải trang điểm cẩn thận chút, dù sao đối tượng là tuyệt thế mỹ nam 8.5, không xinh đẹp sẽ thấy rất xấu hổ.

Nên chọn phong cách nào đây? Mạnh mẽ? Cá tính? Ngọt ngào? Dịu dàng? Hay là kiểu tự nhiên đi, trang điểm mà giống như không trang điểm.

Tô vẽ xong, tôi nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau nhạt đi phân nửa, ngay cả son môi cũng lau bớt. Vất vả đến gần thời gian hẹn, tôi rút cục tương đối vừa lòng khuôn mặt này. Tuy khá giống với lúc không trang điểm, nhưng ít ra môi hồng hơn chút, mắt to hơn chút, sống mũi có vẻ cao lên một micromet, nói chung cũng giúp tôi tự tin hơn. Ném khăn giấy vào thùng rác, tôi phát hiện bản thân thật lãng phí, mở hộp phấn ra soi lại, quả thật không thay đổi gì so với lúc ban đầu, về sau không trang điểm gì nữa, vừa tốn thời gian vừa tốn khăn giấy vừa tốn mỹ phẩm, quả thật là một người!

Thôi, chỉnh đốn tinh thần lại nào, đã tới giờ đi gặp số 3!

Chính văn chương 18: Gặp gỡ số 3 (2)

Ngồi trong quán cà phê ở khách sạn 5 sao, cô phục vụ mặc sườn xám xẻ cao, lộ ra cặp chân trắng bóng nhưng thô to vì đặc thù nghề nghiệp phải đứng nhiều, tươi cười khả ái đưa quyển menu sang trọng cho tôi.

Tôi mở ra xem, thiếu chút nữa thì nhảy dựng! Cướp tiền nha, một lọ nước khoáng cũng đòi hai mươi lăm tệ.

Tôi không xem nữa, xem nữa sẽ làm tôi hết hồn, lập tức đóng menu lại, đưa cho người phục vụ: “Xin lỗi, tôi đang chờ bạn. lát nữa chúng tôi sẽ gọi món!”

Không ngoài dự đoán, nụ cười con buôn của cô phục vụ có hơi miễn cưỡng, nhưng vẫn mở cặp môi đỏ chót nói với tôi: “Vâng thưa quý khách.”

Nhìn cô phục vụ rời đi, tôi biết cô ta nghĩ tôi chỉ tới ngồi hưởng điều hòa, nói không chừng ngồi nửa phút, nhìn quanh không thấy ai chú ý liền cầm túi chạy thẳng.

Biết sao được, trong túi tôi còn hơn mười tệ, nếu từ giờ chỉ đi tàu điện ngầm thì vừa vặn duy trì đến ngày phát lương. Tuy thẻ tín dụng chưa dùng hết, nhưng tôi cũng phải tiết kiệm, phòng ngừa tiền lương bị khất. Nhân cùng chí đoán, không có biện pháp nha!

Xem di động đã sắp đến giờ hẹn, tôi tắt máy đi. Tuy Lâm Tuấn Kiệt không gọi tới nữa, nhưng vẫn phải đề phòng, tôi là người cẩn thận, không thể để một cuộc điện thoại phá hỏng tương lai tươi đẹp.

Ánh sáng trong quán cà phê được điều chỉnh chuyên nghiệp, nhẹ nhàng mà lãng mạn. Bên cạnh còn có người chơi đàn dương cầm, nghe quen tai thật đấy, nhưng nói chung tôi không biết bài này là bài nào.

Thật ra tôi không cần khúc nhạc du dương sang trọng gì hết, hiện tại chơi một bản nhạc ái muội và tràn đầy hơi thở tiền tài mới là phù hợp.

Tiếng đàn ngừng lại, mấy tiếng nói nhỏ khe khẽ cũng biến mất. Tôi theo bản năng cảm giác được, số 3 đến rồi!

Cô tiếp tân cao gầy, hai chân run run va vào nhau. Số 3 đi ngang qua một người phục vụ, “Bộp” một tiếng, menu rơi xuống trúng chân cũng hồn nhiên không biết.

Cô phục vụ bàn chặt vật té lăn trên đất, số 3 cao lớn mạnh mẽ bước vòng qua, ngồi xuống đối diện người đang cúi gằm mặt là tôi.

Tôi tạm thời cầm nín, đứng như bà mối cảnh báo, hoa mắt chóng mặt, tứ chi đổ mồ hôi lạnh, còn nhìn nữa nhất định sẽ ngất xỉu. Sau lưng số 3 năm mét, cô phục vụ đã được người khác nâng dậy, rút cuộc thì tôi đã hiểu vì sao số 3 không giúp cô ta, bởi vì không thể giúp, một khi giúp sẽ xảy ra tai nạn chết người!

Tôi nhắm mắt lại, hít sâu. Ổn định một hồi lâu, rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện.

“Khụ khụ... Anh là số 3 phải không?” Tôi che tay trên trán, cúi đầu từ từ nhắm hai mắt, không dám nhìn tiếp đôi mắt xanh lam như viên ngọc bích tinh khiết, sống mũi cao thẳng như bức tượng điêu khắc Hy Lạp, da thịt trắng nõn mà nhẵn nhụi như ngọc, đôi môi hồng nhuận đầy đặn của số 3... Chỉ nhớ lại trong đầu thôi, tim tôi đã đập thành thịch rồi.

8.5, quả thật không phải là lựa chọn sáng suốt. Dung mạo hồn xiêu phách lạc cỡ này đúng là bom nguyên tử, làm người ta tan thành tro bụi, một mẫu xương cốt cũng không còn.

“Còn cô là cô Thư?” Số 3 vừa mở miệng, tôi liền rơi lệ đầy mặt nằm úp sấp trên bàn.

“Đại ca à, anh từ từ hãy nói được không, để tôi chuẩn bị tâm lý trước đã.” Giọng nói rất dễ nghe, vừa dịu dàng lại vừa quyến rũ, làm một người yêu thích giọng nói như tôi đây phải nằm bò trên bàn, chảy lệ yếu ớt cầu xin.

Mĩ nam 8.5, thu nhập ít nhất một triệu đô một năm, lẽ ra không được chọn người như vậy. Sắp chịu không nổi nữa rồi, không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ cần số 3 cười với tôi một cái, tôi lập tức sẽ lăn ra đây.

Tôi mạo hiểm tính mạng, hơi hơi hé mắt, khóe mắt nhìn thấy đôi tay run run của người phục vụ đang cầm menu đặt lên bàn. Xem ra kiến thức rộng rãi như người phục vụ bàn cũng sắp không chịu được. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu thế nào là đẹp trai rồi, đẹp đến hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, xe gặp xe nổ.

“Quên đi, chúng ta đi thôi.” Số 3 đứng lên, đi ra sau lưng tôi, lịch sự giúp tôi kéo ghế, còn thuận tay nhặt chiếc túi rơi trên mặt đất của tôi.

Số 3 kéo tay tôi đi về phía trước, còn tôi nhắm mắt không dám nhìn anh ta, dọc đường đi nghe thấy tiếng cốc chén rơi vỡ, khay thức ăn bị đổ, thậm chí còn có tiếng thét chói tai trước khi ngất xỉu của một cô gái hơi yếu tâm lý. Nói chung là, vô cùng náo nhiệt.

Tôi bị ấn vào xe, xe chạy một đoạn liền dừng lại, sau đó vang lên giọng nói dịu dàng quyến rũ của số 3: “Cô mở mắt được rồi, trong xe không bật đèn.”

Mở mắt, xe đang đang dừng ở một bãi đỗ tương đối khuất, mà trong xe quả thật không bật đèn.

Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi: “Xin lỗi anh, tôi thất thố quá.”

“Không sao, tôi quen rồi, có lẽ tôi nên bình thường một chút, 7.5 là vừa đủ.” Giọng nói của số 3 truyền đến, rất dễ nghe rất dễ nghe, quả thực khiến tôi mê đắm.

“Không ổn rồi, anh đẹp trai quá, tâm lý của tôi không chịu nổi.” Tôi thành thật nói, diêm phúc cỡ này tôi không hưởng thụ nổi, đến bây giờ trái tim vẫn còn đập loạn nhịp. 8.5 đã có lực sát thương như thế, vậy 10 điểm quả thật là vừa gặp liền học máu bỏ mình. Chẳng trách bà mới nói, 8.5 là giới hạn cao nhất mà cục di dân trái đất cho phép nhập cư.

“Lần đầu tiên gặp đều như vậy, nhưng thêm hai ba lần nữa rồi sẽ quen thôi. Mỗi ngày có hơn hai mươi người làm việc cùng tôi, bọn họ đều không sao cả.” Số 3 chỉnh đèn sáng lên một chút, tôi mơ hồ nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của anh ta. Giống như đom đóm trong đêm đen, bé nhỏ nhưng vẫn tỏa sáng; giống như cục nước đá tinh khiết, trong suốt nhưng vẫn tồn tại.

Anh ta hẳn là đang mỉm cười: “Lát nữa tôi sẽ chỉnh đèn sáng hơn, đợi đến khi sáng hẳn, cô mới quyết định có được không?”

Được, được, anh nói gì cũng được! Ngựa có Xích Thố, người có Lữ Bố, mà số 3, anh ta đẹp trai hơn tất cả soái ca top một trăm thế giới vừa được bình chọn. Nhưng số 3 không thể gia nhập giới giải trí, bởi vì TV vừa chiếu đến cảnh đầu tiên thôi, rất nhiều người xem đã bị lên cơn đau tim vì dung mạo tuyệt thế của anh ta rồi.

“Nước chanh hay nước khoáng, cà phê hay coca? Ở đây tôi đều có cả.” Số 3 lấy một túi to từ ghế sau ra: “Còn có Hamburger, bánh bích quy, chocolate nữa.”

“Tôi muốn nước chanh và Hamburger. À, ở trái đất anh làm nghề gì vậy?” Tôi không khỏi tò mò, mỹ nhân như số 3 đến nơi nào cũng sẽ gây ra phiền toái không nhỏ.

Chính văn chương 19: Gặp gỡ số 3 (3)

Số 3 đưa cho tôi nước chanh và Hamburger: “Tôi mở bệnh viện tư nhân, tuân theo quy định của vũ trụ, chỉ dùng kỹ thuật hiện tại của trái đất để chữa trị bệnh nhân, tôi là viện trưởng kiêm bác sĩ ngoại khoa, chuyên môn là phẫu thuật não.”

Sao cơ? Bác sĩ? Bác sĩ ngoại khoa? Lại còn là viện trưởng! Về sau khám bệnh sẽ không cần tiêu tiền, dù hiện tại tiền thuốc men được bảo hiểm chi trả một phần, nhưng vẫn không dám bị bệnh. Nhưng là con người thì làm gì có chuyện không bị bệnh, trái tim ham tiền của tôi lại bắt đầu vẫy cờ trắng đầu hàng.

Số 3 chỉnh đèn sáng hơn một chút, thị giác trong bóng đêm của con người không tốt, ánh mắt số 3 còn chưa hiện ra màu lam, nhưng khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta đã như bức tranh đen trắng, xinh đẹp mà mông lung, bí ẩn mà yên bình hiện ra trước mắt tôi.

Tôi ngơ ngác xem, đến độ bị sắc nước chanh ngậm trong miệng.

Số 3 lo lắng hỏi: “Có sao không, có cần làm thủ thuật ép nước ra khỏi khí quản không?”

Tôi vừa ho khan vừa xua tay, rốt cục tốt hơn một chút. Khụ khụ khụ... Sắc đẹp thật sự có thể giết người!

“Cảm ơn!” Tôi khụ đỏ mặt thở phào nhận khăn giấy số 3 tốt bụng đưa cho, chẳng những không thể hiện được cá tính trước mặt người ta, ngược lại chặt vật không chịu nổi: “Có thể cho tôi biết, sao anh lại muốn xem mặt con người được không?”

“Bởi vì trái đất không thích hợp với nữ giới của hành tinh chúng tôi, các cô ấy vừa đến đây sẽ bị giảm tuổi thọ.” Số 3 thành thật trả lời: “Nhưng nam giới lại rất thích ẩm thực trái đất, ngay cả tôi cũng không bỏ được. Chủng tộc của chúng tôi có thiên tính là nam nữ phải sống chung, nếu không cơ thể sẽ vì cô đơn mà xảy ra vấn đề. Nếu qua nửa năm nữa tôi không tìm được ai đồng ý sống chung, chỉ còn cách trở về quê cũ.”

Khóe miệng tôi giật giật, quả thật muốn chinh phục một người đàn ông, trước tiên phải chinh phục được dạ dày anh ta!

Trải qua kinh nghiệm xem mặt số 2, tôi rất nhanh tìm được vấn đề mấu chốt dễ bị xem nhẹ, vì thế cười truy vấn: “Cô đơn sẽ làm cơ thể có vấn đề? Thú vị đấy, nói tôi nghe xem nào.” Cầu trời số 3 dừng giống số 2, động tình rồi theo đuổi phụ nữ như điên dại.

Số 3 thoáng trở nên ngượng ngùng, lại mang theo vài phần ngây thơ, quả thực mê chết người. Anh ta nhẹ giọng nói: “Mỗi đêm vợ chồng phải ôm nhau đi vào giấc ngủ, nếu không sẽ mất ngủ. Mất ngủ lâu tinh thần sẽ uể oải, khó tập trung, thời gian dài sẽ dẫn đến suy sụp sức khỏe. Vậy nên yêu cầu của tôi với bạn đời chỉ có một, mỗi đêm cô ấy trở về ôm tôi ngủ là được, những thứ khác tôi đều có thể thỏa mãn.”

Này thì có là gì, nếu chồng tôi đẹp trai như số 3, mỗi hôm tôi sẽ mặc một bộ áo ngủ quyến rũ chờ anh ta ở nhà, hơn nữa có ông chồng nhiều tiền như vậy, mỗi hôm tôi sẽ đổi một bộ. Thứ hai kiểu thiếu nữ, thứ ba kiểu phụ nữ, thứ tư kiểu giúp việc, thứ năm kiểu cảnh sát, thứ sáu kiểu y tá... Đừng nói một tuần, một tháng cũng có thể cam đoan không trùng lặp!

Số 3 lại chỉnh đèn sáng thêm, trời đất ơi, đừng nói buổi tối ôm đi ngủ, muốn tôi mỗi ngày làm vận động thể nhị với anh ta cũng được. Hiện tại rất muốn theo anh ta về nhà, ngày mai theo anh ta đến bệnh viện làm việc. Dù anh ta có ở phòng phẫu thuật, động dao động kéo với bộ não chảy máu đầm đìa, tôi cũng sẵn lòng ôm ấp.

Bình tĩnh bình tĩnh, lại bình tĩnh, hít sâu một hơi! Tôi là ai? Tôi là người đã từ chối hai đại soái ca ngoài hành tinh, chống lại sự dụ dỗ của tiền bạc và sắc đẹp. Liếc mắt nhìn dung mạo tuyệt thế của số 3 lần nữa. Rơi lệ, không ổn rồi, cắn khăn tay, tôi không mạnh mẽ như vậy, khả năng không qua nổi dụ dỗ lần này! Cứ để tôi sa đoạ đi, mĩ nam, mau mau dẫn tôi về nhà!

Đúng rồi, còn phải hỏi rõ ràng một chút, đừng để giống trường hợp của số 2.

Tôi cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Tôi muốn tìm một người có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường, còn muốn có con nữa...” Che mặt, nóng quá nóng quá! Thật vất vả nói xong, khuôn mặt đã đỏ như trái cà chua.

“Tuy chủng tộc khác biệt, nhưng chúng ta vẫn có thể sinh con để cái.” Số 3 cũng ngượng ngùng, có chút lấp lửng trả lời: “Tôi... Tôi có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường, thời gian dài ngắn do vợ quyết định.”

Khóe mắt nhìn thấy số 3 cũng cúi đầu xấu hổ ngượng ngùng, tôi thật là nở hoa trong lòng! Hiện tại đàn ông thích ra vẻ già đời, không có kinh nghiệm cũng cố giả mạo làm cao thủ tình trường, nói chuyện thể nhị mà mặt không đỏ tim không đập nhanh. Đàn ông ngày thơ như số 3 bây giờ thật sự quá ít, quá quá ít, còn

ít hơn cả phụ nữ ngày thơ ấu. Lại đây nào bé yêu, chị cam đoan sẽ ôm em như ôm gấu bông, yêu thích em không buông tay, vĩnh viễn không cảm thấy phiền chán.

“Cô... Cô thấy chúng ta có thể tiếp tục phát triển không?” Số 3 do dự hỏi, tràn đầy không tự tin.

Tôi si ngốc nhìn anh ta, thẳng đến khi số 3 hỏi lần hai mới lấy lại tinh thần gật đầu lia lịa: “Có, đương nhiên là có. Tôi rất vui lòng!” Đầu chỉ là vui lòng, quả thực muốn dẫn anh ta đến trụ sở kết hôn ngay lập tức.

Số 3 nở nụ cười, cười đến vô cùng xán lạn, làm toàn bộ khoang xe cũng bừng sáng theo.

Web xem mặt vũ trụ, ta... Thôi quên đi, chờ lần này kết hôn thật, ta mới nói yêu mi!

Tôi ra khỏi rạp chiếu phim, cầm trên tay hai chiếc vé và bốn tờ mười tệ, cười nói với số 3 đang ngồi trong xe: “Mười phút nữa sẽ chiếu, đây là tiền thừa.”

Nói thật, tám mươi tệ một vé, tôi không đủ hào phóng để mua. Nhưng số 3 đã nói muốn xem, bởi vì bình thường chỉ có thể ở nhà bật đĩa xem phim một mình, thật nhàm chán, đến trái đất bao lâu cũng chưa vào rạp một lần. Dù sao số 3 có nhiều tiền, như vậy tôi cũng xa xỉ một lần đi.

Số 3 ngồi trong chiếc xe tầm trung hàng quốc nội, cười với tôi, dù có đủ tiền mua xe cao cấp hơn, nhưng anh ta nói xe đẹp rất dễ bị phụ nữ để ý, có lần lái BMW ra ngoài còn bị người ta gài giấy lên cửa sổ, trên giấy viết là, “Anh lái BMW, vậy nên em yêu anh!”. Thế nên số 3 cố ý mua một chiếc xe đã qua sử dụng, nhưng vẫn còn khá mới và đầy đủ tiện nghi.

“Cảm ơn, cô cũng biết tôi không thể đi mua vé.” Số 3 hưng hưng phần rút một chiếc vé từ tay tôi: “Tiền thừa cô cứ cầm lấy.”

“Không được, đây là tiền của anh.” Tôi trả tiền cho số 3, nhưng anh ta nhất định không lấy. Giằng co một hồi, cuối cùng tôi nghĩ nghĩ: “Vậy để tôi mua bỏng.”

Số 3 cười gật đầu: “Tôi đi đỗ xe, đợi lát nữa chiếu phim sẽ vào tìm cô.” Quả thật mỗi lúc đèn sáng hơn, năng lực chịu đựng của tôi lại tăng cao một chút, nhưng tôi vẫn thường thường liếc nhìn số 3 với vẻ háo sắc. Vừa rồi số 3 cười, tôi lại ngây ra như phỗng.

Nhưng tại sao chiếu phim rồi mới vào? Thấy tôi nghi hoặc, số 3 cười nói: “Chiếu phim sẽ tắt đèn, lúc ấy vào mới không bị chú ý.”

Thở dài, quá đẹp cũng là có tội.

Tôi cầm vé, mua hai suất bỏng lớn, ôm trái ôm phải đi vào rạp chiếu phim.

Chính văn chương 20: Gặp gỡ số 3 (4)

Đến giờ chiếu phim, tất cả ánh sáng đều tắt. Qua năm phút đồng hồ, số 3 tới ngồi cạnh tôi sau khi làm cô nhân viên hướng dẫn tìm chỗ bị ngất và vô số khán giả xung quanh bị đau tim.

Soái ca cỡ này không xuất hiện nơi đông người thì hơn, nếu không sẽ gây ách tắc giao thông, ảnh hưởng đến trật tự an toàn xã hội.

Đưa cho số 3 một suất bỏng, tôi cầm một suất, vừa ăn vừa nhìn màn hình lớn.

“Ngon quá!” Tôi nghe thấy số 3 thốt lên, cùng với tiếng nhai bỏng ngô rột roạt, giống như chú chuột đang gặm nhấm thức ăn.

Tôi quay đầu, vừa thấy liền nở nụ cười. Suất bỏng to một tay cầm không hết mà số 3 đã ăn với phân nửa. Anh ta bốc từng nắm bỏng lên, cố sức nhét vào miệng, lấy tay che miệng, sau đó nhai nhồm nhoàm. Chỉ trong nháy mắt, một miệng đầy bỏng đã biến mất, số 3 không ngừng nghỉ chút nào lại bốc nắm tiếp theo.

Nhìn số 3 tham ăn thật sự rất đáng yêu! Không thể nhận ra đây là một bác sĩ ngoại khoa, hơn nữa còn là viện trưởng.

Chưa đầy mười phút, suất bỏng đã sạch bong. Tôi cười đưa suất của mình qua, số 3 do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Để tôi ra ngoài mua suất khác.”

“Chẳng lẽ anh muốn làm người khác té xỉu nữa? Người bán bỏng cũng là nữ đó nha!” Tôi tủm tỉm cười.

Số 3 do dự, hít sâu một hơi, khó có thể từ chối suất bỏng tỏa ra mùi bơ thơm lừng, nói một tiếng cảm ơn rồi cầm lấy, tiếp tục ăn.

Nhìn soái ca ăn uống cũng là một loại hưởng thụ, ngay cả phim tôi cũng lười xem, chỉ mê đắm nhìn vào số 3.

Ăn xong, số 3 cảm thấy mỹ mãn thở một hơi nhẹ nhõm, vỗ vỗ bụng như đứa trẻ: “No rồi!”

Tôi lấy tay che miệng cười khúc khích. Người này thật dễ dàng thỏa mãn, tôi thật sự rất thích anh ta!

Số 3 nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi, có vẻ rất không tự tin: “Tôi ôm cô được không?”

Đúng là đồ ngốc, muốn ôm còn phải hỏi sao? Bằng điều kiện của anh, có mấy người phụ nữ có thể cự tuyệt? Tôi im lặng quay đầu xem phim, coi như không nghe thấy.

Số 3 thấy tôi không trả lời, cũng ngồi im không nói gì nữa. Nhưng mới được một lúc, lại quay sang quấy rầy tôi, đáng thương nói: “Tôi cô đơn quá, muốn ôm ấp. Nếu cô không thích tôi ôm, vậy thì cô ôm tôi được không? Xin cô đấy.”

Tôi ghen cười, nhẹ giọng hỏi lại: “Anh thật sự không chịu nổi sao? Đúng là ăn no thì sinh ra háo sắc!”

Số 3 có chút ủy khuất, giọng nói rất chân thành vang lên bên tai tôi, làm tôi không cứng rắn nổi: “Xin cô đấy, chỉ một lát thôi.”

Tôi do dự, không phải do dự có nên ôm số 3 hay không, mà là suy nghĩ xem nên yếu điệu nép vào lòng anh ta hay mạnh mẽ ôm anh ta vào lòng. Cuối cùng tôi vỗ vỗ vai, quyết định cho mượn chỗ này.

Số 3 rất cao, phải hơi khom lưng xuống, tựa đầu vào vai tôi, vòng tay ôm chặt thắt lưng của tôi, sau đó thoải mái thở dài một tiếng: “Cô thơm quá... Tôi thấy rất dễ chịu!”

Những người ngồi sau nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ nghĩ chúng tôi là người yêu. Đã ôm rồi, vậy thì ôm thoải mái chút.

Tôi nâng tay lên, cũng ôm chặt số 3. Lồng ngực anh ta phát ra tiếng khò khè rất nhỏ, giống như chú mèo được chủ nhân vuốt ve thoải mái.

Số 3 nhẹ giọng nói với tôi: “Chúng ta đi quán rượu đi, nơi đó không phải quán rượu bình thường, mà là đặc biệt mở cho những người như chúng tôi.”

Tôi lập tức có hứng thú, quán rượu cho người ngoài hành tinh? Vậy mau mau đến xem! Vì thế vui vẻ đáp ứng.

Nhưng cuối cùng chúng tôi không tới quán rượu, mà lái xe ra một vùng ngoại thành hẻo lánh. Số 3 ôm tôi không rời, xem ra anh ta nói thật, tộc người của anh ta thích ôm ấp, giống như cá không rời xa nước, người không rời xa không khí.

Cái ôm của anh ta không chứa một tia tạp niệm, như đứa bé quần quýt lấy mẹ, trong sáng khiến tôi không dám có chút tư tưởng đen tối nào. Mà dù có, cũng sẽ bị dập tắt ngay khi anh ta nở nụ cười.

Tôi tò mò hỏi: “Khi nào anh cũng tìm phụ nữ để ôm à?”

“Không.” Số 3 kề sát mặt vào tai tôi, hơi nóng phả ra từ mũi khiến tôi ngứa ngứa. Giọng nói quyến rũ mà nhẹ nhàng như phiêu trong không khí: “Chúng tôi không giống người trái đất, một khi có bạn đời, mỗi đêm sẽ phải ôm nhau đi vào giấc ngủ, cho tới khi một bên qua đời. Tôi sợ kết hôn xong, lỡ như bạn đời bỏ đi, như vậy chỉ cần hai ba buổi tối, tôi sẽ vì bản năng mà đau lòng đến chết. Cho nên không dám tìm, vẫn luôn sống một mình.”

Có người chồng tuyệt thế mỹ nam như thế này, nếu là con người nhất định sẽ lo lắng anh ta đi ngoại tình, nơi nơi hái hoa ngắt cỏ. Nhưng chủng tộc của số 3 cần ôm ấp, hơn nữa sau khi kết hôn thì tối nào cũng cần bạn đời ôm ấp, như vậy chứng minh mỗi ngày anh ta sẽ về nhà đúng giờ, ôm tôi đi vào giấc ngủ, chỉ nghĩ thôi là đã thấy hạnh phúc rồi. Nói chung người tốt như số 3, ai không thích thì chính là đồ ngốc. Cho dù

tôi trúng giải thưởng năm triệu tệ, hôm nay là ngày cuối đi đổi thưởng, tôi cũng sẽ mặc kệ mà ở đây làm bạn với số 3.

Nhưng bây giờ đã là chín giờ, tôi bắt đắ dĩ dĩ dĩ đại dĩ nam thích ôm: “Tôi phải về rồi, về muộn quá cha mẹ sẽ mắg.”

“Đừng mà, tôi đang thoải mái...” Số 3 nũng nịu nói, làm xương cốt tôi suýt chút nữa thì mềm nhũn.

Tôi hít sâu hai hơi, cố lấy dũng khí: “Tôi phải về, không thể để cha mẹ lo lắng.”

Số 3 vẫn ôm chặt tôi, dùng giọng nói cực kì quyến rũ dụ dỗ tôi, vẻ mặt vừa đáng thương lại vừa đáng yêu: “Lâu lắm rồi tôi không được ôm, cô muốn gì tôi cũng đồng ý, nhưng để tôi nhắm mắt ngủ một giấc, cho tôi ôm một buổi tối đi, xin cô đấy, thật sự rất thoải mái.”

Số 1 chỉ cần hoan ái không cần kết hôn, số 2 chỉ cần kết hôn sinh con không cần hoan ái, còn số 3, cả hai điều này đều không cần, anh ta chỉ muốn ôm ấp. Chưa từng có yêu cầu nào kì lạ như vậy, tôi thật sự vừa tức vừa buồn cười. Nhưng tuyệt đại đa số phụ nữ đều có thể chấp nhận yêu cầu này, một cái ôm đơn thuần sẽ kích thích bản năng làm mẹ của phụ nữ, cho dù tôi chưa kết hôn chưa sinh con, cũng không thể nhẫn tâm đẩy số 3 ra.

5. Chương 21 - 25: Gặp Gỡ Số 3

Chính văn chương 21: Gặp gỡ số 3 (5)

May mắn nơi này hẻo lánh, bằng không có ai tò mò nhìn vào, nhất định sẽ nghĩ rằng chúng tôi đang làm vận động “Rung xe”, căn bản sẽ không tin chỉ ôm ấp đơn thuần. Quả thật cũng muốn ở lại, nhưng tôi là cô gái ngoan, vì thế tôi bắt đắ dĩ dĩ dĩ lưng số 3 như dỗ một đứa bé: “Ngoan, tôi thật sự phải về, ngày mai tan tầm sẽ cho anh ôm tiếp.”

Số 3 rúc đầu vào cổ tôi, dùng sức ôm tôi mấy giây, “Ừ” một tiếng xong mới tiếc nuối buông ra, ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau tay lái.

Bật đèn xe lên, số 3 ngưỡng ngừng nhìn tay lái: “Lần đầu tiên gặp mặt đã ôm cô, nhưng tôi thật sự không nhìn được. hay bây giờ chúng ta đến quán rượu ngồi một lúc?”

Tôi lắc đầu: “Muộn rồi, tôi phải về. Về muộn quá tuy cha mẹ không nói nhiều, nhưng sẽ lo cho tôi, có khi còn nghĩ tôi bị bắt cóc.”

Số 3 nhất thời kích động, xoay người nắm tay tôi, dưới ánh sáng dịu dàng của đèn xe, ánh mắt anh ta hiện ra màu xanh của biển cả: “Tôi hi vọng tìm được một cô gái có trách nhiệm, bởi vì một khi kết hôn, nhất định mỗi ngày cô ấy phải về nhà ôm tôi, nếu không qua bốn ngày tôi sẽ chết. Tôi luôn luôn sợ hãi, luôn luôn sống một mình, nhưng tôi cũng không thể sống một mình quá lâu, quá lâu sẽ cô đơn trống vắng, không quá ba năm sẽ chết. Cô có đồng ý làm bạn gái của tôi không? Tôi không yêu cầu gì khác, chỉ mong mỗi tối được cô ôm ấp một hai giờ, tất nhiên càng lâu càng tốt, như vậy tôi sẽ kéo dài được thời gian sống ở trái đất.”

Thói quen thật kì lạ, nét mặt của tôi hơi mất tự nhiên: “Vợ chồng cũng chỉ ôm ấp thôi sao, mỗi ngày chỉ cần một hai giờ là đủ sao?”

“Không đủ!” Số 3 vô cùng thoải mái nhắc tôi lên đùi, ôm chặt tôi trong không gian nhỏ hẹp: “Làm vậy chỉ giúp tôi giảm chút cảm giác cô đơn, có thể sống trên trái đất thêm nửa năm. Còn vợ chồng phải... Cởi quần áo... Mỗi đêm ít nhất bốn giờ, trên sáu giờ mới cảm thấy thỏa mãn. Đây là bởi vì tình cầu chúng tôi đã từng có thời kì hết sức khó khăn, bạn đời phải dựa vào nhau mới có thể sống sót, thời gian lâu dần thì biến thành bản năng.”

Vũ trụ to lớn, không gì là không thể! Tôi cảm thán một câu. Thật ra yêu cầu cũng không quá đáng, nhưng nếu cưới thì khẳng định không thể tăng ca, nếu tăng ca đến một hai giờ sáng, chạy về ôm chưa đủ thời gian đã lại đến giờ đi làm, vừa cởi quần áo đã phải mặc quần áo, nhất định là chuyện rất khô hời.

Nhưng chuyện này cũng không đáng lo lắm, dù sao số 3 nhiều tiền, tôi hoàn toàn có thể không đi làm, hoặc là đến bệnh viện của anh ta làm một công việc nhàn nhã, buổi chiều cùng nhau tan tầm, buổi tối cùng nhau ôm ấp. Nghĩ đến liền cảm thấy ngọt ngào.

Bản khoản của số 3 thật ra cũng có lý, dù sao con người thường xuyên có mối nối cũ, kết hôn được ba năm, mà có khi chỉ một năm, tình yêu oanh liệt cỡ nào cũng sẽ bị tiêu diệt, hoàn toàn phải dựa vào trách nhiệm để duy trì hôn nhân. Phụ nữ thành bà cô cấu kỉnh, thành mẹ của các con; đàn ông thành nhân vật kiếm tiền nuôi gia đình, thành vật trang trí trong nhà. Vợ chồng chung giường với nhau chỉ vì thói quen, nếu sau này không thoải mái, sẽ mua thêm chiếc giường nữa.

Đẹp đến đâu cũng có lúc làm thị giác mệt nhọc, nếu lỡ không biết nhìn người, đụng phải cô gái thích ra ngoài tìm kiếm tình một đêm, vậy thì sẽ đau khổ biết bao. Tôi lại tìm được một lý do đảm bảo cho hạnh phúc sau này rồi, đó chính là số 3 không thể bỏ tôi, ngược lại còn sợ bị tôi bỏ. Nếu tôi giận dỗi về nhà mẹ đẻ, ước chừng đến ngày thứ hai là anh ta phải chạy sang xin lỗi đón tôi về.

Ha ha ha... Tôi thật là quá may mắn!

Tôi vòng tay ôm cổ số 3, giống như ôm một tủ đầy đôla vàng bạc. Lần đầu tiên gặp mặt đã thân mật như vậy, nếu là trước kia thì thật sự không ổn, nhưng trải qua hai lần sóng gió, một người thì đòi qua đêm, một người thì đòi kết hôn sau năm phút gặp mặt, vậy nên yêu cầu ôm ấp của số 3 vẫn chưa tính là gì.

Số 3 nhất thời thoải mái thở dài một hơi, càng luyện tiếu buông tôi ra. Có thể khiến một đại mỹ nam luyện tiếu buông tôi ra, loại cảm giác này thật sự quá tốt đẹp.

Tôi phát hiện sau khi ôm ấp một thời gian, chính tôi cũng cảm thấy thích, dường như một cái ôm có thể xóa tan rất nhiều áp lực. Cha mẹ đã bao lâu rồi không ôm tôi? Hình như là từ khi mười hai mười ba tuổi. Người Trung Quốc không giống người nước ngoài, thể hiện cảm xúc rất kín đáo. Lâm Tuấn Kiệt ôm tôi, trừ hai lần đầu còn có chút tim đập nhanh ra, về sau cảm giác chẳng khác gì ôm gốc cây, hơn nữa cái cây này không cao không lớn, đem đi bán cũng không được mấy đồng tiền.

Tôi nhìn đồng hồ trên xe, đã chín giờ rưỡi, nếu không về ngay sẽ vượt qua giờ giới nghiêm của gia đình. Vì thế lại vỗ lưng số 3: “Tôi phải về thật rồi...” Số 3 thật sự quá mê người, tôi đã nói phải về không dưới ba lần, thế nhưng đến giờ vẫn chưa đi được!

Số 3 không chịu buông tay, dịu dàng nói: “Vậy cô có đồng ý làm bạn gái của tôi, đồng ý ngày mai ra ngoài gặp tôi không?”

“Đồng ý.” Tôi hơi hơi gật đầu. Trời đất ơi, mỹ nam nha, gấu bông lớn nha, đương nhiên đồng ý, một trăm vui, một ngàn một vạn cái vui. Tôi nằm mơ cũng muốn ôm một mỹ nam như vậy, hiện tại mộng đẹp trở thành sự thật, mỹ nam đẹp hơn mong đợi cả ngàn lần. Làm thỏa mãn cô gái háo sắc nhưng nhất gan là tôi đây!

Cuối cùng số 3 lưu luyện buông tôi ra, cẩn thận đặt tôi xuống ghế phụ như đặt một món đồ thủy tinh dễ vỡ. Cười lái xe đưa tôi trở về.

Đêm nay tôi mất ngủ, cả đầu đều là hình bóng số 3, ảo tưởng anh ta và tôi kết làm vợ chồng. Hai người nằm trên giường lớn thoải mái ôm nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tình ý triền miên, đến tận khi mệt nhọc chìm vào giấc ngủ. Tôi cũng ảo tưởng cảnh này đến tận lúc mí mắt nặng trĩu mới chịu ngủ.

Ngồi trong văn phòng, tôi thất thần, cầm bút bi chọc vào má. Thẳng đến khi Roger khua khua năm ngón tay trước mặt, tôi mới giật mình lấy lại tinh thần.

“Sao, yêu rồi phải không? Ngồi nửa giờ không động đây, nhất định là có bạn trai.” Roger cột nải, cầm tờ A4 đưa cho tôi: “Đánh hộ anh cái này, công trạng tháng sau đều dựa cả vào nó.”

Tôi cầm lấy nhìn, một bên khoe miệng liền giật giật, trêu tức nói: “Chúc anh kí được hợp đồng sớm nhé, để còn có thời gian kí những hợp đồng tiếp theo, nói không chừng cuối tháng sẽ được hạng nhất.”

“Không cần!” Roger vẫn dùng tư thế tán gái kinh điển, dựa tay vào khung ngăn cách giữa các bàn làm việc, hơi cúi người, một chân bắt chéo sang chân kia, nháy mắt với tôi: “Anh không thích ngày nào cũng làm việc vất vả, cuộc sống là cần kích thích, kiếm được nhiều tiền cũng phải có chỗ tiêu mới thấy hứng thú làm việc.”

Bây giờ anh đang thất tình, em có muốn bù đắp cho tâm hồn cô đơn của anh không? Mình hẹn hò bí mật cũng được!”

“Thất tình?!” Tôi vừa đánh hợp đồng, vừa khịt mũi: “Bị bạn gái đá phải không? Cô nàng không cần phòng cho thuê của anh nữa, kiếm được một đại gia có nhà có xe rồi phải không?”

Chính văn chương 22: Gặp gỡ số 3 (6)

“Em quá hiểu anh!” Roger tỏ ra đau lòng muốn chết, nhưng không làm tôi đồng cảm, ngược lại chỉ khiến tôi buồn cười: “Cô ấy nói tên kia có biệt thự, xe thể thao, mỗi tháng còn còn cho một ngàn tệ tiền tiêu vặt.”

Hiện tại xã hội làm sao vậy, là tư tưởng của tôi rất phong kiến không theo kịp xu thế, hay là vì người khác sáng suốt hơn, đi trước tôi một bước, lợi dụng tuổi trẻ để đạt được tiền tài, sống cuộc sống vật chất đầy đủ?

Tôi liếc trắng mắt, không khách khí trả lời: “Xin lỗi, em ở chung với cha mẹ, không cần phòng cho thuê, cũng không cần tiền thuê phòng.”

“Anh thích em ở điểm ấy đấy! Bạn gái trước của anh cũng đơn giản lắm, sống thấy hợp thì kết hôn, không hợp thì chia tay, giúp bạn trai không bị áp lực. Đừng đặt quá nhiều tình cảm vào một mối quan hệ, cứ tiến tới theo nhu cầu có phải tốt hơn không?” Roger cúi đầu ái muội nhẹ giọng nói: “Muốn lấy vợ là phải chọn người như em, mà em nhìn đi, đàn ông có phòng có xe như anh, sự nghiệp đang bước vào quỹ đạo, bây giờ càng ngày càng ít, suy nghĩ thử xem sao?”

“Thôi xin, kiểu người như anh kết hôn xong cũng không ổn định được mấy ngày! Chẳng trách bây giờ ly hôn nhiều thế, đều là do mấy người thiếu trách nhiệm, không tôn trọng tình yêu.” Dù đây là đùa hay thật, tôi cũng phải từ chối thẳng thừng, chỉ chỉ tờ A4 bên cạnh: “Của anh xong rồi đấy.”

“Em từ đâu đến đây vậy, lãng mộ cổ đại à?” Roger trừng mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó thở dài một tiếng: “Xem ra công ty chúng ta lại thêm một lão trưởng phòng rồi!”

“Không làm việc đi, đang tán phét cái gì đấy?” Phó trưởng phòng, ba mươi lăm tuổi, sở hữu bốn cái nhà, hai cái xe, xem mặt lần nào bị từ chối lần đó, đến bây giờ còn chưa kết hôn, không biết đã bị xỉ đứng sau Roger từ lúc nào.

Roger sợ tới mức lập tức cầm hợp đồng về bàn làm việc, bắt đầu điên cuồng gọi điện thoại liên hệ khách hàng.

Ngày hôm qua mùa xuân vẫn tràn trề trên khuôn mặt phó trưởng phòng, lúc tan tầm còn nán lại văn phòng trang điểm, bị người khác bắt gặp thì nói là đi gặp khách hàng, quả thực giấu đầu lòi đuôi, nhất định là ngày hôm qua lại đi xem mặt. Hơn nữa không có gì thay đổi, thất bại thêm lần nữa, vậy nên hôm nay sắc mặt vô cùng tệ. Kết quả xem mặt sẽ quyết định đến tâm tình của phó trưởng phòng, nếu có anh nào đồng ý gặp lại, bà chị này thậm chí sẽ mời toàn bộ nhân viên công ty uống trà sữa trân châu.

Ngẫm lại cũng thấy đáng thương, tất cả đàn ông đều tỏ ra sợ bà chị “Tam cao” đã đứng tuổi còn giữ mình trong sạch này. Hiện tại đàn ông cũng kén chọn, một cô gái khó tính, trẻ trung thì không nói, cũng coi như món ăn lạ. Nhưng tuổi đã quá ba mươi thì hứng thú sẽ xuống dốc không phanh, đây là hiện thực khó có thể thay đổi.

Vậy nên mấy hôm trước, mấy nhân viên nam thảo luận một đề tài: giữa một cô ba mươi lăm tuổi từng li hôn, và một cô ba mươi lăm tuổi chưa từng kết hôn, đàn ông sẽ chọn cô từng ly hôn. Mà một cô ba mươi lăm tuổi lại còn là phó trưởng phòng, đàn ông sẽ chạy mất dép, sợ phải gánh vác trách nhiệm. Đúng là một chuyện thú vị!

Giờ nghỉ trưa, đồng nghiệp nam lại thảo luận mấy đề tài nhạy cảm, nói không biết mệt. Nào là gái đã quan hệ thì thú vị hơn gái chưa quan hệ, nào là ngoại tình kiểu gì để không bị phát hiện, nào là mình đi ngoại tình thì khác vợ đi ngoại tình ở điểm gì... Làm tôi sâu sắc hiểu được rằng, con người ở thời Mao chủ tịch còn sống vẫn đơn thuần hơn chút. Xã hội bây giờ qua năm mươi năm nữa, ước chừng có thể nổi đường ray với nước ngoài, giống nhau từ kinh tế đến quan hệ nam nữ, hoặc là quan niệm kén vợ kén chồng. Kiểu người mẹ hiền vợ đảm như tôi đây, quả thật là đồ cổ đào được!

Chẳng trách nhiều người ngoài hành tinh nhìn trúng tôi như thế... Ôm khuôn mặt đỏ bừng, nội tâm tôi nói tiếng “Đáng ghét!”

Tan tầm, tôi chờ đợi ở địa điểm đã hẹn. Chỉ sau một lúc là số 3 đã lái xe đến, không đợi anh ta xuống xe, tôi đã chủ động chui vào.

“Em nên chờ tôi mở cửa mới đúng.” Số 3 mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, ánh mắt màu lam chứa chan tình cảm, dung nhan tuyệt mỹ dịu dàng mà hàm súc: “Có phải tại chiếc xe này không tốt không? Lần sau tôi sẽ đổi chiếc khác đẹp hơn tới đón em.”

Đầu tiên, tôi bị dung nhan của số 3 làm cho hoa mắt một hồi, nghe xong mấy lời của anh ta lại có chút tức giận: “Tôi để ý sao? Tôi còn không có xe đâu, ngay cả xe đạp cũng chưa tập đi. Là tôi sợ anh ra ngoài sẽ bị chú ý... Nghĩ tôi là người thế nào?”

Số 3 thản nhiên cười, không cần anh ta đòi bế, tôi cũng muốn chủ động bỏ nhào qua.

Số 3 khởi động xe, nói: “Hôm nay tôi đưa em đi quán rượu đã kể, chỗ đó dù ngày hay đêm cũng đều náo nhiệt.”

Đến khu buôn bán sầm uất, số 3 vòng xe qua tòa nhà văn phòng loại A, đến một tòa nhà bảy tầng khá cũ, sau đó gửi xe ở gara ngầm.

Vừa xuống xe, số 3 liền thân mật ôm tôi, đi tới thang máy ấn nút. Vì tòa nhà này tương đối cũ, thang máy ở gara chỉ có loại chuyên vận chuyển hàng hoá, đợi hồi lâu mới chậm rãi đến nơi.

Vào thang máy, gần như lên tầng nào cũng dừng, nhưng lại không có người đi vào. Bởi vì thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá tốc độ quá chậm, rất nhiều người ấn nút rồi, nhưng thấy thang chở khách bên cạnh đã đến, vì vậy vào thang chở khách. Tuy nhiên vẫn có vài nhân viên tăng ca, bọn họ chỉ lên hai, ba tầng lầu, quan điểm chậm một chút cũng không sao, bước vào đứng cùng chúng tôi.

Bọn họ không ai nói câu gì, nhưng vẫn nhìn gương mặt xinh đẹp kì lạ của số 3, cùng với khuôn mặt tương đối bình thường của tôi mấy lần. Có thể bọn họ nghĩ rằng, tôi phải dùng cách gì ghê gớm lắm mới câu được anh chàng đẹp trai như vậy.

Đến tầng trên cùng, số 3 ôm tôi ra khỏi thang máy. Quán rượu không có biển chỉ dẫn, dù tôi đã đi dạo quanh khu phố lân cận vài lần, cũng vào tòa nhà này một lần, nhưng vẫn không biết tầng đỉnh còn có một nơi như vậy.

Quán rượu hẳn là rất lớn, ước chừng chiếm nửa tầng lầu. Cửa quán chỉ treo một tấm biển nhỏ viết hai chữ cà phê, nếu không phải được số 3 đưa đến, căn bản tôi sẽ không biết sự tồn tại của nơi này. Không chừng ai lại lên tận đây tìm chỗ uống cà phê!

“Có những sinh vật rất nguy hiểm, em đừng dễ dàng trả lời họ, cũng đừng rời xa tôi.” Số 3 dặn tôi một câu, sau đó đẩy cửa gỗ của quán rượu bước vào.

Chính văn chương 23: Gặp gỡ số 3 (7)

Tiến vào quán rượu, tôi mở to mắt tò mò đánh giá chung quanh. Quán rượu chia thành rất nhiều khu vực, quầy bar ở chính giữa. Có một góc rất tối, chỉ có chút ánh sáng như đèn bàn lóe ra; một góc khác lại đèn đuốc sáng trưng, sáng đến chói mắt, bên trong có khoảng năm sáu người đang ngồi uống rượu.

Còn có một bể cá thủy tinh vĩ đại, bên cạnh có ba người trông giống người trái đất bình thường, ngồi nhăm nháp thứ chất lỏng gì đó màu hồng hồng xanh xanh, thỉnh thoảng còn phun bong bóng ra từ miệng. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể biết được bọn họ là người ngoài hành tinh.

Đại bộ phận quán rượu trang trí theo phong cách bình thường, giấy dán tường in hình dải ngân hà, sao Chức Nữ và chòm sao nào đó tôi không biết tên.

Số 3 ôm tôi đến quầy bar trung tâm, chỗ này rất đặc sắc, giống như nhà băng ở Cáp Nhĩ Tân, dùng khối băng xây thành hình bán cầu trong suốt, bên trong có hai người đang pha rượu theo yêu cầu của khách hàng.

“Muốn uống gì? Nơi này có rất nhiều đồ uống mà trái đất không có.” Số 3 cười hỏi tôi, anh ta luôn ôm chặt tôi không chịu buông tay, làm tôi liên tưởng đến mấy đôi tình nhân từng nhìn thấy nơi công cộng, bọn họ không để ý ánh mắt của người ngoài, ôm ấp hôn môi, thậm chí còn làm việc gì đó ở góc xó nào đó. Chẳng lẽ một trong bọn họ cũng là người ngoài hành tinh?

Tôi quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông mập mạp có dáng thương nhân, mặc bộ vest đen sang trọng, đeo caravat màu đỏ, uống một ly cốc tai màu xanh phỉếm ánh sáng huỳnh quang. Sau đó giống nhân vật trong truyện tranh, đột nhiên hai mắt lồi ra, lưỡi thè dài cả mét, lỗ mũi lỗ tai đều phun khói trắng. Đợi đến lúc hết thấy về bình thường, ông ta giơ ngón tay với bartender, ý là thêm một ly nữa.

“Thôi cho tôi nước chanh.” Tôi cũng không muốn uống ra hiệu quả như vậy, khó coi quá.

Lúc này cửa quán lại mở, bước vào là đôi tình nhân tôi vẫn hay nhìn thấy. Đôi này quả thật rất gây chú ý, nữ đi giày cao ba phân cũng chưa được 1m55, mà nam thì cao hơn 1m9. Mỗi lần bọn họ nắm tay lên tàu điện ngầm, phải có 90% người quay đầu nhìn lại. Chẳng lẽ một trong bọn họ cũng là người ngoài hành tinh?

Bọn họ ngồi vào quầy bar, anh chàng 1m9 mấy tự nhiên vươn một tay ra từ phần eo, tháo dây lưng đặt lên ghế bên cạnh, sau đó phần eo lộ ra một cái đầu giống y như đúp cái đầu phía trên. Một người chia làm hai người, nhưng giữa phần eo và nửa người trên còn có hai đường ống dẫn, bên trong đang chảy chất lỏng màu trắng gì đó. Nói chung vô cùng quái đản và có chút ghê tởm.

Mà cô gái ngồi xuống xong liền vươn cổ ra, chiếc cổ dài hơn 30cm, biến cô nàng từ 1m5 mấy thành gần hai mét.

Thì ra cả hai đều là người ngoài hành tinh, tôi nhìn mà tròng mắt suýt rớt ra ngoài! Thật không biết về sau gặp trên đường, tôi có nghĩ đến cảnh tượng hôm nay không nữa.

Một bartender rảnh rỗi lại gần chúng tôi, hít một hơi sâu, sau đó lập tức nghiêm khắc nhắc nhở số 3: “Cô này là người trái đất, nếu không phải bạn đời thì không được mang đến.” Mũi chó săn hay sao? Ngay cả người trái đất hay không mà cũng ngửi ra được.

“Anh ta là một trong những ông chủ của quán rượu.” Số 3 không lo lắng chút nào giới thiệu cho tôi, sau đó quay sang ông chủ: “Anh đã đồng ý cho cô ấy vào đây. Anh từng nói muốn gặp một lần, nhưng vì dị ứng khói ô tô nên không thể ra ngoài, vậy nên hôm nay tôi đưa người đến.”

“Thì ra là cô ấy?!” Ông chủ lập tức thay đổi vẻ mặt lạnh lùng, nhất thời nở nụ cười. Người này cười thật không dám khen tặng, mặt đầy nếp nhăn, non nửa chiếc lưỡi đặt ngoài miệng, hi hi ha ha thổi hơi cười.

“Rất ít phụ nữ có thể qua được hai cửa, hôm nay cô thích ăn gì, tôi mời!” Ông chủ thu lưỡi lại, hai mắt sáng ngồi nhìn thẳng vào tôi.

Đồ miễn phí thì không thể ăn một tí, tôi nghĩ thế nào liền trả lời thế ấy, thành thật đến ngưỡng: “Kem cốc, vị hương thảo, chocolate hay dâu tây đều được. Tôi muốn một cốc lớn, nhiều hơn ba viên kem, tôi không sợ béo!” Nói xong, nước miếng cũng sắp chảy xuống.

Người trong quán đều nở nụ cười, đủ các thể loại tiếng cười kì lạ vang lên bên tai tôi.

“Hé miệng, thè lưỡi ra cho tôi xem!” Ông chủ đưa ra một yêu cầu thật ngoài ý muốn.

Tôi nhìn nhìn số 3 trưng cầu ý kiến, thấy anh ta gật đầu, thế này mới làm theo!

Ông chủ cầm chiếc đèn pin nhỏ soi vào miệng tôi như bác sĩ nha khoa, sau đó lập tức đi làm kem, tốc độ có thể nói là nhanh như điện chớp, hai tay hoạt động liên hồi làm tôi không nhìn rõ động tác.

Như có ma thuật, trên quầy bar xuất hiện một cái bát thủy tinh lục sắc, sau đó bốn viên kem màu sắc khác nhau được thả vào bát trong thời gian hai giây. Nháy mắt một cái, hoa quả đã phủ đầy viên kem, còn có cả một thanh chocolate thật dài.

Lúc ông chủ châm lửa lên chất lỏng phía trên bát kem, tổng thời gian còn chưa đến ba giây.

Siêu nhân tia chớp nha! Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn bát kem, kém chút nữa sẽ cầm xuống.

“Ném thử tay nghề của tôi đi, tiểu mỹ nữ trái đất!” Ông chủ đặt thìa vào bát, đưa tay ra mời tôi.

Tôi dè dặt xúc một thìa nhỏ, đưa vào miệng, nhất thời lỗ mũi đều nở ra. Thật sự là quá ngon, độ ngọt vừa phải, cứng mềm vừa phải, cho tới bây giờ tôi chưa từng ăn ly kem nào ngon như vậy, ngay cả quán kem nổi tiếng nhất cũng không làm được mùi vị này.

Tôi lập tức một tay nâng bát, một tay cầm thìa, vội vàng xúc kem vào miệng. Một lúc sau mới ngượng ngùng nhớ ra còn chưa nói lời cảm ơn: “Ngon lắm, cảm ơn anh!”

Số 3 cười híp hai mắt, có lẽ cảm thấy bộ dáng tham ăn của tôi rất buồn cười: “Đó là đương nhiên, anh ta có thể thấy rõ cơ quan vị giác của mọi sinh vật, sau đó làm ra những món ăn phù hợp nhất với khẩu vị của người ấy.”

Tôi cảm thấy một người ăn rất ích kỷ, vì thế hỏi số 3: “Anh muốn ăn một ít không?”

“Em ăn đi, tôi không ăn được những thứ quá lạnh.” Số 3 lắc lắc đầu, cứng chiều đứt cho tôi một thìa kem nhỏ, sau đó nói chuyện với ông chủ bằng ngôn ngữ nào đó tôi nghe không hiểu, có vẻ giống như tiếng Latin.

Tôi ngồi ăn bát kem, hạnh phúc vô cùng. Mà số 3 cũng gọi một ly cà phê, đen đen sánh sánh tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Tôi liếm thìa, tò mò nhìn chiếc cốc sứ nhỏ một ngụm là có thể uống hết: “Tôi thử một ngụm được không?”

“Không được, quá nồng!” Số 3 từ chối, nhưng vẫn giải thích lý do: “Nếu em uống một ngụm, buổi tối sẽ không ngủ được. Nếu muốn uống, tôi có thể gọi ông chủ pha loãng cho em.”

“Vậy thì thôi.” Tôi tiếp tục ăn kem, ăn chừng này là đủ vừa lòng rồi.

Số 3 gọi thêm một suất bồng lớn, sau đó dẫn tôi ra một chiếc bàn trống, vui vẻ ngồi ăn.

Cửa quán lại mở, người vào lần này thế nhưng chính là số 1!

Chính văn chương 24: Gặp gỡ số 3 (8)

Số 1 vẫn đẹp trai như ngày nào, vừa đi vào liền thấy tôi tựa vào lòng số 3, ăn kem ăn bồng vô cùng vui vẻ.

Anh ta tới quầy bar gọi một chai bia lạnh, sau đó tới chỗ chúng tôi, không thèm quan tâm chúng tôi có đồng ý hay không liền ngồi xuống.

“Người này không hợp với cô!” Vừa nói câu đầu tiên, số 1 đã làm tôi muốn úp bát kem vào khuôn mặt đẹp trai của anh ta.

Số 3 không hề giận, ôn hòa hỏi lại: “Vì sao? Có thể nói cho tôi được không?”

Số 1 nhìn số 3, trả lời thẳng thắn: “Phụ nữ trái đất không thể lúc nào cũng ở cạnh anh, sẽ có lúc cha mẹ cô ta qua đời, buổi tối trước khi mất muốn gặp cô ta lần cuối, anh sẽ xử lý ra sao?”

Buổi tối trước khi mất muốn gặp cô ta lần cuối... Tôi mắng thầm số 1 mấy câu. Nhưng để tay lên ngực tự hỏi, quả thật tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Cha mẹ thọ chung chính tẩm (sống thọ và chết tại nhà) là chuyện tốt, nhưng nếu lỡ phải vào viện cấp cứu, tôi nên bỏ mặc số 3 ở nhà cô đơn chết đi sống lại, tới gặp cha mẹ lần cuối, hay là làm một đứa con bất hiếu, không để ý cha mẹ chỉ lo ở nhà ôm số 3?

Số 3 an ủi ôm tôi, mỉm cười liếc nhìn tôi một cái, nụ cười xinh đẹp làm tôi muốn ngất, giọng nói vẫn dịu dàng êm tai cho tôi thêm rất nhiều tự tin và sức mạnh: “Tôi có thể nhịn một buổi tối.”

Cảm động, tôi rất cảm động, số 3 thật tốt quá đi!

“Người trái đất còn phải tiến hành hậu sự, không thể xong trong một buổi tối!” Số 1 không hề bỏ cuộc, tiếp tục đưa ra đề bài khó, khóe miệng cong lên ý cười nhạt nhẽo: “Chẳng lẽ buổi tối lo hậu sự, hai người còn muốn trốn vào phòng ôm ấp nhau?”

“Đúng vậy, khi đó tôi nhất định cần người ôm ấp. Trước nửa đêm làm xong việc, nửa đêm về sáng cô ấy về ôm tôi, không được sao?” Số 3 lộ ra nét mặt khó xử, tôi nghe mà cũng không biết phải làm sao. Tro cốt cha mẹ chưa lạnh mà bản thân đã nhào vào lòng mỹ nam, nếu bị người khác biết, nhất định sẽ cho tôi đeo danh bất hiếu cả đời.

“Cả lúc sinh con nữa, chẳng lẽ sẽ không gián đoạn sinh hoạt vợ chồng?” Khuôn mặt tuần tú của số 1 càng lúc càng tà ác, mặc kệ anh ta có lòng tốt hay không, nếu anh ta làm hỏng chuyện của tôi và số 3, nhất định tôi sẽ không tha thứ!

Bình đến tướng chần, nước đến đất chặn, tôi cố ý cười ha ha, nháy mắt với số 3: “Anh chưa biết phải không, số 3 là bác sĩ, lại còn là viện trưởng. Đến lúc đó tôi nằm trong phòng VIP xa hoa, số 3 ôm tôi, giúp tôi đỡ đẻ, sinh con xong, về sau mỗi buổi tối tôi sẽ ôm con, còn số 3 ôm tôi, ẩm áp ngọt ngào làm người khác hâm mộ phát hờn.” Trời ạ, tôi vừa nói gì đó? Nhưng mặc kệ, kiểu gì cũng phải đáp trả, không thể để số 1 ly gián thành công được!

“Nhưng tôi là bác sĩ giải phẫu thần kinh...” Số 3 có chút sợ sệt mở miệng, vừa muốn nói tiếp liền bị tôi trừng mắt cảnh cáo.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn nói: “Thế thì học thêm khoa phụ sản, bằng chỉ số thông minh của anh thì đâu có khó!”

Số 3 khó xử, nhưng vẫn gật gật đầu: “Có lẽ vậy, sau khi kết hôn tôi sẽ chuyển sang khoa phụ sản học tập!”

Ban đầu số 1 tỏ ra rất quái lạ, nhìn tôi và số 3 ghen một lát, cuối cùng bật cười, ngửa đầu cười ha hả.

“Xem ra cô thật sự muốn ôm anh ta cả đời?” Số 1 rốt cục cười đủ, uống một ngụm bia.

Nói thừa, ôm số 3 cả đời vẫn tốt hơn bị anh làm mất cảm! Nếu mất cảm, chẳng những không thể ở cùng nhau, còn muốn không hay ho mười lăm năm trời!

Tôi xanh cả mặt đáp: “Cả đời thì sao, chết trong vòng tay chồng mình cũng là một loại hạnh phúc! Tôi thấy rất may mắn, được chưa? Nếu được rồi thì đừng quấy rầy chúng tôi nữa, chúc anh nhanh chóng kết thúc cuộc sống độc thân, không tiếp tục gây nguy hại cho xã hội.”

Số 1 uống thêm một ngụm bia, phần cổ trắng nõn không có hầu kết hơi hơi động, dụ dỗ tôi vươn tay sờ một phen. Anh ta cầm chai bia đã với phân nửa, ánh mắt xanh lục lộ ra thái độ coi thường, giống hệt ngày đó khi giao dịch với tôi: “Anh ta hôn cô chưa?”

Tôi sững sốt, có ý gì?

“Dùng miệng hôn cô chưa?” Số 1 lặp lại lần nữa, thấy tôi ngơ ngác liền nở nụ cười: “Nhất định là chưa, bởi vì anh ta không làm được! Đừng nóng vội làm phụ nhân viện trưởng, trước khi kết hôn phải thấy cho rõ.”

Số 1 vươn cánh tay mềm mại tới chỗ tôi, trong lúc tôi còn chưa lấy lại tinh thần né tránh, số 3 đã hất tay anh ta ra.

“Xin lỗi, hiện tại cô ấy không phải bạn gái anh, mà là bạn gái tôi!” Số 3 không tiếp tục giữ thái độ nhã nhặn, đôi mắt xanh lam đột nhiên biến thành xám trắng, lộ ra sát khí nhẹ nhẹ. Khuôn mặt xinh đẹp mặt bỗng trở nên xa lạ mà đáng sợ!

Số 1 không hề tức giận, thu tay lại như bình thường, tay kia cầm chai bia tiếp tục uống, uống xong mới từ từ nói với số 3: “Nếu muốn kết hôn, anh phải cho cô ấy thấy tất cả, không phải sao?” Nói xong cầm vỏ chai đi tới quầy bar, gọi thêm chai nữa.

Tôi quay đầu nhìn số 3, đôi mắt anh ta lại khôi phục xanh thẳm, sáng ngời như viên đá quý. Nghe số 1 nói vậy, tôi biết nhất định có vấn đề, nhưng không biết vấn đề là gì.

“Muộn rồi, tôi đưa em về nhà!” Số 3 rút sập tiền toàn tờ một trăm tệ từ túi quần ra, đặt lên bàn hai tờ rồi ôm tôi rời quán. Tuy anh ta hành động rất bình tĩnh, nhưng tôi lại cảm thấy giống trốn tránh hơn.

Cũng đúng thôi, nếu đang hẹn hò mà gặp phải tên phá đám như số 1, là tôi thì tôi cũng trốn!

Ở gara ngầm, số 3 lại ôm tôi lần nữa, dựa thật lâu trên người tôi.

“Lâm Lâm, tôi có thể gọi em là Lâm Lâm không?” Số 3 lẩm bẩm, giọng nói nhẹ nhàng như có chút ưu thương: “Tôi rất thích em, tôi thật sự muốn ở cùng em.”

Tôi vừa định mở miệng, số 3 liền ngăn lại: “Đừng, đừng lên tiếng, cứ để tôi ôm em một hồi... Từ sau khi đến trái đất, tôi chưa từng thấy thoải mái và vui vẻ như vậy...”

Số 3 sao thế? Tôi không biết, nhưng tôi biết mình thích kiểu ôm ấp này, đơn thuần trong sáng, vì thế chúng tôi ở trong xe thật lâu, đến tận 9 giờ rưỡi tôi mới bảo số 3 đưa về.

Về tới nhà, tôi mới nhớ ra số 3 không hẹn thời gian gặp kế tiếp. Có lẽ anh ta cũng mệt mỏi, quên không nói. Tôi không quá để ý, tắm rửa xong liền đi ngủ.

Sang buổi trưa ngày thứ hai, tôi mơ hồ cảm thấy chuyện không ổn, số 3 vẫn không gọi điện tới. Nghĩ đến nét mặt buồn bã tối qua của anh ta, tôi bỗng nhiên cảm thấy bất an.

Chính văn chương 25: Gặp gỡ số 3 (9)

Số 3 không gọi, vậy tôi sẽ chủ động gọi!

Làm thế có táo bạo quá không nhỉ? Thôi mặc kệ, dù sao số 3 là người ngoài hành tinh, không cần chơi trò lạt mềm buộc chặt làm gì. Nếu bởi vì quá lâu không liên hệ mà đánh mất anh ta, tôi sẽ hối hận cả đời.

Vì thế thời gian ăn cơm trưa, tôi ra ngoài gọi điện, đợi hồi lâu cũng không có ai tiếp máy. Không tiếp thì gọi tiếp, gọi đến khi giọng nữ máy móc vang lên: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, tôi mới ủ rũ trở về văn phòng.

Toàn bộ buổi chiều tôi buồn bã ỉu xiu. Hầu như thứ sáu nào cũng phải tăng ca, nhưng chính vào cái ngày tôi cần sự bận rộn nhất để quên đi buồn sầu, công ty lại không cần tăng ca! Ngay cả phó trưởng phòng ba mươi lăm tuổi cũng đã trang điểm xinh xắn đẹp để đi ra ngoài. Vừa đến thời gian tan tầm, trong văn phòng gần như không còn người, có vẻ trống trơn mà hiu quạnh.

Tôi chán nản cầm túi xách, thất hồn lạc phách đi trên đường. Rốt cuộc hôm nay là ngày nào, sao đi đâu cũng thấy tình nhân như vậy? Định chọc tức tôi phải không?

Di động chợt vang, lại là anh chàng Lâm Tuấn Kiệt chẳng? Tôi cúi kính mở túi ra, lập tức tỉnh táo tinh thần, vội vàng nghe máy.

Giọng nói dịu dàng đặc trưng của số 3 truyền tới: “Xin lỗi em, tôi có ca phẫu thuật, hiện tại mới gọi cho em được.”

Thì ra là vậy, tôi yên tâm thở phào một hơi, cảnh xuân tươi đẹp lại trở về. Nhanh chóng trả lời: “Không sao.”

“Từ tối qua tôi đã nghĩ về chuyện của chúng ta!” Cách số 3 nói làm tôi hơi hồi hộp, chẳng lẽ anh ta do dự?

Tôi run run hỏi: “Anh không thích tôi?”

“Tôi rất thích em, nhưng chúng ta chia tay thì hơn.”

Nhất thời sấm chớp ùng ùng, mưa to gió giật! Chỉ ngắn ngủn mấy câu, lại làm tim tôi lúc nhanh lúc chậm, giống như lái xe lên dốc xuống dốc.

“Tại sao?” Nước mắt tôi sắp không nhịn được rơi xuống, không nghĩ mình lại bị đá trước, nếu thích tôi, sao còn muốn chia tay?

Số 3 có vẻ bất đắc dĩ: “Bởi vì em không hiểu tôi.”

Tôi tức giận ngút trời, rống to với số 3: “Vậy anh làm tôi hiểu đi, không thích thì nói không thích, đừng dùng lí do vớ vẩn để qua loa tắc trách!”

Một lát sau, số 3 mới lên tiếng: “Em chờ tôi ở chỗ chúng ta gặp nhau lần thứ hai, tôi sẽ đến ngay.”

Chiếc xe cũ của số 3 đến, tôi đi lên, nghiêm mặt nhìn anh ta. Anh ta cũng không giải thích, mà lập tức lái xe đến một khách sạn có biển quảng cáo vĩ đại màu đỏ, sau đó ngừng lại.

“Lâm Lâm, em muốn hiểu tôi đúng không?” Số 3 ôm tôi vào lòng, giọng nói tràn đầy thâm tình và do dự: “Nhưng tôi không muốn em hiểu, chỉ mong hình dáng hiện giờ sẽ in vào lòng em. Nhưng nhìn thấy điện thoại của em, tôi sẽ không tự chủ suy nghĩ, có lẽ nên thử một lần chẳng, biết đâu còn hi vọng.”

“Rốt cuộc là thế nào?” Tôi mờ mịt khó hiểu thì thào: “Chẳng lẽ anh là tội phạm bị vũ trụ truy nã? Hay anh giết người cướp của trên trái đất?”

“Đi theo tôi!” Số 3 buông tôi ra, mở cửa dẫn tôi vào khách sạn, đưa chứng minh thư và ba trăm tệ tiền thế chấp cho nhân viên tiếp tân, sau đó nhận lại thẻ phòng từ đôi tay run run của cô ta.

Số 3 ôm tôi đi tìm phòng, tôi cảm giác hơi hơi bất an.

Đứng trước cửa phòng rộng mở, tôi nhắm lui thẳng về sau, Chiếc giường đôi bên trong rất giống đầm rồng hang hổ, tôi vừa vào sẽ há miệng rộng nuốt chửng tôi.

Số 3 hiểu tâm tư của tôi, xoay người nhìn tôi bằng cặp mắt xanh biếc: “Yên tâm, tôi sẽ không chạm vào em. Tôi chỉ muốn cho em biết hình dạng thật của mình là gì thôi!”

Từng xem một bộ phim, đàn ông trong phim cũng dùng mấy lời này để bạn gái thả lỏng cảnh giác, dễ dàng tin tưởng mình, sau đó vào phòng rồi anh ta sẽ chậm rãi tán tỉnh khiêu khích, nửa mời nửa ép, cuối cùng dẫn bạn gái lên giường. Có mấy tên vô lương tâm còn đặt máy quay lên, để sau này có đồ tống tiền tống tình.

Thấy tôi lắc đầu quầy quậy, số 3 thở dài, giọng nói tràn đầy đau thương: “Nếu bề ngoài của tôi là giả, em còn nguyện ý ở cùng tôi không? Tôi muốn em thấy hình dáng chân thật của mình, nếu em có thể chấp nhận, chúng ta sẽ lập tức kết hôn, còn nếu không, tôi sẽ đưa em về nhà.”

“Giả?” Tôi sợ ngây người, nhìn số 3 xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt hoàn mỹ, làn da nhẵn nhụi, vừa trắng vừa hồng, dưới ánh sáng vàng nhạt của đèn khách sạn còn có thể nhìn rõ mạch máu.

“Đúng vậy.” Số 3 nhìn tôi, ánh mắt ảm đạm: “Hầu như lúc nào cũng phải mặc áo khoác nguy trang mới có thể thuận lợi hòa nhập xã hội loài người.”

Áo khoác nguy trang? Có loại áo đẹp như vậy sao, nếu có tôi cũng muốn mua một cái.

Suy nghĩ xong, tôi bước thẳng vào phòng. Tôi muốn làm rõ ràng hết thảy, dù số 3 có gạt tôi vào phòng rồi “ăn” tôi, tôi cũng không sợ. Hiện tại thất thân tính cái gì, bị quay trộm tính cái gì, xã hội hiện đại tư tưởng thoáng, không sợ thiếu vải, chỉ sợ không nổi danh. Huống chi cơ quan công an cũng không phải ngồi không, đã vậy còn có hệ thống pháp luật vũ trụ gì gì đó.

Số 3 đóng cửa lại, đi vào phòng, mỉm cười với tôi đang ngồi trên sofa, nụ cười chua xót mà tuyệt mỹ: “Cảm ơn em đã tin tưởng tôi.”

Anh ta xoay người tắt đèn, chỉ để lại đèn ngủ cạnh giường, nhưng cũng chính ánh sáng xuống tối nhất. Căn phòng bị bóng tối bao trùm, hết thảy trở nên mờ ảo mà mông lung.

Số 3 ngồi xuống trước mặt tôi, giọng nói dịu dàng đến kì lạ: “Lát nữa em đừng sợ, nếu không muốn nhìn thì nhắm mắt lại, tôi sẽ không làm hại em, tôi thích em, Lâm Lâm!”

Chẳng lẽ dưới lớp áo nguy trang là một khuôn mặt vô cùng khủng bố? Tôi mang theo nghi hoặc gật gật đầu, hơn nữa hít sâu một hơi.

Số 3 tới một góc, cởi chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ phẳng phiu ra. Tôi không thấy thứ gì khủng bố, chỉ thấy mỹ nam cởi trần, tròn mắt suýt chút nữa rớt xuống. Lại còn cơ ngực và cơ bụng nữa, hoàn mỹ tinh xảo giống như khuôn mặt và dáng người anh ta, dưới ánh đèn mờ ảo như ẩn như hiện kích thích hai mắt tôi.

Lúc số 3 cởi dây lưng, tôi thật sự không nhìn tiếp được, nếu nhìn tiếp, có khả năng tôi sẽ không chịu nổi mà bỏ nhào lên mất.

Nhưng chuyện kể tiếp làm tôi trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của số 3 chậm rãi biến hình, cuối cùng toàn bộ khuôn mặt bị lột từ sau ra trước, rơi xuống đất. Trong bóng tối mơ hồ, dường như tôi có thể thấy sinh vật màu đen gì đó gần giống côn trùng, chui ra khỏi lớp vỏ con người. Cái miệng rộng ngoác, đôi mắt xám trắng nhưng lóe ra ánh sáng màu lam, bốn cái chân mọc ra từ trước ngực, khua trái khua phải, chậm rãi lột bỏ bộ da xinh đẹp nhưng đã mềm nhũn vì không còn vật chống đỡ.

Sau đó thế nào tôi không biết, hai mắt bị bóng tối bao phủ... Tôi hôn mê bất tỉnh!

6. Chương 26 - 30: Gặp Gỡ Số 4

Chính văn chương 26: Gặp gỡ số 3 (10)

“Lâm Lâm, Lâm Lâm...” Loáng thoáng nghe thấy một giọng nói dịu dàng gọi tên tôi, càng lúc càng rõ.

Rốt cuộc tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ của số 3 sột ruột nhìn tôi.

Tôi hét lên một tiếng như nhìn thấy quỷ, dùng sức đẩy anh ta ra, hoảng sợ nhắm mắt lùi về sau trốn tránh. Lúc này mới phát hiện tôi nằm trên giường, còn số 3 ngồi ở mép giường.

Tôi sợ hãi, quả thật sợ hãi! Từ nhỏ tôi đã sợ côn trùng, thấy con gián là trốn ngay lập tức, không thể dũng cảm như cha mẹ, cầm dép lê đi lên đập “Bẹp bẹp”, đánh phát nào trúng phát ấy, con gián đi đời nhà ma, sau đó cầm tờ báo hoặc mẫu giấy vệ sinh, thậm chí cầm hẳn một cái râu của nó đem ném vào thùng rác. Còn tôi, đến bây giờ vẫn không dám đập gián, lại càng không dám chạm vào con gián chết. Cố gắng thể nào cũng vô dụng, tôi bẩm sinh đã sợ côn trùng!

Hiện tại đột nhiên nhìn thấy một con gián siêu siêu lớn, mọi người nghĩ tôi sẽ phản ứng ra sao? Không bị hù chết đã tính là rất may mắn!

“Em sợ tôi!” Số 3 tỏ ra buồn bã, nhìn khuôn mặt tuần mỹ của anh ta, cảm xúc sợ hãi của tôi cũng dần lui xuống.

Lấy lại lý trí, tôi nhận ra nguyên nhân mình không bị hù chết chẳng phải nhờ may mắn, mà là nhờ số 3 đã chỉnh đèn xuống tối nhất, giống như lần đầu chúng tôi gặp nhau.

“Xin, xin lỗi...” Tôi cúi đầu không dám nhìn số 3, sợ vừa thấy, tôi sẽ lại nghĩ đến diện mạo khủng bố kia.

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu vì sao số 1 nói số 3 không thể hôn tôi, bởi vì anh ta không có lưỡi, khi môi tôi chạm vào môi anh ta, chỗ sâu trong sẽ chỉ có một cái miệng rộng ngoác đang liên tục nhấp nháy.

Y thuật của số 3 hẳn là rất cao siêu, bởi vì anh ta có bốn cái chân trước ngực và hai cái chân bên dưới. Mỗi lần mổ, chắc hẳn anh ta đều làm một mình, hoặc là có thêm người ngoài hành tinh trợ giúp. Với từng ấy chân, anh ta có thể thực hiện những động tác tinh vi cùng lúc mà con người không thể làm được.

“Tôi không trách em!” Giọng nói số 3 khàn khàn đau khổ, cổ họng còn run lên nhẹ: “Tôi không phải đồng loại của em, em sợ hãi là điều bình thường. Tối qua tôi nhận được tin tức, một người bạn của tôi vừa trở về hành tinh mẹ, bởi vì cô gái ở chung ba tháng với cậu ta đã chết. Cậu ta nghĩ cô ấy có thể chấp nhận được, hơn nữa trước đó còn nói rõ hết thấy, nhưng đến lúc cởi áo ngực trang, người bạn gái kia vẫn bị chết vì sợ hãi quá mức, làm thế nào cũng không cứu được... Vậy nên tôi hiểu, chúng ta không hợp nhau, tôi phải chia tay em...”

Sau khi nói xong, số 3 hơi cúi đầu, ánh mắt xanh thăm ngấn ngấn nước mắt. Côn trùng cũng rơi lệ sao? Cảm xúc buồn bã và thất lạc này làm trái tim tôi bối rối... Anh ta, thật sự rất thích tôi!

Nhìn anh ta khóc, hốc mắt tôi cũng đỏ! Thật ra tôi thích số 3, nhưng tôi không thể ở chung với người như vậy được. Ban ngày xinh đẹp chói mắt, nhưng đến buổi tối, khi anh ta cởi áo ngực trang ra, cũng là khủng bố trí mạng! Tôi không thể ôm một con gián đêm này qua đêm khác, dù sao tôi là người bình thường, mà không phải kẻ thích côn trùng đến cuồng dại.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao Hứa Tiên nhìn thấy bộ dạng thật của Bạch nương tử lại sợ tới mức học máu mắt mạng. Số 3 không phải rắn, nếu là rắn tôi còn chịu được, chẳng sợ anh ta là Bạch Cốt tinh, tôi nhìn nhiều quen dần cũng không sợ hãi đến thế. Nhưng anh ta là con gián, có mắt kép, miệng rộng và sáu cái chân!

“Nếu...” Tôi nói xong mà muốn cho bản thân hai cái tát, nhưng đây là biện pháp duy nhất: “Nếu buổi tối dùng thuốc ngủ... Tôi sẽ không biết gì hết.”

Số 3 sững sờ, khuôn mặt tuần mỹ lộ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền lắc đầu: “Dùng thuốc ngủ lâu dài không tốt cho cơ thể, bị ảnh hưởng lớn nhất chính là tế bào thần kinh. Dù em muốn, tôi cũng không làm vậy được!”

Liệu mấy người đàn ông có thể trung thực như số 3? Rất nhiều người, cho dù gia đình có bệnh di truyền cũng giấu giếm diếm diếm, lừa được thì sẽ lừa đến cùng, ôm tâm lý may mắn đi đăng kí kết hôn.

Tôi cảm động... Tâm hồn số 3 cũng đẹp đẽ y như lớp vỏ bề ngoài, anh ta tốt bụng, dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc, biết tôi sợ hãi, sẽ chủ động chia tay. Bệnh viện của anh ta có nhiều thuốc, nhất định sẽ đủ cho tôi dùng mỗi tối, ngủ đến bất tỉnh nhân sự, nhưng anh ta thà rằng cô đơn cũng không muốn làm hại tôi! Mà loại cô đơn này là vô cùng khủng khiếp, thậm chí có thể dẫn đến cái chết.

Nước mắt chảy xuống, tôi cố gắng kiềm chế sợ hãi, chậm rãi lại gần số 3. Đầu tiên chỉ chạm vào vai anh ta, cuối cùng thông thả nâng tay kia ôm anh ta vào lòng. Tôi khóc, tôi nỗ lực quên đi khuôn mặt khủng khiếp dưới lớp áo ngực trang, tôi chỉ muốn nghĩ về những điều tốt đẹp của số 3.

Tôi thích số 3 không phải vì vẻ bề ngoài, tuy rằng trước khi cởi áo ngực trang, đúng là tôi thích tiền tài địa vị và dung mạo của anh ta. Nhưng hiện tại cái tôi thích là tâm hồn, là trái tim lương thiện không muốn làm hại tôi.

“Xin lỗi anh...” Ghé sát vào tai số 3, tôi đau khổ nói xin lỗi, cũng coi như lời từ biệt cuối cùng, sau đó buông tay, nhanh chóng đi giày cầm túi, chạy ra khỏi phòng. Tôi không dám quay đầu, bởi vì quay đầu sẽ khiến cả hai càng đau khổ. Tôi không chiến thắng được bản năng, tôi sợ gián.

Chọn con đường ngược hướng về nhà, bởi vì sợ hãi số 3 sẽ đi tìm tôi. Rảo bước trên đường, nước mắt tôi rơi như mưa, cuối cùng lớn tiếng khóc rống, lấy tay lung tung lau nước mắt. Người đi đường dùng ánh mắt quái lạ nhìn tôi, nhưng cũng không thắc mắc gì. Ở thành phố chật chội này, thỉnh thoảng có vài cô nàng thất tình khóc rống cũng là chuyện bình thường.

Một chiếc xe tới gần tôi không biết từ khi nào, cửa kính xe hạ xuống, một người đàn ông huýt sáo rồi nói to: “Này người đẹp, muốn đi hóng gió không?”

Đồ lưu manh! Đúng lúc lắm, tôi đang muốn chửi bới để xả giận đây. Tôi hung hăng lau nước mắt, đứng lại quay đầu nhìn, nhất thời ngầy ngẩn cả người. Hóa ra là anh chàng đồng nghiệp Roger!

Roger trừng to đôi mắt đeo kính áp trong tám trăm độ, thấy rõ “mỹ nữ” là tôi liền cười khổ: “Sao lại là em? Nhìn đằng sau dáng người đẹp thế cơ mà! Thôi cứ lên xe đi, anh đưa em về nhà. Đương nhiên nếu thích, em có thể đến nhà anh uống tách cà phê, thấy sao hả?”

“Không cần, em thích đi tàu điện ngầm! Vừa nhanh vừa bảo vệ môi trường, hơn nữa rất an toàn.” Đồng nghiệp với nhau thì không được mắng, huống chi hiện tại tôi cũng lười mắng, liền đứng thẳng người, tiếp tục bước đi.

Roger vẫn lái xe theo tôi, thò đầu ra hô: “Để anh đưa em về. Nhìn em thế này, vừa thất tình phải không? Thật ra chúng ta cũng có duyên phận đấy chứ, hay để anh mời em đi quán rượu uống một chén?”

Vừa nghe đến quán rượu, nước mắt tôi lại rơi như mưa. Tối hôm qua ở quán rượu, tôi và số 3 còn vui vẻ như vậy...

Có lẽ phụ nữ thất tình là dễ tấn công nhất, Roger cho rằng cơ hội tới, dùng xe bước xuống kéo tay tôi, nửa dỗ nửa ép tôi lên xe. Anh ta vừa uống rượu, trên người có mùi rượu thoang thoang: “Đừng buồn, vào đây ngồi với anh, để người thất tình lão làng như anh khuyên nhủ một câu. Em nhìn xem, anh cũng đâu có tệ, có xe có nhà, nhà rộng hơn trăm mét vuông, năm năm sẽ trả xong nợ, bây giờ chỉ thiếu một cô vợ trẻ trung đáng yêu như em thôi.”

“Buông ra, đồ mập! Uống say thì về tắm nước lạnh đi, gặp phải anh đúng là xui tận mạng.” Tôi then quá hóa giận, hất tay Roger ra, nhưng làm thế lại càng khiến anh ta thêm hứng thú.

“Ôi chào, Lâm Lâm, Lâm Lâm em dừng đi!” Roger thấy người qua đường không để ý chúng tôi, có lẽ nghĩ chúng tôi là đôi tình nhân đang cãi cọ, vì thế bơm lớn lá gan, cọt nhả ôm tôi: “Đừng bỏ anh, cho anh hưởng thụ hơi ấm của em một lát đi.”

Chính văn chương 27: Gặp gỡ số 3 (11)

“Buông ra, cứu tôi với!” Tôi gấp đến độ hô toáng lên, làm một vài người qua đường chú ý.

“Vợ yêu, đừng âm ỉ nữa mà, anh sai rồi! Chúng ta về nhà đi, sau này nhất định anh sẽ không uống rượu nữa.” Tên Roger béo này còn dám mở miệng đổi trắng thay đen, anh ta cứ như vậy, người khác sẽ không thèm nhúng tay vào việc riêng của “Nhà chúng tôi”.

Đồ đều, uống no rồi thì được thể làm càn! Roger ôm chặt eo tôi, càng dùng sức kéo tôi lên xe. Tôi hoảng hốt vừa lớn tiếng kêu cứu, vừa chống tay lên cửa xe, có chết cũng không chịu theo.

Ngay trong lúc chúng tôi ồn ào, một chiếc Lamborghini chói mắt màu vàng tiến lại gần, giống như chiến xa của thiên thần hạ cánh xuống trần gian, im bất đứng trước xe của Roger.

Chuyện tới quá đột nhiên khiến cả tôi và Roger đều quên mình đang làm gì, người thì ôm, người thì chống hai tay một chân lên cửa xe, ngây ngốc nhìn anh chàng đẹp trai số 1 nâng cửa xe lên, bước ra, sau đó đi nhanh về phía chúng tôi.

Số 1 đẩy Roger ra, Roger trừng mắt nhìn số 1, rõ ràng thấy lo lắng, nhưng chất còn chưa tiêu hết làm anh ta mạnh bạo hơn, hất cằm chất vấn: “Anh... Anh định làm gì?” Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ theo phong cách Bắc Âu của số 1, nghĩ đối phương là người nước ngoài, có thể không hiểu tiếng Trung, vì thế lắp bắp hỏi lại: “What are you doing?”

Số 1 không thèm liếc mắt đến anh chàng Roger thấp hơn mình nửa cái đầu, nắm tay tôi đi về phía chiếc xe thể thao bóng loáng. Có lẽ tôi tin tưởng số 1 hơn, ít nhất anh ta không giở trò ép buộc. Hoặc là nói, đi theo số 1 ít nhất còn được bốn triệu tệ, hơn đi theo Roger nhiều lắm. Vì thế tôi không phản kháng chút nào, ngoan ngoãn bị số 1 nhét vào trong xe.

Trước khi rời đi, số 1 ngả người chống tay lên chiếc siêu xe, phong thái vô cùng cao quý, khuôn mặt đẹp trai hiện ra nụ cười khinh miệt, trêu tức Roger bằng vốn tiếng Trung lưu loát, giọng nói quyến rũ mà trầm thấp: “Thể loại đàn ông thối nát nhất chính là những kẻ dùng bạo lực chiếm đoạt phụ nữ, dùng rượu bơm lớn lá gan rồi làm chuyện đồi bại! Uống rượu mà dám lái xe, không cẩn thận bị thu bằng lái còn bị phạt ngồi tù. Gọi taxi về đi, hoặc là nhờ cảnh sát đưa về, cảnh sát phục vụ nhân dân sẽ không mất tiền phí. Cố gắng mà làm một người công dân tuân thủ pháp luật, ok? Do you understand?”

Nhìn qua kính chiếu hậu, tôi đoán hẳn là Roger đã tỉnh rượu hơn phân nửa, mặt xám như tro nhìn chúng tôi rời đi. Gặp phải người đẹp trai hơn mình nhiều lắm, giàu có hơn mình nhiều lắm, khí chất hơn mình nhiều lắm, lại còn dạy dỗ mình một phen, là ai thì cũng không còn dũng khí phản bác. Nhất định Roger đang bị đả kích ghê gớm lắm, cả đời khó quên!

Khi Roger biến mất ở phía sau, số 1 chạy chậm lại, vòng theo hướng đường về nhà tôi. Anh ta không nói lời nào, từ đầu tới giờ một câu cũng không nói.

Tôi lẳng lặng ngồi, nghĩ đến ánh mắt rưng rưng của số 3, ánh mắt thất lạc mà đau khổ, vì tôi mà dám làm mọi thứ, trong lòng liền quặn đau từng hồi, nước mắt vừa khô đã lại tiếp tục rơi xuống, giống như Hoàng Hà vỡ đê, không thể ngừng lại được.

Số 1 dùng khóe mắt nhìn tôi: “Cô thích anh ta?”

“Số 3 là người tốt.” Tôi gạt gạt đầu, cố nén nước mắt.

Số 1 rút khăn tay từ túi quần tây ra đưa cho tôi.

“Cảm ơn, tôi có khăn giấy!” Tôi mở túi xách lấy gói khăn giấy, rút một tờ để xì nước mũi.

“Lãng phí một cành cây, cô biết không, gói khăn giấy của cô cần một cân củi mới làm được đấy.” Số 1 nhét khăn vào túi quần.

Tôi rút thêm một tờ để lau mặt, học cách nói của số 1, hần học đáp: “Anh biết không, khí CO2 mà cái xe của anh thải ra cần rất nhiều cây xanh hấp thụ, khẳng định nhiều hơn một cân củi của tôi nhiều lắm! Khăn tay bẩn còn phải giặt, vừa tốn kém hóa chất, vừa lãng phí nước sạch... Đúng là người giàu thì hay giả dối.”

Số 1 bật cười: “Sao nguỵ biện nhiều như vậy? Tốt lắm, có bản lĩnh thì đừng khóc, tiết kiệm năng lượng còn bảo vệ môi trường!”

Lại là thời gian im lặng, tôi quyết định mở miệng trước: “Sao anh biết số 3 không hợp với tôi, chẳng lẽ anh đã sớm biết anh ta... Mặc áo ngực trang?”

“Hành tinh của anh ta nằm cùng hệ mặt trời với chúng tôi, chỉ cách khoảng mười năm ánh sáng. Bọn họ rất hiền lành, cũng rất thích ăn, nhưng nơi đó lại chỉ có một loại thức ăn.” Số 1 dừng xe, từ đây băng ngang qua đường là sẽ đến nhà tôi. Anh ta xoay người nhìn tôi mỉm cười: “Thật đáng tiếc, dựa theo tiêu chuẩn của người trái đất thì diện mạo của bọn họ quá đáng sợ. Cho tới giờ vẫn chưa có ai kết đôi thành công. Tôi cũng thấy lạ là cô có vẻ không sao, những người khác không bị hù chết thì cũng bị dọa cho choáng váng ngây ngẩn.”

Tại sao? Tôi nghi hoặc, nếu tìm một người mù... Không được, người mù có tay, chỉ cần sờ là sẽ phát hiện ra điều bất thường.

“Sao phải ngực trang xinh đẹp như vậy?” Tôi khó hiểu, sau đó nhớ tới điều gì, trừng mắt nhìn số 1, nhìn kĩ từ trên xuống dưới: “Chẳng lẽ anh cũng...”

“Cơ thể thì đúng là ngực trang, nhưng khuôn mặt tôi là hàng thật giá thật!” Số 1 nâng lông mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt: “Không trách anh ta được, muốn vào trái đất, trước tiên phải trình báo áo ngực trang cho cơ quan nhập cư, anh ta chưa từng tới đây, không hiểu rõ tính cách con người. Bởi vì áo ngực trang trên 8 điểm mang tới rất nhiều phiền toái, hầu như không có người mua. Có lẽ anh ta bị nhân viên bán hàng tư vấn là càng xinh đẹp thì sẽ càng dễ tìm bạn đời, cuối cùng mua bộ áo 8.5. Một khi đã trình báo, trừ khi rời khỏi trái đất rồi quay lại, anh ta chỉ được phép mặc bộ này.”

Đồ gian thương đáng ghét! Nhưng dù vậy, tôi vẫn thích số 3 mặc áo 8.5, bởi vì nhìn lâu thành thói quen, tôi nghĩ chỉ có nó mới tôn lên được tâm hồn lương thiện của số 3. Nếu bây giờ anh ta đổi áo, có thể tôi sẽ không biết anh ta là ai!

“Số 3 thích ẩm thực trái đất...” Tôi cúi đầu thì thào. Người tốt như vậy, nếu bởi vì không tìm thấy bạn đời mà phải rời đi, tôi cũng sẽ cảm thấy nuối tiếc.

“Anh ta có thể mang theo đồ ăn đóng túi chân không đủ dùng trong một năm. Nếu sau khi về tìm được bạn đời, mà người này không may chết sớm, anh ta vẫn có thể quay lại trái đất.” Số 1 an ủi tôi, sau đó hỏi: “Muốn tôi đưa về tận nhà không?”

“Không cần, tôi không muốn người quen nhìn thấy anh, rồi hỏi anh là ai. Phiền phức lắm!” Tôi mở cửa xuống xe, trước khi đóng cửa xe, tôi cúi người, cảm tạ số 1 từ tận đáy lòng: “Tối nay cảm ơn anh.”

Khóe miệng số 1 lại cong lên nụ cười cao ngạo: “Không cần, nếu có việc cứ gọi cho tôi, hi vọng cô chưa xóa số của tôi!”

“Được.” Tôi thuận miệng đồng ý. Đợi đến khi số 1 đi xa rồi mới bắt đầu nghĩ, tôi đã xóa số của anh ta chưa nhỉ? Hình như là chưa, bởi vì tôi rất lười, số trong di động cũng không nhiều, vậy nên để lại.

Tôi băng qua đường cái, vừa về nhà vừa buồn bã nghĩ về số 3. Nếu tôi không sợ còn trùng thì tốt rồi. Sau này anh ta về quê cũ, ngày nào cũng chỉ ăn một loại thức ăn, có khi đến lúc tôi chết cũng chưa có cơ hội quay lại trái đất. Cách ăn bông ngô của anh ta thật sự rất đáng yêu... Hi vọng vẫn còn cách giúp anh ta ở lại!

Chính văn chương 28: Gặp gỡ số 3 (12)

Bóng đèn nhỏ trong đầu đột nhiên bật sáng, tôi lập tức mở điện thoại tìm số của trang web.

“Cô Thư, đáng tiếc quá, tôi vừa biết chuyện của số 3.” Giọng nói ngọt ngào mà chuyên nghiệp của bà mỗi truyền vào lỗ tai: “Nhưng xin cô yên tâm, chỗ tôi có rất nhiều người hợp với...”

“Chậm đã chậm đã!” Tôi ngắt lời bà mỗi, hiện tại không phải lúc chất vấn vì sao lại giới thiệu cho tôi những người bất thường như vậy, bởi vì tôi còn chuyện quan trọng hơn: “Tôi biết ai thích hợp với số 3 rồi, cô có thể tìm giúp anh ta được không?”

Bà mỗi trầm mặc một hồi, sau đó mới mang chút khó có thể tin nhẹ giọng nói: “Cô là người đầu tiên yêu cầu chúng tôi tìm bạn đời cho khách hàng, nhưng nếu là chuyện có lợi cho khách hàng, chúng tôi sẵn sàng lắng nghe.”

Tôi vừa cầm điện thoại đứng dưới lầu, vừa dùng chân gãi gãi nốt muỗi đốt, trình bày ý tưởng: “Trước đây tôi từng gặp một căn bệnh kì lạ làm người ta mất hết nhận biết về xúc giác. Phần cô tìm giúp số 3 một cô gái bị mù mắc bệnh này, số 3 là viện trưởng, nhất định có thể chăm sóc tốt cho cô ta.”

Bà mới im lặng một hồi mới nói: “Xin cô chờ một lúc, tôi phải hỏi người quản lý trang web, sau năm phút sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục.”

“Nhanh lên, đui tôi sắp bị muỗi đốt thành xúc xích rồi đây!” Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, tắt điện thoại, lên lầu về nhà.

Lúc tôi bước vào phòng, mở máy tính ra, bà mới đã gọi điện đến.

“Vô cùng cảm ơn đề nghị của cô.” Bà mới phần chín nói: “Chúng tôi đã tìm kiếm xong, tuy căn bệnh này rất hiếm, tỉ lệ là một phần một triệu, hơn nữa còn phải bị mù. Nhưng dân số trái đất đông đúc, chúng tôi đã tìm được năm mươi bảy người trên toàn thế giới, độ tuổi từ mười tám đến sáu mươi. Số 3 không yêu cầu nhiều, vậy nên nhất định sẽ chọn được người thích hợp. Một lần nữa, trang web vô cùng cảm ơn cô!”

Nước mắt không biết vì sao lại trào ra, nhưng tôi lập tức lau đi, khịt khịt mũi cầm chặt di động cười nói: “Tốt quá, nhưng cô đừng nói cho số 3 đó là tôi đề xuất.”

“Nhưng tôi đã nói...” Bà mới ghen nửa ngày mới thú thật: “Việc lần này có ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt với khách hàng từ hành tinh của số 3. Bọn họ đã lái phi thuyền tới đây, chờ tìm được bạn đời ưng ý từ những cô gái trong danh sách.”

Hết nói nổi, hiệu suất làm việc nhanh quá rồi đây! Tôi bĩu môi xem thường, rất là buồn bực.

“Tôi sẽ sắp xếp cuộc hẹn tiếp theo cho cô.” Bà mới nhận ra tôi không vui, vội vàng chuyển đề tài: “Yêu cầu của cô có thay đổi gì không?”

“Có, tôi muốn anh ta có hình dạng thật giống con người, mà không phải ngụy trang! Ít nhất không làm tôi bị hù chết hoặc là bị dọa choáng váng!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không đề cập tới điều kiện này, bà mới sẽ giới thiệu cho tôi kiểu người thế nào đây. Mặt nạ đẹp thì sao, chung quy cũng chỉ là 0 điểm, xấu xí chết người. Người kẻ tiếp mặc ngụy trang chắc gì đã lương thiện cẩn thận như số 3, làm tôi sợ mất hồn mất vía, hương tiêu ngọc vẫn, còn chưa hưởng hết thanh xuân tốt đẹp đã đi đời nhà ma. Trái tim và bộ não của tôi yếu ớt lắm, không muốn tham gia bộ phim kinh dị ngoài đời thật đâu!

Yêu cầu người ngoài hành tinh có ngoại hình giống người trái đất, điều này hình như hơi khó. Bởi vì bà mới không trả lời sau vài giây giống như trước kia, mà là sau nửa phút mới dùng giọng điệu thương lượng đáp: “Có một người, ngoại hình 7.7, thu nhập hợp yêu cầu, nhưng tính cách hơi kiêu ngạo, có lẽ không đáp ứng được yêu cầu ”Chiều vợ, vợ nói gì cũng nghe” lần trước của cô. Những người vợ cũ của anh ta đều nghe lời anh ta.”

7.7 không phải là tiêu chuẩn của số 1 hay sao? Có ngoại hình như vậy thì kiêu ngạo là khó tránh khỏi. Nhưng anh ta từng có vợ... Không biết cha mẹ tôi có chấp nhận một người từng kết hôn không nữa, thôi mặc kệ, từng kết hôn thì sao, kinh nghiệm sống càng thêm phong phú! Với lại bản thân tôi không có gì nổi trội, không thể yêu cầu mọi thứ đều hoàn hảo, muốn người ta là một trang giấy trắng!

Tôi liền đồng ý: “Được!”

Bà mới lại nhắc nhở: “Anh ta hơi lớn tuổi, dù sao tuổi thọ của con người cũng thuộc dạng ngắn ngủi trong vũ trụ!”

“ Bao nhiêu tuổi?” Tôi có chút lo lắng hỏi lại.

“Chuyện này... Lúc nào gặp cô cứ hỏi thẳng anh ta! Nhưng khẳng định là, diện mạo của anh ta còn rất trẻ.” Bà mới có vẻ vòng vo che giấu.

Dù sao xem mặt không mất tiền, bất cứ giá nào cũng phải đi! Mở cửa tâm hồn một chút, biết đâu xuyên qua khe cửa hẹp, tôi lại nhìn được thế giới rộng lớn hơn. Nghĩ vậy, liền nhắm nhắm đưa chân: “Đi!”

“Thời gian hẹn là bảy rưỡi tối thứ hai, sau hai phút nữa sẽ có số điện thoại và địa chỉ trên máy tính.” Bà mới đổi thang mà không đổi thuốc, đổi thời gian mà không đổi lời thoại. Câu này nghe đến lần thứ tư, ngay

cả tôi cũng thuộc lòng rồi.

Khi số điện thoại và địa chỉ hiện lên trên máy tính, di động của tôi chợt sáng.

Mở tin nhắn ra xem, là số 3: “Cảm ơn em, tuy rằng cuối cùng không thể ở bên nhau, nhưng tôi nguyện ý trở thành người bạn tốt nhất của em. Hi vọng em tìm được hạnh phúc!”

Tôi nhắn tin trả lời, nhưng cứ viết rồi lại xóa, viết rồi lại xóa. Cuối cùng hốc mắt đỏ lên, tôi nhấn nút gửi tin trước khi lại rơi lệ: “Chúng ta luôn là bạn tốt nhất của nhau, cũng chúc anh tìm được hạnh phúc!”

Đặt điện thoại xuống, một cuộc tình trôi qua, tôi ảo não thở dài. Rốt cuộc tình yêu là cái gì? Thà rằng số 3 là hồn ma, tôi cũng có thể chấp nhận mối lương duyên người – quỷ, nhưng đằng này lại là con gái. Không dám nghĩ đến chuyện ở khách sạn hôm đó, ngấm lại liền sợ hãi, rụt rè.

Nếu người trong mắt không giống người trong lòng, vậy tình yêu có tồn tại được không? Con người rồi sẽ già, sẽ rụng răng, rụng tóc, làn da chảy xệ, nhiều đốm đồi mồi.

Vẫn nhớ một câu chuyện cười, có cô vợ mập mập hỏi chồng: Anh còn yêu em không?

Anh chồng trả lời: Yêu, đương nhiên là yêu! Tình yêu của anh chưa bao giờ thay đổi, trước kia có bao nhiêu bây giờ còn bấy nhiêu, vậy nên hiện tại anh chỉ yêu một nửa trọng lượng của em.

Mập mập có thể thay đổi tình cảm, càng đừng nói đến thời gian, khoảng cách!

Tắm rửa xong nằm trên giường, tôi mở to mắt nhìn trần nhà, tiếp tục miên man suy nghĩ.

Tôi là người phàm trần, không đạt được cảnh giới coi mọi nỗi sợ là hư vô. Nhưng có một điều chắc chắn, tôi sẽ luôn thích số 3, dù anh ta trông như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần tâm hồn không thay đổi, tình cảm của tôi cũng sẽ không thay đổi. Hiện tại tôi thật sự bình thản, bởi vì tôi đã nghĩ ra cách giúp số 3 ở lại trái đất. Thích nhau không nhất định phải ở cùng nhau, giúp đỡ nhau trong phạm vi có thể, vậy là đủ rồi.

Lúc này tâm trí tôi lại hiện ra bóng dáng số 1, sao lại thế được? Trùng hợp ư?

Suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến đầu óc mơ mơ màng màng, cuối cùng mới đưa ra được một đáp án chắc chắn... Tôi lại mất ngủ!

Chính văn chương 29: Gặp gỡ số 4 (1)

Công tác luôn luôn bận rộn, không để tôi có thời gian suy nghĩ nhiều. Hôm nay không biết tôi ăn phải vận gì, không đánh báo giá thì là đánh hợp đồng, kém cỏi nhất cũng phải đánh giới thiệu sản phẩm cho công ty.

Lúc Roger đặt một cái Hamburger lên bàn, tôi mới phát hiện đã qua thời gian ăn cơm trưa.

“Xin lỗi em, hôm đó anh uống say.” Roger đầy cỏi lòng xin lỗi, khuôn mặt chân thành, cố ý đè thấp giọng để người khác không nghe thấy.

Đưa một thứ bé tí mà muốn tôi tha thứ, coi thường tôi quá rồi đấy. Cũng lười đòi co với tên mập này, nếu muốn tan tằm xong về nhà đúng giờ, tốt nhất nói ít làm nhiều! Tôi cầm Hamburger, khinh khỉnh nhìn anh ta: “Không bỏ thuốc đấy chứ?”

Roger xoay người bước đi, tiếng cười gian trá truyền đến: “Bỏ thuốc mê, em dám ăn không?”

Đói bụng quá, nếu không muốn đi mua mì ăn liền, cũng chỉ có thứ này. Tôi mở túi ra, đặt ở bên cạnh, tiếp tục đánh chữ, nhưng chưa được mấy giây đã cầm cắn một miếng, vừa ăn vừa làm việc.

Buổi chiều năm giờ, rốt cục cũng làm xong. Tôi nhẹ nhàng thở ra, một ly trà sữa trân châu lại đặt ở trên bàn.

“Anh trúng tà à?” Tôi nhìn Roger, không khách sáo cầm cốc thưởng thức.

“Nhìn em vất vả như vậy, khao thưởng là việc tất nhiên!” Roger cười cười.

Người này không thành công thì không bỏ cuộc, nhất định có chuyện gì, tôi nhai nhai hạt trân châu, không quá tình nguyện trả lời: “Được rồi được rồi, em tha thứ cho anh. Ngày nào cũng Hamburger trà sữa thế này, không đầy nửa tháng em sẽ béo giống anh mất thôi.”

Roger tiếp tục tươi cười đứng trước mặt tôi. Nhất định anh ta có việc, chẳng lẽ vẫn muốn mời tôi đi tham quan căn phòng hơn một trăm mét vuông, sau năm năm sẽ trả hết nợ của mình?

Nụ cười đậm chất con buôn, nhưng tư thế coi như tự nhiên, dù sao cũng là nhân viên tiêu thụ hiểm hoi có thể hoàn thành chỉ tiêu hàng tháng của công ty mỗi tháng. Roger chống tay lên khung ngăn cách, ra vẻ lơ đãng tán gẫu: “Anh chàng lái xe thể thao hôm trước là ai?”

Liếc trắng mắt, mút trà sữa thật mạnh. Tục ngữ nói đúng, “Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm”. Ăn uống của người ta rồi, cũng không thể không nói tiếng nào.

Tôi thuận miệng đáp: “Là anh họ của em.”

“Không thể nào, trông anh ta làm gì có gien Trung Quốc?!” Roger gãi gãi đầu, có khi giả bộ ngây ngốc cũng là cách khiến người đối diện phải nói nhiều.

Giải thích sao đây, chẳng lẽ nói vì cách mấy thế hệ, gien yếu bớt nên hoàn toàn bị Âu hoá? Tôi không chút hoang mang nói: “Là quan hệ bán đại bác không đến, cụ nội của anh ấy cưới người họ hàng cách bốn đời nhà em, cũng không thân thiết gì, nhưng thấy em bị bắt nạt thì vẫn phải ra mặt.” Toát mồ hôi, tôi vừa nói những gì đó?

Roger thế nhưng tin câu chuyện ma quỷ của tôi, cười ha ha: “Anh ta làm nghề gì?”

Hiểu rồi, hóa ra là muốn tìm mối làm ăn!

Tôi trực tiếp đánh vỡ mục đích buôn bán của Roger, nâng cốc trà sữa đã uống được một nửa lên, ngồi trên ghế xoay, xoay trái xoay phải: “Anh ấy có làm gì đâu, suốt ngày đi xe thể thao để tán gái, quả thật là một tên phá gia chi tử. Nếu không phải có chút quan hệ huyết thống, anh ấy còn lâu mới nhìn em một cái. Ngày đó chẳng qua là ăn cơm với họ hàng xong, em về trước, anh ấy lái xe tình cờ gặp mà thôi.”

Nguyên tắc sinh tồn của thành phần tri thức trong văn phòng chính là, không bao giờ được nói thật về chuyện cá nhân. Một khi sót miệng, ví như nói số 1 từng là đối tượng xem mặt của tôi, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn, trở thành đối tượng bị mọi người bàn tán. Càng giải thích lại càng loạn!

Không ăn được thì không tắt yếu lãng phí vô mồm. Roger nghe xong liền bỏ cuộc: “Chẳng trách tiếng Trung tốt như vậy!”

Cuối cùng cũng đến sáu giờ, tôi cầm túi xách bước đi.

Địa điểm hẹn là một quán rượu, quán rượu này tôi biết. Tuy không đi chơi đêm, nhưng tin tức trên mạng giúp tôi hiểu nhiều hơn về một thế giới khác. Có rất nhiều người giới thiệu quán này, nói khách đông nhưng không tranh cãi ồn ào, quả thật như vậy. Ở đây có rất nhiều đàn ông nước ngoài ngồi cùng phụ nữ Trung Quốc. Mục đích chính của mấy cô này là kiếm đôla, biết vài câu tiếng Anh đơn giản, rất nhiều người có vóc dáng thấp bé, khuôn mặt đậm chất Trung Quốc, mắt nhỏ mũi nhỏ. Hầu như tất cả đều mặc trang phục thiếu vải, cố gắng khoe ra dáng người mập mạp hoặc gây yếu của mình. Cũng có mấy cô mặc sườn xám, tà váy xẻ sâu, mong muốn được người nước ngoài yêu thích!

Khó hiểu nhất là, có mấy cô thành phần tri thức cũng trang điểm kiểu này, khuôn mặt treo lên cảm xúc thèm thưỡng mà ái muội, cố gắng hấp dẫn càng nhiều ánh mắt càng tốt, thật không hiểu trong đầu đang nghĩ gì!

Tôi không thích nơi này, phần lớn phụ nữ đều mặc áo khoe ngực, thậm chí có người còn không mặc áo ngực, làm cô gái ăn mặc nghiêm túc như tôi đây trở nên vô cùng quái dị.

Không sao, tôi là người đặc biệt! Tôi tự an ủi bản thân, đứng giữa quán như cừ non giữa bầy sói, phóng tầm mắt tìm kiếm số 4.

7.7, hẳn là rất dễ tìm. Nhưng quán rượu này tựa như mê cung, phía dưới còn một tầng nữa, có lẽ tôi nên gọi điện thoại chẳng? Hoặc là gọi một ly nước chanh ngồi uống trước?

Đang suy nghĩ miên man, một người nước ngoài tầm bốn mươi lăm tuổi, mặt mũi đồ ỉm, tay đỡ bụng bia, tay cầm cốc rượu vĩ đại đứng trước mặt tôi.

Không phải anh ta đấy chứ? Có lẽ từng được 7.7, tuy nay không bằng xưa, nhưng dù sao cũng là mặt thật. Nhưng chẳng phải bà mới đã bảo anh ta rất trẻ hay sao, nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn và ánh mắt đục ngầu này, vừa thấy liền biết là kiểu người thường xuyên ăn chơi trác táng. Anh ta cho dù có cơ bắp, cũng đã bị lớp mỡ dày bao phủ, vòng eo ít nhất phải đạt một trăm centimet.

Tha cho tôi đi, dù người này chưa kết hôn, tôi cũng không muốn lấy!

Hơi nhú mày, còn chưa mở miệng, anh ta đã phun một tràng tiếng Anh. Nói tiếng Anh làm chi? Tôi kém tiếng Anh lắm, vô cùng kém, chứ không làm gì có chuyện tôi ngồi văn phòng làm trợ lý? Bảo tôi viết còn được, tôi cơ bản có thể viết ra, nhưng đọc thì rất khó. Tuy nói là trợ lý, thật ra cũng chỉ là nhân viên đánh chữ. Đương nhiên, ông chủ anh minh sáng suốt rất nỗ lực phát huy tiềm năng của tôi, có rảnh sẽ bảo tôi nhận điện thoại giúp nhân viên tiêu thụ, chỉnh sửa văn bản, thúc giục giao hàng, hoặc là gọi điện thoại đòi nợ...

Vì sự nghiệp xem mặt quốc tế, không, là xem mặt vũ trụ, tôi phải thể hiện ra bản lĩnh của người trái đất. Suy nghĩ nửa ngày, tôi mới nghĩ ra một câu đã học từ mười năm trước, lắp bắp nói: “Sorry, I don’t understand English.”

Hóa ra anh ta biết tiếng Trung, miệng đầy mùi rượu nói với tôi: “Không... Không quan trọng. Vợ trước của tôi... Cũng không biết... Tôi yêu em, tôi có hộ chiếu Thụy Sĩ...”

Rốt cuộc cũng hiểu vì sao tên mập này lại nhìn trúng tôi. Xem ra bình thường khi anh ta nói có hộ chiếu nước ngoài, phụ nữ sẽ thi nhau bám lấy, ý đồ dùng cơ thể để đổi lấy tấm thẻ xanh.

Xem ra đây không phải số 4, mặc dù hơi xấu hổ, nhưng ít nhất cũng đỡ phào nhẹ nhõm.

Tôi lắc đầu nói: “No no no, I no phải là kiểu phụ nữ you nghĩ... I đến tìm người. Tìm người, hiểu không?”

“Tìm người...” Anh chàng béo gật đầu nở nụ cười, làm nếp nhăn dính hết vào nhau: “Yes, hiểu hiểu, tôi rất tốt, very good!”

Trời ạ, sao lại mệt như vậy! Tôi trợn trắng mắt nhìn trần nhà.

Chính văn chương 30: Gặp gỡ số 4 (2)

Tôi nhìn quanh bốn phía, muốn tìm một người hiểu tiếng Anh để phiên dịch, giúp tôi thoát khỏi anh chàng Thụy Sĩ cần tình nhân Trung Quốc này.

Không được, tôi khờ quá, người tới đây hầu hết đều có mục đích đen tối, thấy thế nào cũng không đáng tin, lỡ bị lợi ích mê muội bán đứng đồng bào, làm giao dịch với người nước ngoài, như vậy tôi càng giải thích lại càng không rõ ràng.

Nhìn xem bên cạnh có bốn năm bartender đang pha rượu, trong đó có hai người tóc vàng, làn da trắng nõn vì thiếu ánh mặt trời, nhưng ít nhất cũng nhìn ra có huyết thống châu Á.

Vì thế tôi đi qua, chàng béo cũng đi theo.

Một bartender mở miệng, tôi liền đau đầu, thế nào lại là tiếng Anh? (Tôi giúp được gì cho cô?)

Mặc kệ, tôi trả lời bằng tiếng Trung: “Phiên anh nói với vị tiên sinh này, tôi rất vui vì được anh ta để mắt, nhưng tôi đến tìm người, không phải tìm bạn trai, mong anh ta thứ lỗi.”

Bartender lắp bắp: “Sorry... Tôi là người Hàn Quốc...” Sau đó lại xả một tràng tiếng Anh, câu này tôi thường xuyên nói khi nhận điện thoại công ty, thì phải là: “My English is very poor (Tiếng Anh của tôi rất tệ)”. Hiện tại chẳng qua bartender sửa chữ English thành chữ Chinese.

Tôi nhìn nhìn người còn lại, hy vọng anh ta là đồng bào! Có lẽ anh ta hiểu tôi nghĩ gì, cứng ngắt nói: “Tôi là người Nhật Bản...”

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn! Quán rượu này thật đúng là đa quốc tịch. Quả thực sắp tuyệt vọng, tất cả đang dùng ánh mắt tò mò đánh giá tôi, như thể tôi là người ngoài hành tinh, tính toán đến trái đất làm gì vậy.

Đang trong lúc khó xử, một giọng nói quỵn rũ vang lên, nhưng không dùng tiếng Anh, mà là tiếng Đức. Tôi nhìn lại ngậy ngấn cả người! Đầu óc phản ứng đầu tiên chính là... Số 4 đã đến!

Anh ta không cao bằng ba đối tượng trước, chưa tới 1m8. Mặc áo sơmi rất đơn giản, nhưng cả người lộ ra khí chất quý tộc khó có thể miêu tả bằng lời, còn mang chút u buồn. Phảng phất như chai rượu lâu năm, từng giọt từng giọt đều có thể làm say lòng người. Làn da trắng nõn lạ thường, gần như là trong suốt, thậm chí còn có thể nhìn rõ mạch máu. Ánh mắt xanh lam hơi ánh lên sắc tím, môi đỏ mui cao, lại là một đại soái ca châu Âu.

Trong quán bar có không ít người nước ngoài đẹp trai trẻ tuổi, nhưng đây không thể nghi ngờ là người xuất chúng nhất! Đàn ông thế này mới xứng đáng 7.7 chứ, tôi nhìn mà suýt nữa chảy nước miếng ra.

Anh chàng béo nghe xong, cũng dùng tiếng Đức nói vài câu, xem ra là xin lỗi, sau đó bỏ đi.

“Chào cô Thư, chúng ta ngồi xuống thôi!” Số 4 dùng tiếng Trung chào hỏi tôi, sau đó ngoắc bartender gọi một ly nước chanh. Cứ như vậy, tôi càng thêm khẳng định anh ta là số 4.

“Lynda!” Roger đột nhiên xuất hiện, cợt nhả nói với tôi: “Không nghĩ lại gặp em ở đây, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, đi chơi đêm ở nơi mà ngay cả anh cũng ít lui tới!”

Đáng ghét, sao lại là cái tên âm hồn không tiêu tan này? Tôi thật muốn mặc áo pháp sư, viết bùa đọc kinh, sau đó dán lên trán của hắn, hô to một tiếng: “Âm hồn biến mất!”

Roger nhìn nhìn số 4, có chút kinh ngạc: “Vị này là...?”

Tôi đỡ trán thở dài, còn chưa nghĩ ra câu trả lời, số 4 đã lẳng lặng đáp bằng tiếng Trung: “Họ hàng xa, hôm nay tới đưa đồ, thuận tiện ngồi một chút.”

Không riêng gì tôi, liền ngay cả Roger cũng ngậy ngấn. Tôi lập tức cười nhỉnh: “Đúng vậy đúng vậy, đây là họ hàng của người anh họ hôm trước. Quan hệ rất xa.”

Thấy số 4 đẹp trai không kém số 1, tao nhả đứng trước mặt, Roger mới tạm tin.

Số 4 từ từ nói: “Về sau phiền anh đừng theo dõi em ấy, sẽ làm em ấy bị áp lực.”

“Roger!” Tôi trợn tròn mắt, thấp giọng quở trách: “Anh dám theo dõi em?”

“Em nghĩ nhiều rồi, chỉ trùng hợp mà thôi, haha...” Roger cười ngượng, vội tìm lý do rồi cụp đuôi chạy mất.

“Xem ra cô không thích hắn.” Số 4 đưa tôi tới chiếc bàn anh ta vừa ngồi. Tốc độ đi rất chậm, giống như có vô hạn thời gian, không việc gì phải vội, càng làm tôn lên khí chất cao quý.

“Không thể nói thích hay không, đồng nghiệp mà thôi. Chẳng lẽ anh thích?” Tôi thuận miệng hỏi.

Số 4 rất ít có biểu cảm, lãnh đạm trả lời: “Người như thể mở máu rất cao, sẽ ngậy!”

Tôi lập tức bật cười, Roger quả thật rất béo, béo tròn như vịt nướng Bắc Kinh.

Chỗ ngồi là một góc khuất hơi tối, làm tôi có cảm giác tách biệt với thế giới bên ngoài, nhưng vẫn có thể rình coi mọi chuyện.

Số 4 luôn lộ ra một tia u buồn khó có thể phai mờ, dường như người thất tình là anh ta chứ không phải là tôi.

Nước chanh đến, tôi nhấp một ngụm, tò mò hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi? Nghe nói anh nhiều tuổi rồi.”

Số 4 tao nhả nhẹ giọng hỏi lại: “Cô nghĩ là bao nhiêu?”

Người da trắng lão hóa khá nhanh, sau mười tám tuổi liền xuất hiện nếp nhăn. Mà số 4 trắng nõn tới độ gần như trong suốt, làn da căng mịn, thấy thế nào cũng chỉ là một thanh niên ngoài hai mươi, thậm chí trông còn trẻ hơn tôi. Nhưng khí chất cao quý này phải trải qua thời gian mới đạt được, trưởng thành mà yên tĩnh giống như cụ già trăm tuổi.

Tôi lắc lắc đầu: “Không biết, anh đến trái đất từ khi nào?”

Số 4 lẳng lặng nhìn ly nước cà chua trên bàn, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ đến mức không nghe rõ: “Một ngàn năm trăm năm trước.”

Một ngàn năm trăm năm trước?! Tôi có nghe lầm không? Một ngàn năm trăm năm trước, hình như Trung Quốc vẫn là thời kì Nam Bắc triều. Bành tổ tám mươi tuổi đã tuổi già sức yếu, mà số 4 trước mắt tôi, dù trông thế nào cũng không có dấu hiệu lão hóa. Anh ta chỉ nói thời gian đến Địa cầu, còn chưa nói tuổi thật, tuổi thật đương nhiên phải nhiều hơn một ngàn năm trăm năm.

“Tôi đã thấy đế quốc La Mã sụp đổ, về sau có hứng thú sẽ chậm rãi kể cho cô.” Số 4 uống một ngụm nước cà chua, kiểu yên tĩnh của anh ta làm tôi sợ hãi.

Tôi dè dặt cẩn trọng hỏi: “Ngoại hình này có thật là của anh không, hay đang mặc áo ngủ trắng?” Phải hỏi rõ ràng, nếu không ai biết cởi t-shirt áo đẹp để này ra, bên trong có phải là xác ướp khô một ngàn năm trăm năm hay không.

Số 4 vẫn yên tĩnh như vậy, tựa như anh ta đã nhìn thấy, nghe thấy mọi việc trên thế gian, vậy nên không còn chút hứng thú nào với cuộc sống. Anh ta thản nhiên đáp: “Áo ngủ trắng chỉ là lớp da, kéo mạnh sẽ biến hình. Nếu cô không tin thì có thể kéo thử xem.”

7. Chương 31 - 35: Gặp Gỡ Số 4

Chính văn chương 31: Gặp gỡ số 4 (3)

Vừa nghe số 4 cho phép nheo mắt, trái tim háo sắc của tôi liền nở hoa, chẳng sợ số 4 là con gián, tôi cũng muốn sờ thử một lần. Nhưng vẫn có chút sầu lo, nếu khuôn mặt tuần tú quý tộc này bị biến dạng, dù có chuẩn bị tâm lý, đó cũng là chuyện rất đáng sợ.

Số 4 thật sự rất xinh đẹp, tiểu thư khuê các như tôi đây chưa từng thấy qua... À thì, tôi thừa nhận mình hơi tự đề cao, phải nói là dân chúng bình thường như tôi đây, căn bản không có cơ hội thấy người có khí chất cao quý như thế. Huống chi số 4 đã sống hơn một ngàn năm trăm năm, quanh thân lúc nào cũng tràn ngập hơi thở u buồn nhẹ nhàng. Loại u buồn này không thể giả vờ, mà là lộ ra từ bản chất.

Ngẫm lại trước kia từng thích thăm một cậu bạn hát hay có tính khí u buồn, nhưng bây giờ đem so với số 4, quả thật là một trời một vực.

Web xem mặt vũ trụ quả thật có những người đàn ông phù hợp nhất với giấc mộng của phụ nữ trái đất. Không biết về sau nhìn dân chúng phổ thông ngoài đường, tôi có còn sinh ra cảm xúc được không nữa. Hiện tại có đem người đẹp trai nhất Trung Quốc, thậm chí nhất thế giới ra trước mặt tôi, tôi cũng đều cười nhạt. Mấy tài tử trước kia được tôn thờ là đẹp đến chảy nước miếng, đẹp đến vạn người mê gì gì đó, so với mấy anh chàng ngoài hành tinh tôi từng gặp, quả thật không nằm cùng một cấp bậc.

Khuôn mặt tuần mỹ của số 4 chậm rãi đến gần tôi, đôi mắt bình tĩnh như nước, giọng nói hơi khàn khàn như tích tụ tang thương ngàn năm, tất cả như có ma lực, không ngừng hấp dẫn tôi: “Muốn nheo thì nheo đi.”

Tôi ngây ngốc nhìn số 4, bàn tay bất tri bất giác chậm rãi giơ lên, nhẹ nhàng xoa mặt anh ta. Làn da vừa lạnh vừa nhẵn, giống như thủy tinh bóng loáng, đẹp hơn cả làn da sau khi dùng mỹ phẩm được quảng cáo trên TV. Chẳng những trắng nõn mà còn phiếm ánh bạc nhẹ nhàng, có làn da như vậy, mặc kệ là nam hay nữ cũng tuyệt đối thuộc hàng ngũ mỹ nhân, làm người khác phải hàm mộ đổ kị!

Nhìn đôi mắt u buồn của anh ta, tôi thể nhưng đã quên mất mình muốn làm gì, cứ như vậy ngơ ngác nhìn, thời gian phẳng phất đều ngừng lại.

Khuôn mặt luôn bình tĩnh không thể hiện cảm xúc đột nhiên lơ đãng lộ ra ý cười, nhợt nhạt, như rượu ngon thả thêm viên đá nhỏ, làm màu sắc phản xạ càng thêm mê người.

Lúc này tôi mới lấy lại tinh thần, lấy tay nhẹ nhàng nheo má số 4. Không có điều kinh khủng nào xảy ra, khuôn mặt này là chân thật. Trời ạ, tôi ngất mất!

Đều là 7.7, nhưng số 4 và số 1 là hai loại hương vị hoàn toàn khác nhau, số 4 không cần tiền tài, không cần ngôn ngữ cũng có thể làm nội tâm phụ nữ chịu dày vò. Điểm giống nhau duy nhất, có chăng là sự quyến rũ trí mạng mà thôi.

Tôi muốn chuyển tay đi, số 4 liền nắm chặt. Lúc này tôi mới để ý anh ta đeo một chiếc nhẫn ruby lớn ở ngón trái áp út, tựa như nhẫn của giáo chủ bang phái nào đó.

Đôi mắt xanh lam ánh tím nhìn chăm chăm tôi, đột nhiên toát ra nguy hiểm, khuôn mặt tuần mỹ chậm rãi nhích lại gần... Động tác này cho thấy, anh ta muốn hôn tôi?

Khung cảnh xa hoa trụy lạc xung quanh như biến thành thế giới khác, hết thấy đều ảm đạm. Hai mắt trừng lớn, hai tai không nghe thấy gì, đầu óc trở nên trống rỗng. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ là vì dung mạo của anh ta? Tuy bị mê hoặc, nhưng tôi vẫn cố dựa vào chút ý chí cuối cùng, lui người về sau.

Tuy tốc độ lui không bằng tốc độ số 4 tới gần, nhưng ngoài ý muốn là anh ta không hề hôn tôi, mà chỉ nói nhỏ bên tai tôi, giọng nói trầm thấp mà quyến rũ: “Còn rất nhiều thời gian, chúng ta có thể từ từ...”

Quả nhiên lời tao nhã có lực sát thương hơn những lời chằng hoa nhiều lắm!

Cả người tôi run lên, phảng phất như bị gió lạnh xâm nhập xương tủy. Số 4 luôn hành động chậm rãi, giống như có rất nhiều thời gian để tiêu xài. Anh ta ngồi thẳng dậy, bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt không lộ ra tình cảm, sau đó nâng tay tôi lên, đặt trên đôi môi đỏ mọng, hôn nhẹ, phong cách lịch sự mà nam tính không thể nghi ngờ.

Trời đất quay cuồng, tại thời khắc này, tôi cảm giác cơ thể bị bắt giữ, sau đó bị đẩy xuống vực sâu, rơi mãi, rơi mãi... Phía dưới kia là đầm rồng hang hổ hay thế ngoại đào nguyên, đây không phải do tôi lựa chọn!

Đắn đo nửa ngày, tôi mới yếu ớt bò ra khỏi vực.

Việc đầu tiên tôi làm sau khi lấy lại ý thức, chính là cầm cốc nước chanh uống ực một hơi! Tuy làm vậy rất mất mặt, hơn nữa thật khô hạn, nhưng quả thật miệng khô lưỡi khô, nếu tôi không uống một chút, có lẽ sẽ trầm luân, đầu óc sẽ lại trống rỗng mất.

“Muốn gọi thêm ly nữa không? Uống rượu xong, tôi có thể đưa cô về nhà.” Khóe miệng số 4 uốn lên đường cong tuyệt mỹ, nhất định anh ta thấy buồn cười vì hành động thất thố của tôi.

“Nước khoáng lạnh...” Tôi thở phì phò, nỗ lực khống chế bản thân, hai tay chống mặt bàn không dám nhìn số 4. Mặc dù số 3 rất đẹp, nhưng cái đẹp tinh khiết làm tôi rất ít có ý nghĩ xấu. Còn khuôn mặt yêu tinh đáng ghét này, quả thật sinh ra là để tai họa nhân gian. Nhất cử nhất động của anh ta đều đơn giản tao nhã, lại mang theo dụ hoặc trí mạng, làm người ta bất tri bất giác tới gần. Tôi lại bổ thêm câu: “Phiền anh cho thêm mấy viên đá!”

Số 4 ngoắc tay gọi bartender, chỉ chốc lát sau, một cô gái đi tất đen, mặc bộ đồ thổ bụng nước tới cho tôi. Kiểu người phục vụ này luôn bề bộn nhiều việc, thường xuyên không nhìn thấy mặt, đưa nước xong liền ngồi tán gẫu với người khách nước ngoài, nghe anh ta ghé sát tai trêu chọc, sau đó nở nụ cười phóng đãng.

Đây là thế giới mở, không cần phải chuyện bé xé ra to.

Tôi cầm cốc, uống xong hai hớp to, cuối cùng cũng bình tĩnh đôi chút, nhưng vẫn không nhịn được thử hỏi: “Anh thích đi bar à?”

“Không gọi là thích hay không?” Khuôn mặt số 4 tĩnh lặng như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc, xinh đẹp mà bí ẩn, dường như mang trong mình rất nhiều bí mật cổ xưa. Anh ta liếc mắt một vòng quanh quán, như Thượng Đế nhìn xuống thế gian: “Tôi muốn làm chút việc để giết thời giờ. Đến nơi này, xem bọn họ tìm kiếm kích thích, hưởng thụ cái mà Thánh kinh gọi là sa đọa, cũng là chuyện thú vị.”

Số 4 dùng ánh mắt chỉ một chỗ, ý bảo tôi nhìn theo: “Hai gã kia uống khá nhiều, vừa rủ nhau đi toilet tìm cuộc vui.”

Đàn ông với đàn ông... Hơ, dù hai người này trông khá được, nhưng tôi không phải hủ nữ, vậy nên vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn bọn họ vừa đi vừa lạng lẽ sờ tới sờ lui, quả thật đã uống nhiều, cần tìm kiếm kích thích, đối tượng là nam hay nữ không quan trọng.

Số 4 không hề tươi cười đắc ý, chỉ tiếp tục lạnh nhạt thông dong: “Một người bị giang mai giai đoạn hai, đang vất vả dùng thuốc điều trị, nhưng hơn một tháng sau sẽ lại phát bệnh, bởi vì người còn lại nhiễm HIV. Nếu bọn họ biết rõ bệnh của đối phương, không biết có dám vào toilet mà không cầm bao cao su không nữa. Vốn bọn họ có thể kìm hãm bệnh tật bằng thuốc men, nhưng qua lần này sẽ không sống quá hai năm.”

Nhàn nhạt tường thuật như Thượng Đế đối mặt sơn dương mê muội, như nhân loại nhìn thấy con kiến lạc đường, căn bản sẽ không quan tâm, cho dù thấy cũng sẽ không trợ giúp.

Số 4 nhẹ giọng nói: “Cả người bốc mùi hôi thối, chậm rãi chờ đợi cái chết, tới tận khi nội tạng mục ruỗng, đau đớn vô cùng...”

Chính văn chương 32: Gặp gỡ số 4 (4)

Tôi như nhìn thấy hai người say khướt, chuẩn bị đi tìm cuộc vui, đang tiến gần về phía tử vong. Cánh cửa WC chính là lối vào địa ngục, ma quỷ bên trong đang giương nanh múa vuốt chờ bọn họ. Ban đầu tuy rằng thỏa mãn, nhưng kế tiếp suy nhược, hư thối, tanh tưởi, lở loét... Ai nói thế gian không có địa ngục? Chuyện tiếp theo, sẽ đưa hai người này xuống ngục sâu thăm thẳm.

Thật đáng sợ, quả thật làm người bàng hoàng thì vẫn hơn, tuy cuộc sống bình thường không nhiều kích thích gợn sóng, nhưng ít ra cũng bị không chết thảm.

“Nơi này không hợp với cô, đi thôi.” Số 4 đứng lên, lấy sập tiền từ trong túi quần ra, sau đó rút hai tờ đặt lên bàn.

Sao đám người ngoài hành tinh này đều nhiều tiền như vậy? Tiêu một trăm tệ mà cứ như mười tệ. Còn tôi đây đang nghèo rớt mùng tơi, ba ngày nữa mới phát tiền lương, hiện tại mười tệ phải coi như một trăm tệ, bỏ ra một tệ mua que kem cũng không nỡ.

“Đi dạo với tôi một chút.” Ngoài ý muốn là số 4 không hề lái xe, mà chỉ bước chậm dọc theo con phố buôn bán sầm uất. Tuy anh ta không cao lớn bằng ba ứng viên trước, nhưng đứng trong quần chúng cũng vượt qua trị số trung bình, cộng thêm bề ngoài tuấn mỹ và khí chất cao quý, làm không ít người qua đường phải ghé mắt.

Số 4 đi đến ngã tư đường liền chuyển hướng, dẫn tôi tới một công viên nhỏ. Rất nhiều công viên đều miễn phí vé vào, nhưng cũng đóng cửa sớm, hiện tại đã qua thời gian đóng cửa.

Chúng tôi đi dọc theo tường ngoài, nơi này tương đối ít người.

Số 4 đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn tôi: “Muốn vào xem không?”

Ý anh ta là gì? Tôi nhìn bức tường khoảng hai mét, cũng không phải quá cao, nở nụ cười: “Anh định trèo tường? Nhìn tôi mặc váy đi giày cao gót thể này, anh bảo trèo kiểu gì bây giờ?”

Số 4 tới gần một bước, ánh đèn đường xuyên qua hàng cây cao lớn bên đường, tạo ra những hình thù loang lổ mà bí ẩn trên khuôn mặt trắng nõn. Anh ta ôm tôi, làm tôi muốn động đây cũng không động được, chỉ biết ngơ ngác nhìn.

Thân thể căng thẳng, số 4 đột nhiên bay vút lên không trung, chỉ trong nháy mắt, chúng tôi đã đứng trong công viên.

Tôi ngạc nhiên nhìn bức tường cách xa hơn mười mét, lại ngạc nhiên quay đầu nhìn số 4 vẫn ôm tôi: “Anh là siêu nhân sao?”

Trong công viên chỉ có mấy cột đèn nhỏ, rất nhiều chỗ tối đen không có ánh sáng. Chợt nghe thấy tiếng động sột soạt, không biết là côn trùng hay chim chóc mất ngủ, là động vật nhỏ hoang dại đi đêm hay những người trèo tường đột nhập như chúng tôi. Thật ra tôi là kiểu người tuân thủ pháp luật, từ bé đã cố gắng học tập hướng về tương lai, mặc dù đôi khi cũng muốn làm loạn, nhưng chỉ có suy nghĩ chứ không thành hành động, vậy nên hôm nay “Phá luật” thể này, làm tôi cảm thấy thật sự kích thích.

Số 4 nới tay buông tôi ra, ngồi xuống băng ghế gỗ, ý bảo tôi ngồi xuống bên cạnh. Ban ngày đông khách, nhất định chiếc ghế này sẽ chật ních người, hiện tại yên tĩnh lại để lộ ra một cảm giác cô đơn phía sau phông hoa hào nhoáng.

“Anh hay tới đây à?” Tôi tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bao la.

Số 4 cách tôi chừng nửa cánh tay, cũng tựa lưng ngẩng đầu nhìn trời, lẳng lặng đáp: “Ba ngày trước tôi mới quay về Trung Quốc, lần cuối ở đây là vào thời nhà Thanh. Đàn ông tết tóc đuôi sam, phụ nữ thì bọc chân bó. Con người thời ấy còn ngu muội, nhưng không phức tạp như bây giờ, bọn họ cũng khỏe mạnh hơn, không chứa nhiều hóa chất phụ gia. Quả thật có điểm hoài niệm.”

“Vậy sao anh không ở lại?” Tôi tò mò hỏi.

Số 4 từ từ trả lời: “Tôi không muốn ngày ngày bị bọn nhóc bám đuôi, chỉ trở gọi tôi là quái vật. Vậy nên tôi đến nước Pháp, đúng lúc nơi đó diễn ra đại cách mạng, qua thời Napoléon Waterloo lại chuyển sang Anh. Đến thế kỷ hai mươi, cứ một, hai năm tôi lại ở một bang của nước Mỹ.”

“Du lịch thế giới nha!” Tôi hâm mộ, cảm thán nói: “Sống lâu thích thật, có thể làm rất nhiều việc muốn làm.”

“Nếu sở hữu thời gian vô tận, cô định sử dụng vào việc gì?” Số 4 có vẻ hứng thú, tuy giọng nói vẫn đăm đăm như thường, nhưng tôi có thể cảm giác ra, nếu không anh ta đã không hỏi tôi.

Tôi cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười hồi đáp: “Đương nhiên một trăm năm đầu tiên phải điên cuồng kiếm tiền rồi, bây giờ giá hàng tăng vùn vụt, chẳng phải người ta vẫn nói, chuyện khổ nhất trên thế giới chính là còn sống, nhưng mà không còn tiền đấy thôi!”

Khóe môi số 4 chậm rãi cong lên, tôi tiếp tục nói: “Nhưng có một chuyện khổ hơn cả không còn tiền, thì phải là đã chết, nhưng tiền không có xài hết!”

“Vậy thì vừa kiếm vừa tiêu.” Số 4 rốt cục nở nụ cười hoàn chỉnh: “Giống như tôi, cắt mấy thứ đi, sau hai ba trăm năm trở thành đồ cổ, đem đi bán không cần vất vả kiếm tiền!”

Hay! Sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ?

“Còn muốn làm gì nữa?” Số 4 tiếp tục hỏi. Xem ra năm tháng dài dòng nên chuyện gì anh ta cũng từng làm, hiện giờ sinh ra nhàm chán.

Sống lâu có vẻ cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, sở dĩ con người luôn tràn ngập sức sống là vì cuộc sống hữu hạn, thanh xuân lại càng ngắn ngủi hơn. Khoảng thời gian đẹp nhất của người con gái là từ mười sáu đến hai mươi tư tuổi, vốn vẹn tám năm, mà trong đó đã có sáu bảy năm ở trong trường đọc sách! Vậy nên tốt nghiệp đại học xong phải nhanh nhanh bắt lấy thanh xuân. Tất cả nỗ lực hay bỏ cuộc, sau trăm năm đều hóa thành bụi đất. Con người luôn cố gắng sáng tạo vô hạn trong khoảng thời gian hữu hạn cũng là vì như vậy.

“Không làm gì cũng được, đi du lịch giống anh, trở thành chứng nhân lịch sử.” Tôi rất hưng phấn mơ mộng: “Nhìn Võ Tắc Thiên, Dương quý phi, Louis thứ mười sáu, Elizabeth đệ nhất... Rất thú vị đúng không? Sau này viết sách, để người đời biết được lịch sử chân thật.”

“Viết sách?” Số 4 hơi sững sốt, gật gật đầu: “Đó là một ý hay.”

“Nếu không kiếm tiền thì có thể viết lách để giết thời gian.” Tôi thở dài, nhớ lại thời niên thiếu bồng bồng phần chần, tự nhận bản thân tài trí hơn người, là cây bút cự phách trời sinh: “Trước kia tôi muốn trở thành một nữ tác gia, nhưng mọi người đều nói tác gia không phải nghề kiếm tiền, lúc đầu tôi còn không tin, nhưng viết được ba bốn vạn chữ liền bỏ cuộc. Cạnh nhà tôi có một anh theo nghiệp thơ ca, hiện tại sắp phải cầm bát xin cơm, may mắn tôi bỏ tà theo chính, giác ngộ kịp thời.” Hiện thực chính là hiện thực, dù là ai thì cũng phải khom lưng trước đồng tiền bát gạo. Tuy lương tháng không cao, nhưng ít ra cũng đủ sống qua ngày.

Thấy số 4 có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, tôi liền hỏi: “Từ khi tới trái đất, anh chưa về tinh cầu của mình lần nào à?”

Số 4 than nhẹ một tiếng, dường như có rất nhiều phiền muộn: “Chắc hẳn nó đã bị nổ tung rồi, mà tôi cũng không nhớ phi thuyền đậu ở đâu, có lẽ chôn dưới dãy Himalaya, cũng có thể là sa mạc Sahara, biến thành một đồng sắt vụn. Vậy nên chúng tôi định cư ở địa cầu.”

“Vậy thì đi chuyến nữa!” Tôi hưng trí bừng bừng đề nghị: “Có rất nhiều người ngoài hành tinh chứng tỏ có rất nhiều hành tinh ngoài trái đất thích hợp cho sự sống, du lịch thế giới chán rồi, anh có thể ra ngoài du lịch vũ trụ!”

Ánh mắt đậm đặc của số 4 đột nhiên lóe lên sức sống, phảng phất thấy được phương hướng mới, gật gật đầu: “Đó là một ý kiến hay.”

Tôi càng nói càng hăng hái, dùng cả hai tay để diễn đạt, hưng phấn lạ thường: “Thời gian du hành có lẽ rất lâu, trong lúc đó anh có thể viết sách, nói không chừng sẽ trở thành tác gia, đi đến đâu viết đến đó, thành Marco Polo của vũ trụ! Viết một quyển ”Lịch sử hiện thực trái đất“, hoặc là ”Kiến thức một ngàn năm trăm năm về trái đất“, sau đó lại viết ”Vũ trụ du ký“, miêu tả từng tinh cầu có ẩm thực thế nào, phong thổ ra sao, cần chú ý những gì... Chẳng phải rất thú vị hay sao? Tôi nghĩ chừng đó đủ để anh sống phóng khoáng thêm một ngàn năm nữa rồi, ngày nào cũng có việc để làm, lúc nào cũng có thể gặp được sự kiện mới.”

Chính văn chương 33: Gặp gỡ số 4 (5)

Số 4 nhìn tôi hoa chân múa tay vui sướng, giống như ông cụ trải qua tất cả sóng gió cuộc đời, nhìn đứa bé ba hoa lải nhải tràn đầy sức tưởng tượng.

“Cô nhiều ý tưởng thật.” Số 4 tươi cười, chậm rãi đặt tay lên má tôi, đôi mắt phảng phất có thể phát ra ánh sáng. Anh ta nhẹ giọng hỏi: “Đến lúc đó có nguyện ý đi cùng tôi không?”

Đẹp quá... Tôi ngơ ngác gật đầu, nhưng miệng lại lẩm bẩm: “Nhưng tôi không sống lâu được như anh, có khi vừa dạo xong dải ngân hà đã tắt thở, đến lúc đó anh còn phải tổ chức lễ tang vũ trụ cho tôi. Vậy nên, chết ở trái đất thì hơn, tốt nhất là chết trong nhà, thế mới phù hợp với tư tưởng thọ chung chính tẩm của người Trung Quốc.”

Đối với ngôn luận lạ lùng của tôi, số 4 vẫn nở nụ cười, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, dường như đang đánh giá, cuối cùng đứng dậy: “Muộn rồi, tôi đưa cô về nhà.”

Số 4 lại ôm tôi nhảy qua tường, vừa vặn bị một người qua đường bắt gặp. Ông chú có lẽ vừa bước ra từ bàn mặt chược, mặc áo ba lỗ rách, quần đùi, dép lê. Trên người ám đầy mùi khói thuốc, một tay cầm túi nilon đựng bữa ăn khuya, tay kia cầm một chai bia lạnh.

Ông chú ngơ ngác nhìn chúng tôi, tôi cũng tập trung nhìn ông chú, cố ý hỏi: “Sao vậy, chú uống say rồi phải không?”

Ông chú trừng mắt than thở: “Tôi nào có uống, sao lại thấy hai anh chị từ trên trời rơi xuống nhỉ?”

Tôi dùng ánh mắt còn kinh ngạc hơn trừng trở về: “Làm gì có chuyện đó! Về sau chú uống ít thôi, bị ảo giác rồi đấy!”

Số 4 hé miệng cười, kéo tay tôi, trở lại con phố buồn bán ban nãy.

Số 4 có xe, là một chiếc tầm trung hàng trong nước, trông khá ổn, tính năng cũng đầy đủ. Xem ra anh ta không muốn bị chú ý, chẳng bù cho số 1, lái siêu xe thể thao đi nghênh ngang khắp nơi.

Nghĩ đến số 1 lại nghĩ đến số 3, nghĩ đến số 3, hốc mắt của tôi lại đỏ...

“Tôi nghe chuyện của cô và số 3 rồi.” Số 4 lái xe, liếc nhìn tôi một cái: “Cô đã lựa chọn đúng, tuy tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc, nhưng hiện thực là hiện thực. Thật ra còn một phương pháp khác, số 3 là bác sĩ ngoại khoa chuyên ngành não, có thể can thiệp vào thần kinh xúc giác và thị giác của cô.”

Tôi nhin xuống nước mắt mỉm cười: “Anh ấy sẽ không làm như vậy, anh ấy là người tốt!” Thậm chí thuốc ngủ cũng không cho tôi uống, làm sao có thể làm hại đến đầu óc của tôi.

Lúc chuẩn bị xuống xe, số 4 chột mỉm cười, lúc này anh ta thả lỏng toàn thân, dựa người lên tay lái, phong thái cao quý mà thanh lịch: “Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn cô!”

“Tôi mới là người phải nói cảm ơn, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà. Hôm nay tôi cũng rất vui, anh về nghỉ ngơi sớm đi.” Tôi xuống xe, nhìn số 4 lái xe rời đi.

Lên tới nhà, tôi gửi tin nhắn cho số 4. Không biết từ lúc nào, tôi đã có thói quen gửi tin nhắn báo bình an mỗi khi trở về.

Tôi ở trong văn phòng, đánh chữ. Hôm nay vẫn bận rộn như mọi ngày, bận đến mức tôi không còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện khác. Chẳng trách phó trưởng phòng lại thích tăng ca, hóa ra muốn dùng bận rộn để quên đi cuộc sống buồn tẻ trống vắng.

Tan tầm, tôi đi tàu điện ngầm về nhà. Di động vang, là số 4 gọi đến.

Tôi nhận điện thoại, liền nghe thấy giọng nói tao nhã của số 4: “Xem ra nếu tôi không gọi thì cô cũng sẽ không chủ động gọi cho tôi.”

Tôi gãi gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Ai bảo anh xuất sắc thế, nếu anh vừa ý tôi thì đương nhiên sẽ gọi, còn nếu không, hôm nay trở về tôi sẽ biết kết quả trên trang web.”

“Vậy tối mai ra ngoài được không?” Số 4 không sót ruột gấp mặt, có lẽ sợ tôi dùng cớ về nhà ăn cơm để từ chối. Thật ra làm sao tôi có thể từ chối đại soái ca tràn đầy hơi thở quyền quý như vậy, chẳng sợ tuổi anh ta gấp n lần tuổi ông nội tôi, cộng thêm lịch sử từng có vợ, tôi cũng muốn gặp anh ta thêm một lần.

Nói thật, tôi đã bị số 4 quyến rũ đến mê muội. Anh ta giống như một quyển sách dày, bên trong có rất nhiều bí ẩn chờ tôi giải đáp.

Nếu là trước kia, vừa nghe đối tượng xem mặt từng kết hôn, tôi sẽ lập tức lắc đầu. Nghe anh ta lớn hơn tôi trên tám tuổi, tôi sẽ lập tức từ chối. Vậy mà nay lại đồng ý hẹn hò một người từng kết hôn không biết bao nhiêu lần, tuổi thật vượt quá một ngàn năm trăm tuổi. Cho tới bây giờ, tôi chưa từng thấy ai đậm chất đàn ông hơn số 4, mặc dù luôn ủng hộ nữ quyền, nhưng lần này thật sự bị thu hút đến không đường trở lại.

Số 4 rất được, chẳng sợ về sau mọi thứ phải nghe lời anh ta, tôi cũng tin mình sẽ được chăm sóc tốt. Thế nên người ta mới nói, kiểu người trong mộng của phụ nữ và kiểu người thực tế cô ta lấy làm chồng thường thường không giống nhau.

“Được thôi, nhưng đừng đi quán rượu!” Tôi cảm di động, quyết định nói thật: “Hôm qua về nhà tôi đói quá, hơn chín giờ mới ăn cơm tối, vậy nên hôm nay ngồi quán vỉa hè cũng được, miễn là không bị đói.”

Số 4 phát ra một tiếng giọng mũi, nghe gần giống tiếng cười: “Thế thì đi quán cơm Tây, cho cô ăn no trước.”

Thế giới nhảm chán u ám chợt hiện lên ánh mặt trời, số 4 lại đồng ý ra ngoài với tôi, hứ hứ!

Quán cơm Tây này là cửa hiệu lâu đời, nghe nói đã tồn tại hơn một trăm hai mươi năm, nổi tiếng với món bít tết Tiểu Tây, canh cà chua nùng La Tống, và món bánh mì mềm. Bốn bức tường treo đầy ảnh chụp danh nhân đến quán trong trăm năm qua cùng vô vàn lời bình tốt, tất nhiên, giá cũng cao hơn với chỗ khác gần ba lần.

Ba món nổi tiếng nhất đã được trưng lên trước mặt tôi, mà trước mặt số 4 chỉ có một ly rượu đỏ.

“Anh không ăn à?” Tôi cầm dao nĩa khó hiểu hỏi.

Số 4 để ly rượu sát vào miệng, dùng đôi môi hồng nhuận nhấp một ngụm nhỏ, có lẽ đến chỉ uống hai ba giọt, phối hợp với không khí hoài cổ nơi này, thật sự là cảnh đẹp ý vui. Tú sắc khả cơm (Sắc đẹp có thể dùng thay cơm) ước chừng chính là để chỉ cảnh này đi?

Số 4 đong đưa ly rượu, trầm ngâm nhìn chất rượu đỏ sánh: “Nếu ăn thứ không nên ăn, khả năng cần rửa ruột.”

“Thế thì tiếc quá, hay để tôi qua bàn khác? Xem người khác ăn chắc là khó chịu lắm.” Tôi cảm thấy số 4 cũng có chỗ đáng thương, sống lâu dài thì ích gì. Dân lấy ăn làm trời; ăn no rồi mới nghĩ đến tình dục; ăn, uống, chơi, vui... Thứ gì cũng lấy ăn làm gốc. Nếu không thể ăn, như vậy một nửa lạc thú nhân sinh đã không có.

“Không cần, tôi quen rồi.” Số 4 hơi tựa vào ghế, dáng vẻ có chút lười nhác, quả thật là mê chết người: “Không vội, cứ từ từ ăn, ăn xong rồi, nếu còn thời gian thì đi bộ cùng tôi một lát.”

Chính văn chương 34: Gặp gỡ số 4 (6)

Cách quán cơm không xa lại có một công viên, yên tĩnh và u ám giống công viên lần trước, chúng tôi cũng lại nhảy tường vào.

Phía ngoài bức tường là thế giới xa hoa trụy lạc, thường thường truyền đến tiếng còi ô tô, càng làm nổi bật lên sự thanh tịnh của khoảnh đất này.

Ngồi trên xích đu, tôi dùng chân nhẹ đung đưa như chiếc thuyền trên mặt hồ nhỏ, hơi hơi dập dờn. Tôi có chút ngượng ngùng hỏi số 4: “Anh có con không?”

Dưới ánh sáng mờ ảo, đôi mắt lam ánh tím của số 4 hiện lên một màu sắc khác, làm anh ta càng thêm bí ẩn: “Rất nhiều, rất nhiều. Bọn chúng đã có rất nhiều con, con của bọn chúng cũng có rất nhiều con, nhưng phần lớn đã chết vào khoảng ba trăm đến một trăm năm trước. Những hậu đại còn lại bây giờ hầu hết đều ăn cư, không cần tôi dạy dỗ chăm sóc.”

Người cổ đại không có biện pháp tránh thai, cộng thêm tư tưởng con cháu đầy nhà là có phúc, thành ra một người có chục đứa con là chuyện bình thường, thậm chí vài vị hoàng đế còn sinh hơn một trăm đứa. Số 4 sống lâu như vậy, nếu cứ mười năm sinh một đứa, vậy đến giờ phải có hơn một trăm năm mươi đứa, con sinh con, cháu sinh cháu, anh ta không có mấy vạn hậu đại đã xem như biết kiểm chế.

“Cô muốn có con?” Số 4 nhìn thấu tâm tư của tôi.

Trước mặt số 4 tôi không cần giấu diếm điều gì, cũng không giấu diếm được điều gì, nhưng không khỏi có chút ngượng ngùng. Tôi đỏ mặt cúi đầu như cô gái mới lớn: “Nghe nói trẻ con rất phiền, tôi cũng không thích trẻ con lắm, nhưng không có nó thì nhân sinh sẽ không trọn vẹn. Vậy nên...”

“Thế thì sinh một đứa, sinh nhiều sẽ rất phiền toái.” Số 4 mỉm cười nhìn tôi, anh ta vừa cười, cười lộ lên thật là đẹp mắt.

Gió mạnh thổi qua, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi. Đó là một anh chàng da vàng hơn hai mươi tuổi, ngoại hình coi như tuần tú, nếu không phải dạo gần đây được gặp mấy đại soái ca ngoài hành tinh, nhất định tôi sẽ nhìn người này không chuyển mắt. Anh ta mặc một bộ đồ đen, rất hợp với hình tượng gián điệp, dạo chích trong mấy phim truyền hình.

“Không biết buổi tối đến chỗ không người là rất nguy hiểm hay sao?” Anh ta nở nụ cười, hàm răng trắng tinh như trong quảng cáo, đã thế hai răng nanh hàm trên còn rất dài. Hiện trên thế giới có chưa đầy 5% dân số có răng nanh dài, còn lại đều bị thoái hóa.

Tôi có hơi lo lắng, miễn cưỡng nở nụ cười: “Tôi khuyên anh làm kẻ trộm thì hơn, tội cướp bóc bị phán năm năm tù, nếu cầm hung khí sẽ cộng thêm hai năm, còn kẻ trộm vi phạm lần đầu nói không chừng chỉ bị cảnh cáo, cùng lắm thì bị nhốt đăm ba ngày rồi được thả. Vậy nên đại ca à, nhìn anh là người có văn hóa, đừng làm mấy công việc thiếu tinh tế thế này.”

Anh chàng áo đen nhất thời ngáy ngẩn cả người, nửa ngày sau mới xập xình bật cười: “Cô nghĩ tôi là cướp?”

Vụng trộm phiêu mất sang số 4, anh ta vẫn lẳng lặng ngồi nhìn tôi, giống như không có chuyện gì xảy ra, chỉ hứng thú với tôi, coi anh chàng không rõ lai lịch kia là không khí. Tôi đành vụng trộm nhắc nhở: “Này này! Anh đưa em về nhà được rồi đấy.”

Chỉ cần số 4 ôm tôi nhảy vượt tường, chúng tôi sẽ lập tức thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích, thản nhiên nói: “Nghe thử xem cậu ta muốn làm gì.”

Nghe nghe cái rầm, số 4 sống lâu như vậy, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là nguy hiểm hay sao? Có lẽ số 4 rất tự tin vào năng lực bản thân, nhưng tôi thì không được như vậy. Tôi bực mình, cắn răng oán hận nói với áo đen: “Nói đi, có chuyện gì, giật tiền hay cướp sắc? Giật tiền tìm anh ta, cướp sắc cũng tìm anh ta.” Dù sao so với số 4, tôi đây không tiền cũng không sắc, ai có ai chịu thiệt.

Áo đen và số 4 đều bật cười.

“Xem ra cô em cũng thú vị đấy, nếu không phải thân phận của tôi chưa đủ cao, nhất định sẽ luyến tiếc để cô em mất mạng.” Áo đen ra vẻ tao nhã dùng ngón tay lau đôi môi đỏ tươi, tư thế ái muội mà mê người. Anh ta cười nhìn tôi, chậm rãi tới gần: “Đừng nhúc nhích, bữa tối của tôi.”

Không biết vì sao, cơ thể tôi như bị niệm thần chú, một chút cũng không động đậy được, kinh ngạc nhìn áo đen chậm rãi tới gần, hai chiếc răng nanh lờ lờ tỏa sáng...

Lúc này số 4 mới đứng dậy, đi về phía áo đen.

“Hừm? Anh muốn làm bữa tối của tôi trước?” Áo đen phát ra giọng mũi đặc ý, ánh mắt chuyển sang số 4.

Dường như sức mạnh trời buộc đã biến mất, cả người tôi toát mồ hôi lạnh. Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ... Không thể nào, ma cà rồng chỉ là nhân vật hư cấu do con người tạo ra, nhất định áo đen là tên sát thủ biến thái hoặc là bệnh nhân tâm thần ăn no đứng mỡ nào đó mà thôi.

Xem ra mồ hôi của tôi thu hút đến áo đen, anh ta thèm nhỏ dãi dùng cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi: “Thơm quá, hiện tại rất ít gặp được con môi thế này!”

Kính nhờ, bắt chước ma cà rồng cũng không cần tẩu hỏa nhập ma như vậy được không, cứ làm y như thật vậy.

Số 4 tao nhã đứng cạnh áo đen, lẳng lặng nhìn anh ta. Sau đó, chuyện quái dị xảy ra, áo đen như bị số 4 khống chế, trợn tròn mắt hoảng sợ, cả người run rẩy giãy dụa, cuối cùng quỳ rạp xuống đất.

Bốn phía hiện lên mấy cặp mắt xanh lục, giống như dã thú rình mò trong bóng đêm.

Lại một cơn gió mạnh thổi qua, vèo vèo vèo, chỉ trong nháy mắt, vài bóng người đã đứng trước mặt chúng tôi.

Ma... Ma cà rồng! Hiện tại tôi không thể không tin tưởng suy đoán vừa rồi.

Bọn họ thấy đồng bạn chịu thiệt, nhất thời trừng lớn mắt, có vẻ muốn nhảy vào lấy chúng tôi.

“Dừng lại!” Một giọng nói khàn khàn vang lên, giống giọng của người hút thuốc nhiều, lại giống tiếng kim loại ma sát nhau, làm màng tai của tôi đau chói.

Một người mặc áo sơ mi và quần tây phổ thông dẫn theo hai người nữa, không biết đã xuất hiện ở góc tối gần đó từ lúc nào. Anh ta bước nhanh lại gần, sau đó quỳ xuống, hôn lên chiếc nhẫn ruby ở ngón tay trái áp út của số 4.

“Tôi là quản lý của khu vực này, xin ngài tha thứ cho bọn trẻ vô lễ, chúng nó còn rất nhỏ!” Quản lý khiêm tốn xin lỗi, sau đó chậm rãi đứng lên, hơi cúi đầu lui ra sau hai bước, đứng im không nhúc nhích giống như cậu bé tiểu học bình thường vẫn hay giữ quy củ, lần này đột nhiên phạm lỗi, đang đứng chờ thầy chủ nhiệm phê bình.

Số 4 bình tĩnh như thường, ánh mắt sâu không thấy đáy: “Ai là cha nó?”

“Là tôi.” Quản lý cúi đầu, nhẹ giọng giải thích: “Trước kia nó rất ngoan, gần đây vì tôi đi công tác châu Âu, không dạy dỗ chu đáo nên nó tự cao tự đại. Xin ngài tha thứ, tôi nhất định sẽ phạt nó thật nặng.”

Chính văn chương 35: Gặp gỡ số 4 (7)

Số 4 ôm tôi, phi thân lên phía trước, thản nhiên nói: “Nó có thể làm gương cho những đứa khác.”

Có ý gì? Tôi còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị số 4 mang ra khỏi công viên. Phía trong vang lên tiếng tru thảm thiết như tiếng dã thú kêu gào trước khi chết, nhưng vì khoảng cách khá xa, âm thanh đã bị gió đêm thổi tán, phiêu du biến mất trong thành thị ồn ào.

“Bọn họ...” Sắc mặt tôi trở nên tái nhợt.

“Chỉ là một đám nhóc thích thể hiện mà thôi.” Số 4 mỉm cười, làm đầu óc tôi lại trống rỗng.

Không phải kiểu trống rỗng như bị khống chế vừa rồi, mà là vì nét quyến rũ và khí chất của anh ta làm cho mê mẩn. Tuy nhất định anh ta đang nói dối, đang có lệ tôi, nhưng tất cả nghi vấn và cố chấp đều tan thành mây khói trước khuôn mặt đẹp trai tuấn tú. Tôi thật đúng là kẻ háo sắc!

Như thường lệ, số 4 lái xe đưa tôi về con đường đối diện nhà. Về nhà, nằm trên giường thất thần, cảm giác tiếng kêu thảm thiết kia vẫn còn vang vọng bên tai. Chẳng lẽ là ma cà rồng thật?

Nhưng số 4 không nhe răng cắn cổ hút máu tôi như mấy phim trên TV, trừ khoản tính tình hơi u ám ra, thật sự anh ta rất hiểu lòng người, dịu dàng sẵn sọc.

Suy nghĩ nửa ngày, tôi gọi điện cho bà mối.

“Cô Thư đây à, cô không vừa lòng số 4 hay cô muốn kết hôn với anh ta? Nếu muốn kết hôn thì tôi xin chúc mừng, nếu không vừa lòng, chỗ tôi còn rất nhiều đối tượng cho cô lựa chọn!” Giọng nói nhiệt tình chu đáo của bà mối liên tiếp vang lên.

Tôi vội vã nói: “Dừng dừng!” Còn chưa quen thân đã nói đến kết hôn, cũng không trách bà mối được, ai bảo đám người ngoài hành tinh kia đều quyến rũ lạ thường, nếu không phải tôi nghĩ quá nhiều và số 1 quá sòng săng, thì giờ phút này tôi đã sớm kết thúc cuộc sống độc thân.

“Được được, tôi nghe cô nói đây.” Bà mối thế này mới ngừng thao thao bất tuyệt.

“Số 4...” Tôi ngập ngừng hỏi: “Anh ta là ma cà rồng?”

Bà mối lập tức trả lời: “Không!”

“Ngoại hình của anh ta là thật đúng không?” Tôi nhẹ nhàng thở ra, lại tiếp tục hỏi.

“Đúng, hơn nữa đó là chủng tộc ngoài hành tinh giống loài người nhất, có điều sống quá lâu mà thôi.” Câu trả lời của bà mối làm tôi nở hoa trong lòng. Chỉ sợ đoản mệnh, ai ngại sống dài? Người ta chẳng nói nữ đi trước nam là có phúc đấy thôi?

Gác điện thoại xong, tôi bắt đầu tìm lời giải thích hợp lý cho chuyện trong công viên. Có lẽ đám người áo đen thấy số 4 quá mạnh nên mới sinh ra sợ hãi. Bà mối sẽ không gạt tôi đâu!

Ngày thứ hai sau khi tan tằm, số 4 lại gọi điện hẹn gặp tôi. Tôi rất vui, nhưng trong lòng luôn cảm thấy vướng mắc, vì thế về nhà tìm hiểu mấy thông tin về ma cà rồng, trong lòng âm thầm vạch ra một kế hoạch nhỏ.

Số 4 đưa tôi đi quầy rượu, đây là lần thứ hai tôi bước vào nơi này – quán rượu của người ngoài hành tinh.

“Bạn trai mới?” Ông chủ nhìn thấy tôi liền nở nụ cười, nhưng rất nhanh liền tắt ngấm, ra vẻ vô cùng tiếc hận: “Tôi nghe chuyện của số 3 rồi, cậu ta là người tốt, nhưng đáng tiếc không thích hợp người trái đất.”

Ông chủ chỉ vào vết khâu rất khéo trên cánh tay: “Là cậu ta giúp tôi lấy ký sinh trùng ra đấy, ngay cả bác sĩ chỗ tôi cũng không có tay nghề tốt như vậy. Nhân tiện cho cô xem ký sinh trùng của tôi!”

Ký sinh trùng... Giun dưa, giun móc, giun tóc, giun kim? Tôi nghĩ mà có chút ghê ghê! Chẳng lẽ ông chủ còn ngâm rượu, ướp muối hay phơi khô làm tiêu bản?

Chỉ thấy ông chủ vỗ vỗ vai, một con bọ to cỡ ngón tay cái ló ra, đôi mắt to đen thui long lanh hết như trong truyện tranh.

“Kiii~” Nó vừa kêu vừa nhìn tôi.

Đáng yêu quá! Tuy tôi sợ côn trùng, nhưng sinh vật đáng yêu thế này thì sợ sao được, thế là vươn tay ra, muốn sờ thử nó.

“Dừng!” Ông chủ và số 4 đồng thời hô lên, cánh tay của tôi ngừng lại giữa không trung.

“Có nhiều thứ rất nguy hiểm, không biết rõ ràng thì không nên đụng vào!” Ông chủ cầm nửa quả táo, đặt trước mặt con bọ.

“Kiii~ Kiii~” Con bọ há to cái miệng đầy răng nhọn, một ngụm đã nuốt xong nửa quả táo, “Chóp chép” nhai vài cái rồi nuốt ực xuống bụng, làm hình thể của nó lớn ra vài lần. “Ợ” một tiếng no nê xong, nó há miệng phun ra một làn khói đặc, cơ thể lập tức trở về kích thước ban đầu.

Trời ạ, kiểu côn trùng gì thế này?! Tôi ghen hợm nhìn trân trối.

“Nó cũng ăn thịt, nếu đặt một con voi trước mặt nó, nó vẫn có thể nuốt vào như thường!” Ông chủ vừa nói vừa pha rượu, đưa cho số 4 một ly cốc tai đỏ tươi: “Huyết Tinh Mã Lệ, như mọi lần!”

Nhìn con bọ béo no nê bám trên vai ông chủ, tôi nổi hết da gà da vịt: “Nó chui vào tay anh mà không ăn anh à?”

“Nó sẽ không ăn tôi, nó chỉ cần cơ thể ký sinh thôi, nếu lấy ra được thì có thể nuôi như thú cưng.” Nói xong, ông chủ đưa cho tôi một cốc kem lớn.

“Chúng ta qua đây ngồi đi.” Số 4 mỉm cười đứng dậy, tôi nâng kem cốc bằng hai tay, đi theo anh ta.

Cửa quán chợt mở ra, một anh chàng ít nhất phải được 7 điểm bước vào, người này làm tôi có cảm giác như đang xem phim cao bồi miền tây nước Mỹ. Anh ta cao lớn lạ thường, cả người tràn ngập hơi thở nam tính, trên trán có lẽ chỉ thiếu ba chữ ‘Nam số 1’ mà thôi. Anh ta cúi đầu, dùng ánh mắt sắc bén như điều hâu nhìn quét một vòng quanh quán rượu, nguy hiểm mà vô cùng quyến rũ.

(Nam số 1: trong mối quan hệ nam nam, công là 1, thụ là 0.)

Từ giây đầu tiên anh ta bước vào quán, bốn phía yên lặng như tờ, sau đó hơn phân nửa khách hàng đều đứng dậy ra ngoài!

Đây không phải phim, không phải kịch, mà là thật! Khách hàng nhón nháo bỏ đi, ông chủ nở nụ cười khổ, oán giận trách: “Bao giờ cậu mới đi? Còn vào đây nữa là việc làm ăn của tôi bị cậu phá hết!”

“Bắt người xong sẽ đi, rượu bạc hà thêm đá.” Anh chàng cao bồi ngồi ở quầy bar, nhìn số khách ít ỏi còn lại một vòng, cuối cùng dùng mắt trên người tôi và số 4. Anh ta cầm ly rượu xanh lục nhạt đi tới, không cần chúng tôi đồng ý đã thần nhiên ngồi xuống.

Đối mặt số 4, câu đầu tiên anh ta nói chính là: “Người này không hợp với cô!” Móa, sao sự nghiệp xem mặt của tôi đáng thương thế này, cứ mỗi lần nở mày nở mặt đi theo trai đẹp vào quán là y như rằng có người nhảy ra nói không hợp. Rốt cuộc tôi đã đắc tội nguyệt lão ở đâu vậy?

Số 4 không nói gì, chỉ lẳng lẳng quan sát.

Tôi khẽ nhú mày hỏi lại: “Vì sao không hợp?”

Anh chàng cao bồi mỉm cười, đôi mắt đen nhìn chăm chăm số 4: “Không cần nghi ngờ, tôi nói cho cô biết, hẳn chính là ma cà rồng mà con người các cô hay gọi. Không ngờ chủng tộc di dân sớm nhất đến trái đất vẫn còn tồn tại, đáng tiếc tôi không làm thợ săn ma cà rồng nhiều năm rồi, nếu không cũng muốn so tài một phen.”

8. Chương 36 - 40: Gặp Gỡ Số 4

Chính văn chương 36: Gặp gỡ số 4 (8)

Biểu cảm của số 4 vẫn bình tĩnh như thường, không có chút gợn sóng, nhìn chăm chăm anh chàng cao bồi, anh chàng cao bồi cũng nhìn chăm chăm số 4, ánh mắt như tóe ra tia lửa.

Thật vậy không? Nhưng bà mối đã nói... Tôi lạnh lùng cười: “Anh lừa trẻ con đấy à? Có phải ma cà rồng hay không tự tôi biết, nếu không biết cũng không đến lượt anh nói.” Còn dám nói không làm thợ săn ma cà rồng nhiều năm rồi, sao không nói mình là ông trùm vũ trụ luôn đi?

Hai người bọn họ không thèm để ý đến tôi, tiếp tục nhìn nhau, nếu bây giờ có thứ gì rơi vào giữa, nói không chừng sẽ bị ánh mắt của bọn họ đâm cho vỡ nát, tan thành tro bụi.

“Tôi đi toilet!” Tôi vừa vận nhân cơ hội tìm cái cơ chuẩn mắt.

Toilet ở đây rất đặc sắc, giấy dán tường đều là hình hành tinh, mới vào còn tưởng là rơi vào vũ trụ.

Tôi nhìn mình trong gương, cổ lấy dũng khí. Hừ, có phải ma cà rồng không, tự tôi có cách chứng minh! Tôi mở túi xách, thò tay kiểm kê đồ đạc. Đừng coi thường con người, con người không chỉ có khả năng sáng tạo vĩ đại, mà còn có khả năng điều tra thần sầu nữa!

Khách trong quán ngày càng ít, lúc này chỉ còn lại mấy người. Số 4 đưa lưng về phía tôi, tôi rón ra rón rén nhẹ nhàng tới gần, mà anh chàng cao bồi ngồi đối diện, tuy thấy tất cả, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh không hề thay đổi.

Xét theo một khía cạnh nào đó, có thể nói là anh ta đã không bán đứng tôi. Có khả năng anh ta cũng muốn xem tôi sẽ giở trò quỷ gì!

Tôi vô cùng hồi hộp, đứng cách số 4 khoảng hai mét, sau đó... Trừ số 4 ra, tất cả mọi người đều thấy tôi vội vàng rút cây thánh giá từ trong túi xách, tư thế oai hùng mười phần giờ về phía số 4!

“Phụt!” Nghe tiếng động này thì hình như có ai đó không nhịn được bật cười! Mặc kệ, ai thích cười thì cười đi.

Ma cà rồng sợ thánh giá, nếu nhìn thấy thánh giá sẽ ngất xỉu, kẻ nào đạo hạnh cao thâm thì ít nhất cũng sợ. Tôi vô cùng nghiêm túc cầm cây thánh giá mới làm tối hôm qua, lấy tư thế như đạo sĩ trừ tà thời Trung Cổ quơ quơ sau lưng số 4. Tuy không phải hàng thật, nhưng ít nhất cũng làm dựa theo tỉ lệ tiêu chuẩn tìm được trên mạng. Hơn nửa đêm làm được thế này dễ dàng lắm hay sao?

Số 4 chút không hề hấn gì, có lẽ đạo hạnh của anh ta quá cao thâm, dù sao cũng sống hơn một ngàn năm trăm năm rồi cơ mà. Tôi không tin trên đời có ma cà rồng, nhưng sau khi gặp mấy kẻ quái dị ở công viên, trong lòng luôn cảm thấy có điều nghi vấn.

Vì thế tôi lại lấy một dây tỏi từ trong túi ra, múa may sau lưng số 4 vài cái! Túi xách của tôi tuy là hàng giá rẻ, nhưng rất to, có thể nhét vừa bóp tiền, di động, trọn bộ đồ trang điểm, cộng thêm một chiếc áo khoác, một cái ô, thậm chí còn có thể nhét vừa một đôi dép lê. Vậy nên hôm nay tôi mới có nhiều đạo cụ như vậy!

Giá tỏi năm nay rẻ hơn năm ngoái, mười tệ là mua được cả túi to. Nhưng bởi vì hiện tại rất nghèo, sáng sớm đi chợ tôi phải hợp tác với một bác gái, góp tiền mỗi người năm tệ để mua một túi. Giữa trưa lặng lẽ ở toilet công ty dùng kim khâu thành chuỗi, nếu giá tỏi như năm ngoái, chắc tôi chỉ mua được bốn năm củ, đừng nói đến chuyện khâu thành chuỗi vòng cổ hòa thượng thế này.

Anh chàng cao bồi nhìn tôi một tay cầm thánh giá, một tay cầm dây tỏi, nhảy nhót loạn xạ như tên hề sau lưng số 4 cao quý bình tĩnh. Lúc tôi lấy cây thánh giá anh ta chỉ chớp mắt một cái, đến lúc dây tỏi xuất hiện thì không nhịn được che miệng cười, cuối cùng nằm bò trên bàn cười nắc nẻ.

Tôi thu hồi gia sản, trở về chỗ ngồi, tiếp tục ăn kem như không có việc gì xảy ra.

“Chẳng trách nhiều người thích cô như vậy, ngay cả tôi cũng thấy vui vẻ, thật là có bản lĩnh!” Anh chàng cao bồi đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng trở nên ôn hòa hơn, cười nói với tôi: “Cô nên chuẩn bị cả nước thánh và vũ khí bạc nữa.”

Tôi làm bộ như không hiểu, ăn một thìa kem xong mới oán hận trừng mắt: “Sao anh không nói là cộc gỗ? Tôi muốn thử, nhưng không muốn mạng người.”

Anh ta cười sang sảng: “May mà cô không dùng nước thánh, dù là nước thánh của Giáo hoàng Vatican cũng vô dụng với hắn. Hắn không sợ thánh giá, không sợ tỏi, không sợ vũ khí bạc. Hắn có thể đi dưới ánh mặt trời, thậm chí bị đâm thủng trái tim cũng có thể sống sót, phương pháp duy nhất chính là, chặt đầu!”

Tôi trợn trắng mắt: “Chỉ con giun mới sống được sau khi chặt đầu thôi, anh dùng thử đầu mình trước xem, nếu chết, tôi sẽ tin câu chuyện ma quỷ của anh!”

Số 4 chậm rãi quay sang tôi, tao nhã mà cao quý: “Nếu tôi đúng như những gì cậu ta nói, phải làm sao bây giờ?” Kính nhờ, không cần đẹp trai như vậy có được không, sẽ làm đầu óc tôi choáng váng mất!

“Đúng thì đúng.” Tôi chẳng hề để ý, tiếp tục ăn kem cóc, cầm thanh chocolate cắn một miếng: “Anh sống lâu như vậy, nếu muốn ăn tỏi, tôi căn bản không phải đối thủ của anh. Mà đến hiện tại anh vẫn chưa ăn tỏi, hơn nữa vừa rồi lúc tôi muốn sờ con bọ, anh đã kêu tôi dừng lại, chứng minh anh là người tốt.”

“Tốt... Người tốt?” Anh chàng cao bồi lại nở nụ cười, phảng phất nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian, nhìn tôi như con dê đi nghịch lửa cùng chó sói.

“Cảm ơn cô, nhưng tôi đúng là ma cà rồng.” Số 4 thản nhiên nói, nhưng tôi có thể nhận ra cảm xúc cô đơn mà buồn bã trong mắt anh ta.

“Không đúng!” Anh chàng cao bồi lại chen vào, người này dường như ngay từ đầu đã nhắm vào số 4, giới thiệu rất chi tiết cho tôi: “Nói là ma cà rồng cũng không đúng, đám quỷ đề tiện kia làm sao xếp chung với Huyết tộc cao quý được? Hẳn ta là tổ tiên của Mật đảng, đảng phái chiếm gần tám phần mười số lượng ma cà rồng trên trái đất, huyết thống cao quý hơn cả ma cà rồng cao quý nhất, quyền uy cao hơn cả quý tộc và trưởng lão, có lẽ là tổ tiên còn sống duy nhất của Mật đảng đến lúc này.”

Mật đảng? Tôi đã xem qua tài liệu, ma cà rồng cũng chia bè phái, theo tin tình báo không chính thức, có gần mười đảng phái, trong đó Mật đảng là kín tiếng nhất, quy củ nhất, có nhiều thành viên nhất, nghe nói chỉ Ma đảng là được xếp ngang hàng. Những thị tộc nhỏ hơn gần như đều bị hai thị tộc này khống chế. Sáu điều cấm Mật đảng đưa ra, ngoại trừ Ma đảng, đều là quy tắc sống của mọi ma cà rồng!

Chẳng trách cậu ma cà rồng áo đen trong công viên lại bị giết, bởi vì cậu ta làm trái quy tắc lãnh đời, chưa giết chết đồ ăn đã ba hoa làm bại lộ thân phận! Mật đảng quy định không được phép tự tiện xử quyết kẻ phạm lỗi, chỉ viện trưởng lão mới có quyền phán quyết anh ta có tội hay không, nhưng số 4 còn to hơn tất cả trưởng lão, vậy nên lời anh ta nói chính là mệnh lệnh cuối cùng.

Thật đáng thương, chỉ vì nhiều lời trước khi ăn mà đưa tới họa sát thân. Hồi nhỏ người lớn luôn nhắc tôi khi ăn không được nói chuyện, nếu không sẽ bị sét đánh chết. Hiện tại thì được chứng thực rồi!

Tôi ậm ừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn.

Số 4 và anh chàng cao bồi kì quái nhìn tôi, đợi thật lâu thật lâu, lúc tôi ăn xong miếng dâu tây, anh chàng cao bồi mới không nhịn được mở miệng hỏi: “Cô không sợ à?”

Chính văn chương 37: Gặp gỡ số 4 (9)

“Sợ hãi có ích lợi gì? Chẳng lẽ muốn tôi thét chói tai chạy đi?” Tôi không chút để ý phân tích: “Thứ nhất, tôi cần bản trốn không thoát; Thứ hai, tôi cũng không cần trốn, trang web sẽ bảo đảm an toàn cho tôi. Trông anh ta không giống bị đói, mỗi lần gặp tôi đều không ăn gì. Hơn nữa nay đã khác xưa, nếu có ma cà rồng thật, bọn họ cũng không cần hút khô máu nạn nhân để đề phòng bại lộ thân phận. Bây giờ có rất nhiều người bán máu, chỉ cần anh đưa tiền ra là họ sẽ xấn tay áo liền. Đối mới một chút đi đại ca, sống lâu là phải biết thay đổi quan niệm.”

“Tôi càng ngày càng không hiểu nổi suy nghĩ của người trái đất.” Anh chàng cao bồi nở nụ cười, bộ đàm ở thắt lưng đột nhiên vang lên, anh ta nhấn nghe, nhưng không đáp câu nào. Tắt máy xong, anh ta mỉm cười: “Tôi phải đi rồi, hôm nay rất thú vị, về sau có thể sẽ tới tìm cô.”

Nói xong, chỉ trong một giây, anh ta đã biến mất khỏi quán rượu, tốc độ nhanh làm tôi nhìn không rõ bóng dáng, chỉ còn lại cánh cửa hơi kéo kẹt.

Tôi quay đầu ngơ ngác nhìn số 4, nhìn cả những người khác, nhưng dường như bọn họ không ngạc nhiên chút nào.

“Người này còn giống ma cà rồng hơn.” Tôi trừng mắt thì thào, làm số 4 bật cười.

Anh chàng cao bồi vừa đi, những khách hàng ban nãy không biết lấy thông tin ở đâu ra, rất nhanh đã quay trở lại gần một nửa. Lúc này tôi mới phát hiện góc tối của quán rượu cũng có người, mà những ánh sáng màu xanh lập lòe chính con mắt của bọn họ. Không xem không biết, vũ trụ thật kỳ diệu.

Ăn no, ngồi ở ghế dài trong công viên, tôi cảm thấy mỹ mãn đặt tay lên bụng. Thế giới này thật đẹp, thật hạnh phúc. Nhưng không nhịn được tiếc hận cho số 4: “Anh không ăn được thức ăn của con người, tiếc ghê, nhiều món ngon như vậy.”

Số 4 tựa vào băng ghế, ngẩng đầu nhìn trời. Ánh đèn đường và màn sương lạnh làm bầu trời đêm đổi sắc: “Vẫn ăn được, nhưng không tiêu hóa bài tiết được. Hồi mới tới trái đất tôi có thử ăn mấy thứ, nhưng sau hai ngày phát hiện không thể tiêu hóa, phải nhổ hết ra. Số tôi cũng may, uống nước rồi nôn vài lần là dạ dày sạch sẽ, có mấy người bạn không may mắn như vậy, thức ăn mọc lên trong cơ thể, chết rất nhanh.”

Không biết vì sao, tôi chợt cảm thấy đau lòng, tuy rằng tôi không thích kiểu người thánh mẫu, cảm thấy quá tốt bụng sẽ bị xã hội đẩy xuống tầng dưới cùng, chết lúc nào cũng không hay. Nhưng sâu trong ý thức, tôi vẫn nhớ như in lời dặn phải sống lương thiện của cha mẹ, khiến tôi mỗi khi làm chuyện gì, đều không thể xuống tay độc ác nhất. Cũng có thể vì số 4 quá đẹp trai, nếu người đẹp như vậy chết đi, thật sự rất đáng tiếc... Thiếu chút nữa cho mình hai cái bạt tai, mà cà rồng lấy máu người làm đồ ăn, nhất định đã giết rất nhiều nhân loại, tôi lại cảm thấy bọn họ đáng thương. Cái đồ háo sắc này, quả thật không còn thuốc chữa!

Tôi vòng vo đề tài, tò mò hỏi: “Sao các anh lại phát hiện máu người tiêu hóa được?”

“Bởi vì mùi, mùi của một số người làm chúng tôi cảm thấy hưng phấn. Hút được máu càng nguyên chất, sức mạnh sẽ càng nâng cao.” Ánh mắt số 4 nhất thời bốc lên ngọn lửa, làm đôi mắt xanh ánh tím chuyển thành màu đỏ máu.

Lúc này tôi mới nhận ra vấn đề của mình ngu ngốc cỡ nào, giống như đem miếng bít tết thơm ngào ngạt đặt trước mặt con sói đói. Tôi sợ tới mức lạnh run, co sát người vào lưng ghế.

Sự khát máu trong đôi mắt số 4 chợt biến mất, tới nhanh mà đi cũng nhanh, anh ta bình tĩnh nhìn tôi: “Tôi sẽ không làm hại cô, từ một ngàn năm trước, tôi đã cơ bản không chế được bản năng của mình.”

Tôi tin tưởng số 4, bởi vì nếu muốn ăn, anh ta đã sớm động khẩu. Nhưng đối mặt với cái chết, tôi vẫn sợ tới mức đổ đầy mồ hôi lạnh, hơi hơi thở phì phò.

Ổn định lại tâm tình, tôi cảm thấy đây là cơ hội hiếm có để tìm hiểu về chủng tộc ma cà rồng huyền bí.

“Có thể kể cho tôi lịch sử của các anh được không?” Sự e ngại vừa rồi tan thành mây khói, tôi không sợ chết tiếp tục tán gẫu.

Số 4 thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, từ từ mở ra cuốn sách kí ức phủ đầy bụi...

Ma cà rồng sinh ra từ nhân loại là hoàn toàn ngẫu nhiên, đại loại có một số người phản kháng khi bị hút máu, thoát chết, nhưng lại bị biến đổi cơ thể. Từ đó, chủng tộc của số 4 biết cách sinh ra thể hệ ma cà rồng thứ hai, lấy thể hệ này để làm tôi tớ, hoặc giết chết thời gian nhằm chán.

Nhưng càng nhiều đồng loại sinh ra, sự uy hiếp đến đồ ăn càng lớn, số 4 và bạn bè buộc phải đưa ra sáu điều cấm. Có một số người không tán thành chủ trương này, tự tách ra thành lập Ma đảng, lúc đó dân số trái đất quá ít, đồ ăn sớm muộn gì cũng bị Ma đảng tiêu diệt. Thể hệ thứ hai hoàn toàn không khống chế được bản năng, báo thù lẫn nhau, bắt đầu cuộc thánh chiến ngàn năm. Con người nhân dịp này nhanh chóng quật khởi, hơn nữa nắm giữ một số kỹ thuật có thể chống lại ma cà rồng, bắt đầu săn lùng tiêu diệt ma cà rồng. Mà một số đứa bé thuộc thể hệ thứ năm, được con người bồi dưỡng để đặc biệt để trở thành thợ săn ma cà rồng.

Sở dĩ Mật đảng có thể giữ vững số lượng sau ngàn năm đen tối, chủ yếu là vì chấp hành nghiêm chỉnh sáu điều cấm.

Số 4 kể nhiều chuyện như vậy làm tôi cảm thấy kinh ngạc. Có lẽ địa vị và năm tháng dài dòng khiến anh ta cô đơn. Đôi khi cô đơn là chuyện cực kì đáng sợ, giống như số 3, cô đơn có thể cướp đi mạng sống.

“Sao bây giờ còn tạo thêm ma cà rồng?” Cậu áo đen hôm trước nhìn qua thật ngây thơ, phó trưởng phòng ba mươi lăm tuổi của công ty chúng tôi còn già dặn hơn nhiều.

Số 4 trả lời một cách logic, là kinh nghiệm đúc kết từ ngàn năm lịch sử: “Lánh đời rất có khả năng sẽ tách biệt với đời. Biện pháp tốt nhất chính là cách một đoạn thời gian lại tạo ra một thể hệ mới, bồi dưỡng những đứa bé có năng lực, hiểu biết tâm tính con người, mà Mật đảng cũng được thay máu không ngừng.”

Tôi nở nụ cười: “Vậy sao lại đăng kí web xem mặt? Chắc chắn Mật đảng có rất nhiều ma cà rồng nữ, mà ma cà rồng nữ thì nhất định rất xinh đẹp.”

Số 4 lại xoay người tựa lưng vào ghế ngồi: “Tôi không thể để một hậu đại trở thành vương phi, nếu nó không đủ kiên định, sở hữu địa vị cao sẽ uy hiếp đến cả Mật đảng và nhân loại.”

Tài liệu trên mạng nói, ma cà rồng địa vị càng cao thì huyết thống càng thuần khiết và quý giá, không tùy tiện sinh con, cũng không thể để ma cà rồng khác hút máu mình. Nhưng số 4 không chỉ lo lắng đến Mật

đảng, mà còn lo lắng cho cả nhân loại, điều này khiến tôi vừa kinh ngạc lại vừa cảm động.

Mắng to bản thân ngu ngốc, chẳng phải lúc con người nuôi gà, cũng phải đề phòng chồn cắn chết gà, sợ không đủ gà ăn đấy thôi.

Tôi trầm tư một hồi, cuối cùng hỏi ra vấn đề thiết thực: “Nếu anh thấy tôi vừa mắt, có phải cũng định biến tôi thành ma cà rồng không?”

Số 4 chăm chú nhìn tôi, sau hồi lâu mới bình tĩnh đáp: “Tuổi thanh xuân của con người quá ngắn, đây là cách duy nhất.”

Quả thật là cách duy nhất, ngẫm lại số 4 năm mươi năm sau vẫn đẹp trai ngời ngời, còn tôi lại biến thành bà cụ tóc bạc da mồi. Vốn bây giờ đứng cạnh đã không xứng, khi đó càng thêm giống người hầu già của số 4, chứ đừng nói là vương phi.

Sống mãi trong tuổi thanh xuân, đó là ước mơ của bao người, nói không rung động là nói dối. Từ thời Tần Thủy Hoàng đã theo đuổi giấc mộng trường sinh bất lão, bỏ ra bao tiền bạc và công sức để luyện “Tiên đan”, cuối cùng lại vào mồ trước thời hạn.

Số 4 không phải ma cà rồng, dùng ba chữ ma cà rồng để xưng hô anh ta là làm nhục anh ta.

Ngẫm lại về sau trở thành vương phi cũng không tệ, đi đến đâu ma cà rồng phải quỳ lạy đến đó. Nắm trong tay năng lực và tuổi thọ vượt xa ma cà rồng bình thường, quả thực sung sướng hơn làm vương phi, thậm chí là nữ hoàng của một quốc gia nhiều lắm.

A, phi nhỏ phi nhỏ, đầu óc đen tối muốn trở thành nữ vương bóng tối, đừng nói nữ ma cà rồng không kiên định, ngay cả tôi cũng bị quyền lợi làm cho mờ mắt, chẳng trách số 4 phải lo xa.

Thật ra số 4 là người có trách nhiệm, nếu không Mật đảng đã loạn giống Ma đảng, chỉ để ý dục vọng cá nhân, không quan tâm pháp luật giới hạn, tùy ý làm bậy ở nhân gian. Anh ta đề ra sáu điều cấm không chỉ để kiềm chế số lượng và hành vi của ma cà rồng, mà còn để nhân loại có thời gian thở dốc.

Tôi lướt qua khe hẹp quan niệm, cân nhắc cả tình cảm và lí trí, nhận ra số 4 thật sự là người đàn ông tốt, mặc dù đồ ăn của anh ta là máu tươi của con người.

Số 4 hơi hơi cong lên đôi môi đỏ mọng, giống như mỉm cười: “Tôi đưa cô về nhà.”

Về đến nhà, tôi gửi tin nhắn báo bình an cho số 4. Tắm rửa xong nằm trên giường, đột nhiên trong lòng sinh ra ngọn lửa tức giận, vì vậy gọi điện cho bà mối, điện thoại vừa thông liền mắng: “Cô có biết số 4 hút máu người không? Rốt cuộc trang web các cô có trách nhiệm gì không vậy, giới thiệu đàn ông càng ngày càng nguy hiểm, muốn nhặt xác tôi lắm rồi hả?” Tôi chui đầu trong chăn, nhưng vẫn không dám quát to.

“Trang web chúng tôi rất có trách nhiệm, tuy số 4 hút máu người, nhưng đã ký cam kết không làm hại đối tượng xem mặt.” Bà mối nói năng không nặng không nhẹ, kiên nhẫn giải thích: “Nói cho cùng, con người cũng là một loại thức ăn. Một số chủng tộc ngoài hành tinh đối xử với con người cũng giống cách con người đối xử với trâu bò lợn gà, hoàn toàn vì nhu cầu sinh tồn. Tuy rằng cô rất khó chấp nhận quan niệm này, nhưng cứ thử nghĩ một chút, nếu cô là bọn họ, cô sẽ chọn chết đói hay đi hút máu người?”

Tôi sững sờ, tức mà không làm gì được, bởi vì nếu giả thiết ấy xảy ra, nhất định tôi sẽ chọn hút máu. Trong lịch sử, người ăn thịt người đã xảy ra vô số lần, chung quy cũng chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ.

Rõ ràng tâm lý không chịu nổi, nhưng không tìm thấy lý do phản bác, tất cả đạo lý lớn đều trở nên yếu ớt trước nhu cầu sinh tồn. Mạnh làm vua thua làm giặc, cá lớn nuốt cá bé là quy tắc ở bất kì nơi nào.

Chính văn chương 38: Gặp gỡ số 4 (10)

“Có phải vì tôi là đối tượng xem mặt nên số 4 mới không hút máu tôi không?” Tôi thì thào tự hỏi.

“Đó là một phần, còn có nguyên nhân khác: Số 4 đã nói với tôi, anh ta rất vừa lòng về cô.” Câu trả lời của bà mối làm huyết áp tôi tăng cao, trái tim đập thình thịch. Số 4 nói vừa lòng, phải chăng muốn ám chỉ anh ta đã thích tôi?

Bình tĩnh, bình tĩnh, có lẽ bà mới chỉ giận thôi. Tôi khó chịu hỏi lại: “Nếu đồng ý làm vương phi của anh ta, tôi sẽ bị biến thành ma cà rồng phải không?”

Bà mới cười khanh khách: “Nếu đây là nghi thức hôn lễ, chỉ cần hai bên đồng ý là có thể tiến hành. Phải biết rằng vũ trụ có rất nhiều nghi thức hôn lễ nói ra sẽ làm cô giết mình, hút máu mà thôi, sợ cái gì. Xem ra số 4 có chút rung động rồi, anh ta bảo sẽ để cô suy nghĩ cẩn thận. Bằng không dựa vào năng lực của mình, anh ta thừa sức làm cô đồng ý với mọi chuyện.”

Lại nghĩ đến người áo đen trong công viên, đạo hạnh chưa bằng ai đã có thể khiến tôi râm rập nghe lời, nếu số 4 sử dụng năng lực ấy, nhất định tôi sẽ tắm rửa sạch sẽ, giơ cổ ra chờ anh ta đến cắn.

“Nhưng mà... Làm ma cà rồng nhất định phải hút máu người.” Trong lòng tôi vẫn khó có thể bỏ qua khúc mắc này.

“Thực ra từ thời sơ khai, tổ tiên của các cô đã ký hiệp nghị với ma cà rồng, đồng ý để một phần nhỏ nhân loại làm thức ăn cho bọn họ.” Bà mới nói ra một sự kiện không thể tìm thấy trong bất kì quyển sách sử nào, hoàn toàn là kiểu truyện thần thoại trẻ con thích nghe: “Lúc đó ma cà rồng chiếm được chính quyền, nhượng bộ kí kết hiệp nghị, nhưng sau này chính con người là tráo trở, bắt giết ma cà rồng, đáng ra đã sớm bị tiêu diệt. Nhưng số 4 vẫn kiên trì thực hiện sáu điều cấm, khống chế số lượng ma cà rồng, từ đó mới bảo tồn được nhân loại. Vậy nên không cần áy náy, chính tổ tiên của cô đã bán đứng đồng loại cho ma cà rồng.”

Mấy kẻ hám lợi đáng ghét, tôi âm thầm mắng một tiếng. Thật là đem linh hồn bán cho quỷ dữ, đẩy thế hệ sau vào vạn kiếp bất phục. Nhưng chuyện cổ đại quan tâm làm quái gì.

“Để tôi suy nghĩ thêm đã.” Tắt điện thoại, tôi nằm trên giường nhìn trần nhà, trong đầu không biết suy nghĩ những gì, xem ra đêm nay lại mất ngủ.

Thứ bảy đến, khó được một ngày ngủ nướng.

Di động vang lên, tôi đang say giấc nồng, nhưng di động vang không ngừng. Vì thế đưa tay sờ soạng tủ đầu giường, mơ mơ màng màng tiếp máy: “Alô~” Tôi từ từ nhắm hai mắt, lưỡi nhác lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Là tôi đây, cô còn ngủ à?” Vừa nghe đến giọng số 4, tôi lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Không không, anh cứ nói đi.” Trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, cơn buồn ngủ tan thành mây khói.

“Có rảnh không, ra ngoài nói chuyện phiếm với tôi.” Số 4 vẫn bình tĩnh như mọi khi, không nghe ra một chút gợn sóng.

Tôi lập tức đồng ý: “Được, ngay bây giờ sao?”

“Nửa giờ nữa, tôi sẽ chờ cô ở bên kia đường.”

Tôi lập tức xoay người xuống giường, lục tìm quần áo trong cái tủ bừa bộn. Nên mặc màu đỏ hay màu trắng đây? Liệu màu đỏ có làm ma cà rồng nổi điên như bò tót không nhỉ? Thôi, màu trắng đi. Nhưng chiếc váy màu tím nhạt này cũng không tệ... Đừng nữa do dự, mau mặc vào đi. Phụ nữ ơi phụ nữ, thật sự là quá phiền toái.

Vừa đánh răng vừa soi gương, trời ạ, sao sắc mặt lại khó coi thế này? Hay lát nữa rửa mặt xong rồi đánh chút phấn? Nhưng mũi số 4 tinh lắm, không phấn gì trốn được... Nhưng mà nhưng mà, không đánh phấn thì lại không tự tin ra đường. Thôi thôi, rửa mặt xong rồi đi luôn, thật không biết vừa rồi suy nghĩ những gì nữa, trang điểm xong thì cũng quá giờ ăn sáng rồi.

Đừng nói ăn sáng, bây giờ đã tới giữa trưa, tôi đúng là đồ ngủ lười. Vừa rồi số 4 nghe điện thoại, nhất định đã biết tôi ngủ lười, ôi chao, xấu hổ chết mất, nhưng nói không chừng ma cà rồng cũng nằm ngủ lười trong quan tài, số 4 nhất định thấy nhưng không thể trách.

Anh ta thật sự không sợ ánh mặt trời, đỗ xe ở ven đường, mở cửa sổ xe, gác một tay ra ngoài. Nhìn cánh tay thon dài trắng nõn phơi dưới nắng, có chút gì đó yên bình mà cô độc, làm mấy người qua người không khỏi tò mò ngó nhìn. Chẳng sợ chỉ có một bàn tay, cũng đã giống như bức họa tả thực tuyệt đẹp.

Vừa ngồi vào trong xe, bụng tôi đã sôi lên một tiếng. Số 4 vừa vặn đóng cửa sổ, mỉm cười với tôi: “Tôi đưa cô đi ăn.”

“Được được!” Tôi gật đầu lia lịa, phát hiện bản thân thật thiếu bản lĩnh, vừa nghe đến ăn đã sung sướng như vậy. Ngượng ngùng cười cười, cúi đầu vâng vâng túi xách, thật lâu cũng không dám nhìn số 4.

Một suất mì xào phô mai, canh nấm, thịt bò rút đầy nước sốt cà chua Italy được dọn lên, tôi ăn mà mặt mày hớn hớn.

“Ngon không?” Trước mặt số 4 chỉ có một ly nước cà chua, nhưng cuối cùng cũng không uống, nói là vì quá nhiều chất bảo quản.

Tôi tay trái cắt thịt, tay phải cầm đĩa cuốn mì đưa vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Ngon lắm, anh toàn gọi món tôi thích thôi.”

“Ăn nhiều một chút.” Số 4 dùng dao cắt thịt giúp tôi, mỉm cười nhìn đáng ăn thiếu tao nhã của tôi, dường như khá vui vẻ.

Ăn xong, số 4 đưa tôi đi rạp chiếu phim. Vừa thấy poster giới thiệu tôi liền bật cười, bởi vì hôm nay vừa vận chiếu một bộ về ma cà rồng.

“Xem đi, biết đâu sau này anh cũng đóng phim như thế.” Chiều lòng tôi, số 4 bỏ tiền mua hai chiếc vé.

Nắm bắt tâm lý phái nữ, bộ phim thật sự rất duy mỹ lãng mạn, ma cà rồng đương nhiên phải tuần tú đẹp trai, làm người ta vừa sợ vừa yêu. Còn nữ chính thì đúng kiểu cô hàng xóm nhà bên, thậm chí hơi mập mập. Dù sao 80% phụ nữ chỉ có ngoại hình bình thường, chọn nữ chính như vậy sẽ thỏa mãn tâm lý người xem hơn.

Không có gì bất ngờ, cô nữ chính thiếu đặc sắc nhưng thừa may mắn, lúc sắp chết lại được nam chính cứu. Chắc anh này sống lâu quá nên đầu óc hồ đồ, tự cửa tay nhỏ máu vào miệng người yêu, biến người yêu thành ma cà rồng. Tất nhiên rồi, phải thế thì mới ra tiếp được phần thứ hai, phần thứ ba, đến phần thứ n cho đến khi không còn người xem nữa chứ.

Trong rạp có không ít cô gái cầm khăn giấy thổn thức, nam chính đẹp trai, nữ chính thâm tình, cộng thêm biểu cảm đau đớn khổ sở, quả thật làm rung động biết bao trái tim thiếu nữ. Vừa rơi lệ, nhất định bọn họ sẽ vừa nghĩ rằng, nếu có một anh chàng ma cà rồng yêu mình như vậy thì tốt biết mấy.

Tôi không nhịn được quay sang nhìn số 4, dung mạo hơn hẵn, khí chất vượt xa. Một ma cà rồng chân chính đang ngồi cạnh mình, cảm giác này thật khó miêu tả.

Kết cục là, nam nữ chính dắt tay đi dưới bầu trời đêm thành thị. Động tác của bọn họ được kĩ xảo xử lí cho chậm lại, cảnh vật xung quanh thì tua nhanh hơn, ý muốn nói bọn họ sẽ sống lâu hơn người bình thường, hết thấy chỉ là giấy lát lướt qua, hai người sẽ cùng nhau vượt qua năm tháng dài đằng đẳng.

Phim chiếu xong rồi, đèn bật sáng. Số 4 nhìn nhìn tôi, câu nói đầu tiên chính là: “Nói hươu nói vượn.” Thái độ còn rất nghiêm túc.

Tôi nhin không được cười rộ lên, rất nhiều người chuẩn bị rời đi đều kỳ quái nhìn tôi một cái, nhưng đương nhiên sẽ nhìn số 4 lâu hơn.

Mặt trời biến mất phía tây thành phố, trời tối dần.

Số 4 cùng tôi vai kề vai đi quanh bờ hồ trong công viên, tuy rằng công viên đã đóng cửa. Ánh sáng nhạt từ những chiếc đèn đường làm chiếc bóng của chúng tôi trở nên mờ ảo.

Dừng bước lại, cả hai chống tay lên lan can, trông về phía xa bờ bên kia đèn đóm leo lét.

Tôi cố lấy dũng khí hỏi: “Nếu muốn ở cùng nhau, tôi phải biến thành ma cà rồng?”

“Đúng vậy.” Số 4 tĩnh lặng như cây liễu rủ bên cạnh, đêm nay không có gió, cành liễu lặng yên không lay động: “Ma cà rồng từ quý tộc trở lên có thể làm con người mang thai, nhưng để không ảnh hưởng đến quan hệ giữa con mồi và thợ săn, đã sớm quy định hai giống loài này không được phép sinh con, vi phạm sẽ bị tử hình. Tôi không thể làm trái quy định do chính mình lập ra, bằng không trật tự thế giới sẽ bị phá hủy.”

“Nếu không sinh con thì sao?” Tôi cúi đầu hỏi, trong lòng không khỏi có chút thương cảm. Vấn đề này tôi qua tôi đã suy nghĩ. Xét trên mọi mặt, số 4 có trách nhiệm, có năng lực, là người đàn ông tốt xứng đáng gửi gắm nửa đời sau. Nhưng tôi không muốn làm ma cà rồng, ít nhất tạm thời là không muốn.

Qua hồi lâu, số 4 mới từ từ trả lời: “Sớm muộn gì cũng phải thay đổi, đây là số mệnh. Sói và dê không có khả năng đứng chung một chỗ.”

Nhắm mắt lại để bản thân tỉnh táo hơn, bỏ qua tất cả suy nghĩ vẩn vơ, dùng lý trí để phán đoán. Vợ chồng hẳn là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu số 4 cởi bỏ ngụy trang, biến thành ma cà rồng giống như trong phim, lộ ra răng nanh và ánh mắt đỏ máu, liệu tôi có còn thích anh ta nữa không?

Sau một hồi, đáp án của tôi là có. Chính như trong phim đã nói, khí chất, dung mạo, cách nói chuyện của ma cà rồng đều chỉ là công cụ mê hoặc con mồi, nhưng con mồi vẫn chìm sâu vào cám dỗ, không cách nào thoát ra được. Nếu số 4 thích tôi, như vậy tôi nguyện ý trở thành ma cà rồng sống cùng anh ta, nhận lời nguyện vĩnh hằng, đến tận khi tan thành khói bụi.

Làm ma cà rồng cũng không sao, tôi sẽ trở nên hấp dẫn hơn, mãi mãi thanh xuân, sống lâu vô hạn, có thể làm rất nhiều việc trước kia không dám làm hoặc không làm được... Tôi an ủi bản thân, giúp bản thân có thêm dũng khí.

Lúc tôi ngẩng đầu nhìn số 4, số 4 cũng đang nhìn tôi. Khuôn mặt tuấn mỹ cao quý của anh ta khắc sâu trong mắt tôi, làm tôi càng thêm kiên định vào quyết định của mình.

Chính văn chương 39: Gặp gỡ số 4 (11)

Tôi quyết định muốn sống cùng số 4, bởi vì anh ta chưa từng lợi dụng năng lực để điều khiển tôi, thái độ bình thản như nam nữ quen nhau, chứ không kiêu ngạo vì bản thân giỏi hơn nhân loại.

Tôi nguyện ý tin tưởng, đây là người đáng giá phó thác nửa đời sau.

Không ngờ số 4 lại mở miệng trước: “Chúng ta không hợp, chia tay thì hơn.”

Cái gì? Tôi ngây ngẩn cả người, sau hồi lâu mới thì thào hỏi lại: “Tại sao?”

Hỏi như vậy thật ngây thơ cũng thật ngu ngốc, giống như mấy câu chuyện ngôn tình cũ mềm, chỉ thiếu nước khàn cả giọng đau khổ la lên: “Tại sao? Tại sao? Anh nói cho em biết rốt cuộc là tại sao?” Mỗi khi đọc đến đoạn này, tôi đều hận không thể đánh cho nữ chủ một cái, nhìn cô nhõng nhẽo như vậy, nếu không phải tác giả cần kéo dài cốt truyện, nam chủ đã sớm chia tay cô.

Số 4 nhìn tôi, bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng: “Cô tin tôi không?”

Tôi gật gật đầu, chính bởi vì tin, vậy nên mới nguyện ý bỏ qua hết thấy để đến với anh.

“Dưới ánh nắng, nhìn cô chạy tới từ bên kia đường, thở hổn hển; trong nhà hàng, nhìn cô ăn mì từng miếng từng miếng một, thật sự rất đáng yêu.” Số 4 mỉm cười: “Vậy nên tôi không thể, không thể để cô chết đi mà không có linh hồn.”

Nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào, số 4 muốn chia tay nhất định có lý do riêng. Tuy anh ta lấy máu người làm thức ăn, nhưng tôi không nhìn lầm, nhất định đây là một người đàn ông tốt.

Chậm rãi đến gần số 4, do dự vòng tay ôm lấy thắt lưng anh ta. Việc này tôi học từ số 3, ôm ấp làm ta sát lại, dù chủng tộc khác nhau, linh hồn vẫn có thể hòa nhập.

Tôi tựa đầu trên ngực số 4. Trong truyền thuyết ma cà rồng không có tim đập, nhưng tôi có thể nghe được nhịp đập thông thả mạnh mẽ từ trái tim anh ta. Có thể trái tim này khác trái tim của tôi, nhưng chắc chắn hàm chứa một thứ giống nhân loại, đó chính là lòng tốt.

Tuy dê nói sói tốt là chuyện buồn cười, nhưng tiềm thức tôi nhận định rằng, hết thấy không thể trách số 4, lấy máu người làm thức ăn chỉ là bản năng sinh tồn của anh ta.

Số 4 cũng ôm tôi, hít một hơi thật sâu, giống như kẻ nghiện ngửi được mùi thuốc phiện, lại cố gắng kiềm chế bản thân. Anh ta thì thào nói: “Để tôi đưa cô về.”

Trở về lần này có lẽ là ly biệt vĩnh viễn. Biết là mình đang chơi với lửa, tôi vẫn ôm chặt lấy số 4: “Nếu anh chịu được, hãy để cho tôi ôm một lát. Chờ tôi già cả mặt đầy nếp nhăn rồi, có lẽ anh sẽ không buồn liếc nhìn tôi một cái.”

Số 4 không đẩy tôi ra, thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của tôi. Có lẽ anh ta cũng cảm nhận được sự an ủi nội tâm do ôm ấp mang lại, tôi nghe được tiếng trái tim mạnh mẽ nhảy lên, từ lúc mới bắt đầu hơi đập nhanh, tới bây giờ đã trầm ổn như cũ. Tiếng tim đập đồng dục truyền vào màng tai của tôi. Thật hy vọng có thể chôn sâu cảm xúc này trong lòng, cho đến ngày lìa đời, nó sẽ cùng thân thể hóa thành tro bụi, trở thành câu chuyện cũ chỉ thuộc về mình tôi.

“Buông cô ấy ra!” Cùng với tiếng hét giận dữ vang lên là một bóng người bay tới từ bờ hồ bên kia.

Số 4 lập tức đẩy tôi ra, đúng lúc bị một quả cầu lửa đánh trúng ngực, lập tức văng xa hơn mười mét.

Trong không khí tản ra mùi khét của da thịt, tôi hoảng hốt, muốn chạy tới nhìn xem số 4 bị thương thế nào, người bay tới từ bờ hồ bên kia đã đứng chắn trước mặt tôi, trên tay cầm một quả cầu lửa.

“Con người đúng là ngu ngốc, lại thêm một kẻ bị hấn lừa!” Hóa ra là anh chàng cao bồi ở quán rượu, anh ta hành động như thể mình là chúa cứu thế, cầm tay tôi lạnh lùng nói: “Đừng tưởng cô có thể trường sinh bất lão, vương phi của hắn đều không sống quá ba trăm năm.”

“Đồ điên, chưa hiểu gì đã phóng hỏa đánh người!” Tôi tức giận dùng tay kia đánh anh chàng cao bồi, cái đồ tự cho là đúng này, tôi hận chết anh: “Chúng tôi đang chia tay, nghe rõ không? Chia tay!!!”

CMN đúng lúc thất tình, thêm việc này nữa làm tôi tức giận ngập trời, đổ mọi bức xúc lên người trước mặt, tay đâm chân đá.

Anh chàng cao bồi sững sốt, buông lỏng tay ra. Lúc này số 4 cũng chậm rãi đứng lên, ngực áo sơ mi bị đốt cháy, lộ ra toàn bộ ngực, chỗ bị thương máu me đầm đìa, tôi nhìn mà đau lòng không thôi, rơi nước mắt chạy vội tới.

Số 4 như bức tượng điêu khắc đứng yên không nhúc nhích, thần thái cao quý làm người ta hít thở không thông. Vết thương ngừng chảy máu, màu sắc càng ngày càng nhạt, tự lành lại với tốc độ kinh hồn, đợi đến khi tôi lại gần, nó đã gần như khép kín. Chỉ qua bốn năm giây, ngực số 4 đã nhẵn nhụi như ngọc, không thể nhìn ra là từng bị thương.

Tôi trừng lớn mắt, bắt giắc đưa tay qua, lại khựng lại giữa không trung. Số 4 sâu thẳm nhìn tôi, bàn tay trắng nõn cầm lấy tay tôi, đặt lên lồng ngực vừa bị thương: “Tôi không sao, chỉ hơi đau mà thôi.”

Tôi nín khóc mỉm cười, vừa khóc vừa cười nhất định rất khó xem. Nhưng số 4 không sao là tốt rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

Anh chàng cao bồi tỏ ra không có việc gì, bước tới gần chúng tôi: “Tinh thần cảnh giác cao đến khó tin, vừa rồi cách một mặt hồ, tôi còn tưởng anh sẽ lấy cô nàng làm cơm tối chứ.”

Nhoáng một cái, số 4 đã biến mất. Phía sau nổ “Oành” một tiếng. Chờ tôi quay đầu lại, anh chàng cao bồi đã nằm ôm ngực ho khan.

“Chút đau đớn này hẳn có thể giúp cậu nhớ lâu, về sau đừng hấp tấp thế nữa.” Số 4 bình tĩnh nói xong, anh chàng cao bồi liền nhảy dựng lên, có thể mơ hồ nhìn thấy hai tay anh ta bắt đầu ngưng kết ánh lửa.

“Đừng đánh!” Tôi tiến lên hai bước, hô to: “Nhường nhịn nhau chút đi, các anh mà đánh, tôi sẽ... Tôi sẽ...”

Sẽ làm cái gì? Một bên là yêu quái đạo hạnh ngàn năm gặp thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ, một bên là thợ săn ma cà rồng không rõ lai lịch, có thể làm ra quả cầu lửa sát thương cực lớn. Việc tôi nên làm không phải ngăn cản, mà là trốn xa năm kilômet.

“Sẽ khóc à?” Anh chàng cao bồi nhẹ giọng trêu chọc, nhưng không dám lơ là cảnh giác, giữ nguyên tư thế phòng vệ, hai tay cầm hai quả cầu lửa đỏ rực.

“Tôi đi!” Tôi to giọng mắng: “Chờ các anh phá xong, tôi sẽ quay lại nhặt xác.”

“Không cần, tôi sẽ hóa thành tro bụi.” Số 4 lẳng lặng đứng tại chỗ.

Không biết vì sao, nghe lời này làm tôi cảm thấy không dễ chịu, sống mũi cay cay, tôi sụt sịt mũi, quay sang anh chàng cao bồi: “Này, thế anh sẽ biến thành cái gì?”

Quả cầu lửa biến mất, anh ta cất tiếng cười sang sảng.

Ba người chúng tôi ngồi trên mặt cỏ, lúc này tất cả tranh chấp đã biến mất, trong lòng cỏ bất chợt vang lên tiếng côn trùng kêu to.

“Tại sao vương phi của anh ta lại không sống quá ba trăm năm?” Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nơi đó có mấy vì sao như ẩn như hiện.

Anh chàng cao bồi nằm xuống mặt cỏ, nhìn không trung, có lẽ quê hương của anh ta ở rất xa, cách trái đất không biết bao nhiêu vạn năm ánh sáng. Lúc này anh ta bí ẩn mà yên tĩnh, từ từ đáp: “Đó là bởi vì tâm lý con người quá yếu ớt, không chịu được thán năm dài dòng. Chẳng riêng gì vương phi, tất cả những ma cà rồng nguồn gốc con người đều khó sống quá năm trăm năm. Vì lộ thân phận mà chết, vì đảng phái tranh đấu mà chết, may mắn sống quá bốn trăm năm thì cơ bản đã hết hứng thú với đời, tự chạy ra ngoài ánh nắng tự sát. Vậy nên địa vị của bọn họ rất thấp, căn bản không thể sống lâu, chỉ có ma cà rồng mang huyết thống quý tộc mới sống được qua sáu trăm năm. Dù là Mật đảng hay Ma đảng, ma cà rồng nguồn gốc con người một khi phát điên, chỉ còn nước bị giết ngay lập tức.”

“Hậu duệ thuần khiết của chúng tôi là thân vương, còn quý tộc là con của chúng tôi hoặc thân vương với ma cà rồng nguồn gốc con người.” Số 4 bổ sung, anh ta cũng nằm xuống bãi cỏ, xa xăm nhìn bầu trời đêm vô tận: “Chỉ những hậu duệ có huyết thống của chúng tôi mới sống lâu được.”

Chỉ có một loại thức ăn, không thể gặp ánh mặt trời, sau hai ba trăm năm ước chừng cái gì muốn thấy đều đã thấy, muốn chơi đều đã chơi. Còn sót lại, chính là cuộc sống dài đằng đẳng trong bóng tối, không điên mới lạ.

Tôi cảm kích xoay người nhìn số 4: “Vậy nên anh mới muốn chia tay? Cảm ơn...”

Số 4 thản nhiên đáp: “Không cần cảm ơn, tôi chỉ định tìm một cô gái bình thường để giết thời gian thôi, ai ngờ cô lại làm tôi cười nhiều như vậy, tôi không muốn sau này phải nhìn cô phát điên.”

“Thật sự không thể lấy thân phận con người ở lại bên anh sao?” Tôi ôm một tia hi vọng, dù sao hiện tại kết hôn ly hôn rất nhiều, có thể không cần con cái sống cùng số 4 mười năm, hoặc năm năm cũng được, chờ tôi nhan sắc phai tàn rồi anh ta bỏ đi cũng không sao.

Tôi thật sự thích số 4. Sau vài lần xem mặt, tôi hiểu rằng đời người rất ngắn ngủi, bao nhiêu điều kiện trước đây thực ra đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Số 4 đáng để tôi trả giá. Tôi không cần tình yêu cuồng nhiệt, không mong vĩnh viễn dài lâu, chỉ cần nắm lấy hạnh phúc trước mắt là đủ. Biết rõ không thể có kết quả, nhưng tôi muốn ở cùng số 4, chẳng sợ thời gian ngắn đến đâu, nhân sinh của tôi cũng sẽ không buồn chán.

“Hừ, để tôi cho cô thấy đây là chuyện không thể.” Anh chàng cao bồi đột nhiên ngồi dậy, nắm lấy tay tôi, sau đó cắn ngón trỏ của tôi.

“A!!!” Tôi hét thảm một tiếng, ngón tay rất đau, máu tươi hơi rớm ra.

Còn không chờ tôi tức giận, ánh mắt số 4 đã sáng lên, giống như bị thôi miên, nhìn chăm chăm vào ngón tay chảy máu.

“Thấy không?” Anh chàng cao bồi cầm tay tôi quơ trái quơ phải, ánh mắt số 4 cũng lập tức chuyển động theo.

Phải mất một lúc, số 4 mới nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dường như mất rất nhiều sức lực để kiềm chế.

Anh chàng cao bồi cười rộ lên: “Cô có thể cam đoan sau này không bị thương? Chưa kể mỗi tháng đều có vài ngày cô chảy máu, đợi đến đêm trăng tròn, hẳn sẽ càng thêm khát vọng máu tươi... Sớm muộn gì cũng không chịu nổi.”

Chính văn chương 40: Gặp gỡ số 4 (12)

Anh chàng cao bồi buông tay tôi ra, tôi rưng rưng nhìn ngón tay đáng thương. Muốn chứng minh cũng đau cần độc ác như vậy. Đúng rồi, vì sao lại cắn tôi, anh ta không tự cắn mình được hay sao?

Ngón tay bị số 4 nhẹ nhàng kéo qua, tôi mới phát hiện số 4 đã mở to mắt. Anh ta dịu dàng nhìn tôi, đặt ngón tay tôi vào miệng, động tác tao nhã như hôn nhẹ một đóa hoa hồng.

Tôi mê say, đầu lưỡi số 4 mềm nhẹ như vậy, cho dù lát nữa anh ta có hút máu tôi, có lẽ tôi cũng chỉ nhin đau nhứu mà, luyến tiếc rút tay về.

Số 4 ngậm một lúc mới buông ra, nhẹ giọng nói: “Không nên lãng phí.”

“Nói sao!” Anh chàng cao bồi hừ lạnh một tiếng.

“Anh làm cô ấy bị thương, nhưng tôi muốn cảm ơn anh.” Số 4 mỉm cười, lấy ngón tay vuốt nhẹ qua đôi môi đỏ tươi, động tác gợi cảm khiến tôi muốn hét chói tai: “Đã giúp tôi nếm được hương vị của cô ấy.”

“Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ kĩ hương vị này.” Số 4 mỉm cười, tôi biết anh ta nói thật lòng. Lấy năng lực và địa vị của người này, hoàn toàn không cần lấy lòng một cô gái bình thường, hơn nữa sắp chia tay như tôi. Tôi thật sự vui vẻ, rất hạnh phúc, choáng váng, choáng váng... Ai có thể đỡ tôi được không?

Anh chàng cao bồi cười gian trá: “Ma cà rồng chỉ cần một giọt máu là có thể biết suy nghĩ của cô, nếu muốn sở hữu một kỹ năng, chỉ cần tìm người có kỹ năng đó, sau đó hút khô máu là được.”

Giờ? Một giọt máu có thể cho số 4 biết tâm tư của tôi? Anh chàng này có thể nói ít đi được không, nói câu nào làm tôi sợ câu ấy.

“Không phải hút khô, trước khi chết phải nhả ra ngay, máu người chết sẽ làm rối loạn tiêu hóa.” Câu nói của số 4 còn làm tôi rùng mình hơn.

“Đã không có chuyện gì, tôi đi trước, đừng quên đưa cô ấy về nhà. Tuy nơi này không phải địa bàn của Ma đảng, công tác trị an cũng tốt, nhưng không thể coi thường.” Anh chàng cao bồi vừa dứt lời, một cơn gió đã vút qua người tôi. Chờ tôi chú ý lại, anh ta đã phóng qua mặt hồ, biến mất trong màn đêm mờ mịt.

Số 4 lái xe đưa tôi về. Giờ khắc này tôi hi vọng xe chạy càng chậm càng tốt, thậm chí cầu nguyện nửa đường hỏng xe, cháy động cơ. Tuy nhất định phải chia tay, nhưng có thể lưu lại nhiều thêm một giây cũng tốt.

Mấy tình huống kiểu như sao băng rơi trúng đầu chung quy không xảy ra, có lẽ chỉ gặp trong phim ảnh mà thôi, còn ở hiện thực, chúng tôi thuận lợi tới đích.

Lòng tôi có nhè nhẹ quặn đau, sống mũi hơi cay, ngồi yên nhìn số 4, không muốn lập tức rời đi: “Chúng ta có thể gặp lại không? Anh nhìn tôi ăn cơm, tôi cùng anh xem phim, nói chuyện phiếm?”

Số 4 lẳng lặng nhìn tôi, sau đó sát lại gần, hôn nhẹ lên má tôi. Nhìn tôi kinh ngạc, anh ta nhẹ giọng nói: “Cứ cho đây là một giấc mộng, trừ khi cô muốn tôi xóa sạch trí nhớ của cô.”

Hai mắt rưng rưng, tôi hơi ngửa đầu, không muốn để nước mắt rơi xuống. Nâng tay lau sạch thứ chất lỏng mẩn mẫn ấy đi, tôi mỉm cười đáp: “Là mộng, một giấc mộng rất đẹp, gặp được một anh chàng rất tốt, tuy không thể đến với nhau, nhưng nhất định tôi sẽ nhớ rõ anh ấy. Đời người thật ngắn ngủi, nhớ nhung đến đâu cũng chẳng thể vượt quá trăm năm, không phải sao?”

“Lâm Lâm...” Lần đầu tiên số 4 gọi nhũ danh của tôi, đôi mắt ánh tím của anh ta lúc này dịu dàng như nước: “Quả thật tôi đã vô ý quyến rũ cô, đây là bản năng của ma cà rồng dùng để dụ dỗ con mồi, đừng nghĩ về tôi tốt như vậy.”

Số 4 coi chỉ số thông minh của con người chỉ dừng ở giai đoạn nguyên thủy thôi sao? Tôi vừa nghe liền biết, anh ta nói vậy là để tôi cảm thấy khá hơn.

“Không cần an ủi.” Tôi ra vẻ thoải mái trả lời: “Dù đúng thế thì sao? Thích là thích, không tính toán gì hết, người chưa thích ai bao giờ mới gọi là đáng sợ.”

Số 4 mỉm cười nhìn tôi, xinh đẹp làm tôi mê mẩn, hơn nữa có thể chọc cười một ma cà rồng sống quá ngàn năm, thật sự rất có cảm giác thành tựu.

Lúc này anh ta bỏ qua tất cả gánh nặng năm tháng, cười đến vô cùng xán lạn, lắc lắc đầu: “Thật sự không nên nói quá nhiều với đồ ăn.”

“Hối hận rồi? Vậy hãy để chúng ta chia tay trong vui vẻ đi.” Tôi giữ nguyên nụ cười, nhanh chóng mở cửa xuống xe, bước thẳng về nhà, không quay đầu nhìn lại.

Mới đi vài bước, nước mắt tôi đã trào ra, nhưng không dám nâng tay lau, sợ số 4 phát hiện.

Trở về nhà, rửa mặt xong liền mở máy tính. Nhìn màn hình đã không còn số điện thoại của số 4, tôi thật vất vả kìm nén nước mắt, gọi điện cho bà mối, khịt khịt mũi: “Alô, tôi đây.”

Bà mối thở dài: “Đáng tiếc quá, số 4 đã nói với tôi rồi. Lo lắng đến cảm xúc của cô, một tuần sau chúng tôi mới giới thiệu người kế tiếp.”

“Được, đến lúc đó gọi sau... Tôi mệt quá, ngủ trước, chúc cô ngủ ngon.” Tôi tắt máy, ném di động sang một bên, sau đó đổ người xuống giường, chôn mặt vào gối khóc lóc.

Ngày chủ nhật tôi ngủ đến giữa trưa, vừa tỉnh dậy liền ăn kem cốc xem phim tình cảm, khóc rầm rầm rào rào. Cha mẹ cười nhạo tôi lớn đầu rồi mà còn tin mấy thứ ấy. Thật ra tôi không khóc vì phim, mà muốn mượn phim để phát tiết buồn khổ trong lòng. Tôi không thể nói mình thất tình, đối phương là tổ tiên ma cà rồng đã sống một ngàn năm trăm năm được. Nhưng tôi muốn khóc, khóc thỏa thích, mà chỉ có cách này mới không bị cha mẹ hoài nghi.

Thứ hai rớt cuộc đi làm, công việc bận rộn làm tôi tạm thời quên đi chuyện khác. Tôi rất muốn tăng ca, nhưng không ngờ hiệu suất làm việc hôm nay tăng cao, tôi tan tầm đúng giờ.

Ủ rũ bước về nhà, tôi thầm nghĩ có lẽ nên đi dạo phố, bằng không tối nay lại mất ngủ, rửa mặt bằng nước mát mát thôi.

“Lynda!” Roger chạy lên từ phía sau, cột nĩa đi cạnh tôi: “Anh đưa xe đi rửa rồi, vừa hay ngồi tàu điện ngầm với em.”

Tránh xa tôi ra, đang phiền lòng mà anh cứ cười cười nói nói.

Tôi cười gượng hai tiếng, khó chịu bước nhanh hơn. Hy vọng làm thế này anh ta sẽ hiểu, tôi chẳng hy vọng “Được” đi cùng anh ta chút nào.

“Đừng đi nhanh thế!” Roger thở hổn hển bám theo, tôi càng bước nhanh hơn, giống như vận động viên muốn giành giải quán quân cuộc thi đi bộ quốc tế, cắn răng đi nhanh, ý đồ cắt đuôi tên háo sắc đáng ghét này.

Nhưng tôi không phải vận động viên chuyên nghiệp, tập thể dục lại ít hơn Roger, chỉ chốc lát sau đã mệt mỏi, bước chân dần dần chậm lại.

Roger nhân cơ hội bắt kịp, thở phì phò đứng cạnh tôi: “Hay mình đi xem phim? Anh đi một mình buồn lắm, nếu em đi cùng thì anh chi tiền cho cả hai. Hoặc không thì đi công viên giải trí?”

Trốn mãi cũng không phải cách hay, tôi dừng lại, suy nghĩ nên từ chối thế nào.

“Mấy ngày nay có lẽ không được.” Một giọng nói đột nhiên vang lên, tôi quay đầu lại nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người, là anh chàng cao bồi!

Anh này cao to lực lưỡng, so với Roger 1m74 thì vẫn cao hơn nửa cái đầu, cười tủm tỉm nhìn hai chúng tôi.

“Anh là...?” Roger trừng lớn mắt, đánh giá một lượt đến từ trên xuống dưới.

“Họ hàng của em.” “Họ hàng của cô ấy.” Anh chàng cao bồi và tôi đồng thanh trả lời.

Anh chàng cao bồi hiển nhiên không phải người Bắc Âu tóc vàng mắt xanh, nhưng cũng không phải người da vàng. Mái tóc màu hạt dẻ hơi gợn sóng, đôi mắt đen nhưng hơi nhạt, cái mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, giống như bức tượng điêu khắc Italy.

Roger giật giật khoe miệng: “Họ hàng nhà em nhiều thật, trải rộng toàn thế giới.”

Nói thừa, phụ nữ tất nhiên có nhiều họ hàng rồi. Không tính cái người mỗi tháng đều đến một lần kia, lúc chồng đi vắng, tự nhiên xuất hiện người đàn ông lạ mặt trong nhà, đó chắc chắn là anh họ của cô vợ.

Tôi nghiêm túc trả lời: “Châu Âu có 5% dân số mang huyết thống châu Á. Ngày xưa Thành Cát Tư Hãn đánh tới châu Âu là con cháu đã rải khắp thiên hạ. Anh về tìm hiểu đi, nói không chừng lại tìm ra người họ hàng xa ngoại quốc nào đó.”

“Xin lỗi, em tôi muốn đi chơi với tôi, anh tìm người khác đi.” Anh chàng cao bồi khuyên nhủ rất nghiêm túc.

“Được được, chẳng mấy khi người nhà đến thăm, đương nhiên phải đi với nhau rồi.” Roger nuốt nước miếng, sau đó hậm hực hờn dỗi bỏ đi.

Roger đi, tôi cũng xoay người đi.

Anh chàng cao bồi chân dài bước rộng, rất dễ dàng bám theo tôi, bắt đầu trêu tức: “Em họ ơi, dù em không muốn đi với anh thì cũng phải cảm ơn một câu chứ?”

“Cảm ơn cái đầu!” Tôi tác phong nhanh nhẹn đi vù vù về phía trước: “Quả thật muốn cảm ơn anh đã tới cứu lúc tôi chia tay cùng số 4, chưa hiểu chuyện đã đánh số 4 máu me đầm đìa. Anh muốn chia rẽ chúng tôi phải không? Hiện tại vừa lòng chưa?”

“Xem ra cô rất thích hấn.” Anh chàng cao bồi nhảy lên trước mặt tôi, tôi đi tiến, anh ta đi lùi, giống như sau lưng có mắt vậy, thành thạo tránh người khác, hai tay cầm túi quần, dáng vẻ ngạo mạn, cười tủm tỉm hơi cúi đầu nhìn tôi.

“Đúng vậy thì sao? Phạm pháp à?” Tôi ngừng lại, nhíu mày đẩy cơ thể cao lớn rắn chắc của anh ta: “Tránh ra tránh ra, phiền quá!”

Anh chàng cao bồi cũng dừng bước, tiếp tục tươi cười, tùy ý để tôi làm loạn.

Sao cơ bắp lại cứng như vậy, hàng thật hay hàng ngụy trang đây?

“Không sao, muốn sờ chỗ khác cũng được. Trừ ma cà rồng ra, chúng tôi là chủng tộc giống người trái đất nhất.” Anh chàng cao bồi dường như xem thấu tâm tư của tôi, cười đến vô cùng xán lạn. Ai bảo tay tôi dán tay trên ngực anh ta lâu thế.

Tôi như chạm vào nước sôi, vội vàng rút tay về, trừng mắt nhìn anh ta một cái: “Rốt cuộc anh muốn gì? Anh không nhường, tôi nhường!” Tôi xoay người đi hướng khác, không trêu được, trốn là tốt nhất.

“Haiz, đừng nóng giận.” Anh chàng cao bồi nắm cổ tay tôi, giữ tôi lại.

Ngay trước khi tôi kịp thẹn quá hóa giận mà hành động phản kháng, anh ta đã dùng con ngươi tỏa sáng nhìn tôi: “Làm bạn gái tôi được không?”

9. Chương 41 - 45: Bắt Đầu Với Số 5

Chính văn chương 41: Anh chàng cao bồi

Tôi trừng lớn mắt, nhìn anh ta như nhìn sinh vật lạ.

Có nhầm không, tôi vừa thất tình, hơn nữa anh ta còn tặng bạn trai cũ của tôi một đám. Đừng nói với tôi là anh ta đã sớm tính toán chia rẽ chúng tôi để có cơ hội làm người thay thế đấy nhé.

Thôi đi, tuy nhan sắc của bốn tiểu thư bé nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn, nhưng đó chỉ là sức mạnh của mỹ phẩm mà thôi. Tẩy trang xong đi trên đường cái, nhiều nhất có thể coi là dễ nhìn. Tôi tự nhận không có sức quyến rũ lớn đến mức có thể khơi mào chiến tranh vũ trụ.

Tôi ho khan hai tiếng, rất là bình tĩnh nói lời cảm tạ: “Cảm ơn, tâm tình của tôi tốt hơn nhiều rồi. Thật ra chuyện của tôi và số 4 là do chính chúng tôi quyết định, không liên quan đến anh, anh không cần đổ tôi vui vẻ.” Nói xong thử lay lay tay, ý muốn anh ta bỏ ra.

Nhưng anh ta nắm rất chặt, không có ý buông lỏng.

“Tôi nói thật, không đùa giỡn.” Kính nhờ, không cần nghiêm túc như vậy được không. Đã đẹp trai rồi, đẹp trai làm con gái phải nuốt nước miếng, lúc cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sắc bén còn tỏa sáng ngời ngời.

Người này rất cao, muốn nhìn rõ mặt, tôi phải ngửa đầu, thật mỏi cổ.

“Tôi không thua kém tên ma cà rồng kia phải không?” Anh ta cười gian trá, màu da chẳng hề trắng nõn như những đối tượng trước, mà là màu mật ong khỏe mạnh do phơi nắng nhiều. Nghe nói người nước ngoài rất thích màu da này, chẳng sợ mặt trời phát ra bao nhiêu tia UVA, UVB, cũng muốn liều mạng đi tắm nắng.

Tôi hừ một tiếng, mắt lạnh nhìn anh ta: “Người Trung Quốc thích da trắng, còn anh thì quá đen.”

Anh chàng cao bồi vẫn không buông tay tôi, suy nghĩ một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ trả lời: “Đâu còn cách nào, da tôi vốn là màu này, dù đi tẩy trắng cũng không trắng được.”

“Vậy buông tay ra.” Tôi trừng mắt, mọi người nói con gái trừng mắt đều không xinh đẹp, làm vậy có thể dọa sợ anh ta chăng? Tôi còn không quên nói câu châm chọc: “Tôi không muốn sau này sinh ra đứa con đen thui.”

Anh ta thế nhưng không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười: “Nói một đằng nghĩ một nẻo, thật ra đã sớm lung lay.”

“Ảo tưởng vừa thôi, đẹp trai một chút là nghĩ phụ nữ toàn thế giới sẽ thích mình.” Tôi lườm anh ta một cái, vung mạnh tay: “Buông ra, tôi muốn về nhà ăn cơm.”

“Tôi mời cô, ăn hải sản thấy thế nào?” Chỉ một câu đã làm con sâu tham ăn trong bụng tôi trỗi dậy, suy nghĩ không biết lát nữa nên gọi vi cá, tôm hùm hay cá quý này nọ.

Thôi bỏ đi, bắt người tay ngắn cản người miệng mềm. Ăn xong nhất định phải làm bạn, dù người ngoài hành tinh nhiều tiền, cũng không thể coi người ta là kẻ ngốc, ăn xong đứng dậy bỏ đi. Tôi là con người có đạo đức. Thật ra còn một băn khoăn nữa là, lỡ người này muốn chơi xỏ tôi, ăn gần hết liền bỏ tôi lại. Tôi nhất định không chạy nhanh bằng anh ta, trước mắt cũng không có tiền chi trả, chỉ còn cách đáng thương rưng rưng nước mắt hỏi chủ quán có được rửa bát trả tiền hay không.

“Buông ra, đồ đáng ghét!” Tôi tránh kiểu gì cũng không thoát, dứt khoát tiếp tục đi về phía trước, anh chàng cao bồi thế nhưng cũng đi theo, hai chúng tôi giống như đôi tình nhân dắt tay dạo phố.

Một tên Roger háo sắc đã đủ đáng ghét, đuổi đi rồi còn tới một tên đáng ghét hơn. Anh ta đẹp trai vậy tìm ai chẳng được, sao nhất thiết phải tìm tôi?

Tôi dừng lại, còn chưa kịp phát hỏa, anh ta đã buông tay trước: “Tôi có việc, giải quyết xong sẽ đến tìm cô.”

Một trận gió thổi qua, anh chàng cao bồi đã phi được một đoạn, mặc dù nhanh, nhưng vẫn thuộc phạm vi tốc độ của con người, vậy nên không bị chú ý lắm, chỉ một lát đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đến vội mà đi cũng vội, để lại mình tôi đứng tại chỗ sững sờ. Người kia nhất định là muốn chơi xỏ tôi.

Xuống tàu điện ngầm, tôi vội bước về nhà. Đột nhiên anh chàng cao bồi không biết từ đâu chui ra, kéo tay tôi lại: “Đi thôi, tôi mời cô ăn cơm.”

Tôi giật nảy mình, vừa nhìn thấy anh ta liền phản nộ: “Anh chơi đủ chưa? Làm ơn đừng tùy tiện nắm tay con gái nhà người ta trên đường như thế, tôi không đồng ý làm bạn gái anh đâu!”

Anh chàng cao bồi cười cười, nét mặt vừa giảo hoạt lại vừa nghiêm túc, thật đúng là quyền rũ: “Cô thích tôi.”

Biến ngay đi, thích cái đầu anh! Tôi quả thật bức mình muốn đánh người mắng chửi người. Nhưng với kẻ mặt dày như vậy, mắng chửi sẽ chỉ làm ô nhiễm môi trường, đánh anh ta càng không thể, đánh nhau là hành vi không văn minh... Thực ra, là do tôi nhất định đánh không thắng. Nói được thì nên nói, không nói được không đánh được thì tốt nhất là trốn đi.

Đầu óc tôi bắt đầu chuyển động, nghĩ nên thoát thân bằng cách nào. Kêu to bị sàm sỡ? Quên đi, kêu cũng vô dụng. Đẹp trai như vậy, rất nhiều cô gái đều ước gì được anh ta sàm sỡ. Anh ta chỉ cần cười một cái

thôi, tất cả mọi người sẽ cho rằng chúng tôi là cặp tình nhân đang giận dỗi. Giống như đêm đó Roger kéo tôi lên xe, tất cả mọi người đều nghĩ chúng tôi là vợ chồng son. Nếu số 1 ở đây thì tốt rồi.

Hay là gọi điện cho cảnh sát? Cũng không được, anh ta có thể đối phó với số 4 sống hơn một ngàn năm trăm năm, con người bình thường có là gì? Sao mạng tôi lại thảm thế này, chẳng lẽ phải làm bạn gái anh ta thật?

Trong lúc tôi cố gắng suy nghĩ đối sách trong thời gian nhanh nhất, anh ta đã từ từ nói: “Cô thích tôi.”

Tôi thuận miệng đáp: “Không thích!”

Anh ta nhất quyết không bỏ cuộc: “Thích.”

Tôi tiếp tục phủ nhận: “Không thích!”

“Ban này tôi bỏ đi, nhất định cô có cảm thấy hụt hẫng.” Anh ta mỉm cười nhìn tôi.

Tôi phản bác: “Đúng vậy, tôi còn chưa giáo huấn mà anh đã bỏ đi, đương nhiên phải thấy hụt hẫng rồi!” Những lời này rất hay gặp trên phim Hàn Quốc, nhưng tới lượt tôi nói thì lại thật khó nghe.

Ý cười trên khóe môi anh chàng cao bồi càng đậm: “Tôi đẹp trai không?”

Hơ, chưa thấy ai mặt dày như vậy. Nếu là người khác hỏi, nhất định tôi sẽ ọe ngay lập tức. Nhưng mà... Chưa gặp ai có đôi mắt sáng như anh ta, mũi cao môi đỏ mọng, nhan sắc không thua số 1 và số 4 chút nào. Lần đầu gặp chỉ biết chắc chắn trên 7 điểm, bây giờ nhìn kĩ thấy ít nhất phải được 7.5.

“Đẹp trai thì hay hóm gì!” Tuy diện mạo anh ta làm tôi rối loạn, nhưng cãi nhau thì nhất quyết không thể thua. Tôi cắn răng, kìm nén cảm xúc yêu cái đẹp trong lòng, bắt đầu nói móc: “Anh bảo số 4 đẹp là để dụ dỗ đồ ăn, thế anh đẹp là để làm gì?”

“Không trách tôi được, đây là trời sinh.” Anh ta nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra đáp án này. Rất đặc biệt, trả lời kiểu khác chưa chắc tôi đã lọt tai.

Anh ta tiến lên một bước, thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi. Sau đó ôm tôi, hơn nữa còn nâng cằm tôi lên, cúi đầu cười nhìn tôi: “Đừng mạnh miệng nữa, cô thích tôi. Chuyện tình trước không có kết quả, chuyện tình này không cần để ý có nhanh quá hay không, chúng ta hẹn hò đi.”

Dường như anh ta giống số 4, có thể nhìn thấu tâm tư của tôi. Đúng là tôi thấy quá nhanh, muốn bản thân có thời gian điều chỉnh, một tuần sau, chờ bà mối giới thiệu đối tượng khác, tôi mới có thể tập quên đi số 4.

Nếu không phải người yêu, tư thế hiện giờ thật sự hơi ái muội. Nhưng tôi chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn anh ta, không hề cử động. Thêm một lần trầm luân, sa đọa, sao tôi lại khờ thế này, vừa thấy soái ca liền chết đứng.

“Tôi... Tôi...” Tôi lắp bắp, hơi ngửa đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai lạ thường, không biết nên nói gì mới phải. Người qua đường đều tò mò ghé mắt nhìn chúng tôi, giống như muốn xem câu chuyện của lọ lem và hoàng tử.

Rất nhiều cô gái nhìn tôi với ánh mắt hâm mộ, nếu tôi còn không đồng ý, dường như có hơi ngu ngốc. Chỉ hẹn hò mà thôi, cũng không phải ở chung, cứ coi như tìm hiểu đi.

Quyết định xong, tôi còn chưa kịp mở miệng giơ cờ trắng, anh chàng cao bồi đã buông tôi ra.

Anh ta thò tay vào túi quần rút ra thứ gì đó, “Cộp” một tiếng, chờ tôi hoàn hồn lại, chiếc công tay sáng loáng đã khóa trên cổ tay của ông chú vừa đi ngang qua.

“Cậu làm gì thế?” Ông chú hô to gọi nhỏ ra sức giãy dụa, nhưng bị anh ta lôi đi dễ dàng, sau đó khóa một đầu ở lan can ven đường.

Ông chú này, chưa đến 1m7, mặt mũi bình thường, nhỏ gầy ngăm đen, trong thành phố nhìn đâu cũng thấy. Bọn họ hẳn là thợ xây ở công trường nào đó, có lẽ thừa dịp ban đêm rảnh rỗi, trốn ra ngoài đi dạo.

Anh chàng cao bồi không thèm để ý, lấy di động bấm ba số, hẳn là 110, đợi máy thông liền nói: “Kẻ tình nghi giết người, mã số truy nã là...” Đọc số xong còn thông báo cả địa chỉ, sau đó cúp máy. Mà ông chú nhất thời ỉu rĩ ngồi xuống đất.

Tôi sững sờ, xe cảnh sát tới rất nhanh, ước chừng trong năm phút, khi số người vây xem còn chưa vượt quá hai mươi đã tới rồi.

“Cảm ơn, lần thứ hai trong ngày rồi, cậu giỏi quá!” Đường như cảnh sát có quen anh chàng cao bồi, tươi cười bắt tay tỏ vẻ cảm tạ: “Mấy hôm nay danh tiếng của cậu đã tới tai cảnh sát trưởng.”

“Không cần khách sáo, việc nên làm thôi.” Anh chàng cao bồi nhàn nhạt xã giao, lúc này anh ta giống hệt như lần đầu mới gặp, biểu cảm tà ác mà lạnh lùng: “Tên này được treo thưởng năm ngàn tệ, tôi muốn lĩnh tiền sớm.”

“Được, xác minh xong chúng tôi sẽ báo cho cậu ngay.” Anh cảnh sát vui vẻ đáp, mà ông chú đã bị áp giải lên xe.

Cảnh sát đi rồi, tôi vẫn còn thất thần. Anh chàng cao bồi ôm tôi, cười cười kéo tôi lên taxi: “Ăn cơm thôi, cô có thể hỏi tôi sau.”

Chính văn chương 42: Bắt đầu với số 5 (1)

Ngồi trong phòng riêng của quán ăn hải sản, tôi cảm giác như mình đang nằm mơ. Lẩu tôm hùm, tôm hùm hấp bia, tôm hùm nướng bơ tỏi, cháo tôm hùm; cá hồi muối; bào ngư sốt dầu hào...

Tuy tôi đã cố gắng chống lại cám dỗ, nhưng nước miếng trào ra, ý chí căn bản không khắc chế được hệ tiêu hóa đang mấp máy.

“Cách lấy vi cá mập quá tàn nhẫn, vậy nên không gọi. Ăn nhanh lên.” Anh chàng cao bồi chu đáo gấp miếng cá hồi cho tôi.

Tôi chưa từng thấy miếng cá hồi nào to như vậy, dày như vậy, tươi ngon đậm nước sốt, vừa nhìn thấy liền biết vô cùng mỹ vị.

Mặc kệ, dù phải rửa bát ba tháng tôi cũng muốn ăn no, ăn no mới có thể chạy nhanh, chạy nhanh mới có cơ hội “Bùng tiền”. Mỹ nhân kế tôi còn chống đỡ được, những thức ăn ngon thì không, tôi cầm lấy chiếc đũa, không khách khí bắt đầu gấp.

Sau khi mỗi món đều thử một lần, tôi mới phát hiện anh chàng cao bồi còn chưa động đũa.

“Sao anh không ăn?” Tôi vừa nhai vừa hỏi.

Anh ta cười cười, rút một tờ khăn giấy lau miệng cho tôi. Nếu lúc này tôi đang đứng, nhất định sẽ mềm nhũn hai chân ngã lặn xuống đất.

Bỏ khăn giấy sang một bên, anh ta nhặt cọng măng tây lên cắn, không hề chấm gia vị: “Tôi không ăn mặn, thêm một bát cơm là đủ rồi.”

Nhìn phía đối diện toàn trái cây rau dưa, tôi thấy may mắn vì ít nhất anh ta còn ăn gì đó, nếu không tôi sẽ nghi ngờ người này là ma cà rồng.

Cửa mở, người phục vụ bưng một mâm hoa quả bước vào: “Của quý khách đây ạ.”

Anh chàng cao bồi đứng lên: “Tôi đi một lát rồi trở lại.” Nói xong liền ra khỏi quán.

Tôi đề cao tính cảnh giác, xem ra muốn bỏ tôi lại thật, có khi còn lấy thêm chai rượu hay bao thuốc lá. Vì thế tôi ngoắc ngoắc tay với người phục vụ, yếu ớt hỏi nhỏ: “Cho tôi xem hóa đơn được không? Nói trước, nếu muốn tôi thanh toán, tôi chỉ trả thức ăn trên bàn thôi đấy.”

Người phục vụ sững sờ, bảo tôi chờ rồi đi ra ngoài, một lát sau quay lại, tươi cười trả lời: “Đã thanh toán hết rồi ạ.”

Tôi yên tâm tiếp tục ăn, nhưng sầu lo trong lòng không ngừng khuếch đại. Vừa rồi nhìn lên hóa đơn, con số tính ra đã ngang với một tháng tiền lương của tôi, không biết ăn xong nên làm gì đây, chẳng lẽ lau miệng, nói tiếng cảm ơn rồi bước thẳng?

Ăn no, đồ ăn vẫn còn hơn một nửa, tôi xoa xoa bụng, tựa vào ghế thở dài thỏa mãn. Anh chàng cao bồi trở lại, cắn trái cây vừa rồi chưa ăn xong, nói với người phục vụ: “Gói lại cho tôi.”

Người phục vụ mang đồ ăn xuống, anh ta cười tủm tỉm nhìn tôi: “Hỏi đi.”

Xem ra anh ta đã biết rồi, vì thế tôi đi thẳng vào vấn đề: “Tên gì, bao nhiêu tuổi, từ đâu tới đây, hiện đang làm nghề gì?” Một hơi hỏi xong, giống như đang tra khảo tội phạm.

Anh chàng cao bồi nhất thời nở nụ cười, tôi thích nhìn anh ta cười, bởi vì giống số 4, anh ta bình thường rất ít cười. Chẳng qua số 4 là cao quý điềm tĩnh, mà anh ta là nhạy bén lạnh lùng.

“Tên rất dài, vậy nên cứ gọi là số 5. Bốn trăm ba mươi một tuổi, là người ngoài hành tinh.” Anh ta mỉm cười trả lời, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng, giống như viên đá quý: “Lúc mới tới trái đất làm thợ săn ma cà rồng, hiện tại làm thợ săn tiền thưởng. Bởi vì cần thân phận hợp pháp, vậy nên trước mắt là cảnh sát quốc tế trên danh nghĩa ở một quốc gia.”

Cảnh sát quốc tế, thợ săn tiền thưởng? Nhìn số 5 cao lớn anh tuấn, làn da màu mật ong thanh xuân khỏe mạnh nhưng không có một nốt mụn thanh xuân nào, đã thế còn là vị anh hùng đại diện cho chính nghĩa, quả thực là người tình trong mộng của toàn thể phái nữ.

“Vì sao muốn tôi làm bạn gái?” Tôi đỡ trán có chút khó hiểu, tuy biết chính nghĩa của anh ta xuất phát từ mục đích tiền tài, nhưng dù gì cũng là diệt trừ gian ác, trên đầu tự nhiên hiện ra vầng sáng thần thánh. Thật sự quá khó để từ chối anh ta.

Số 5 thoáng suy xét một chút, sau đó nhanh chóng trả lời: “Giống số 4, muốn giết thời gian trong sinh mệnh vô tận, tìm một cô gái rồi kết hôn hẳn là lựa chọn đúng đắn. Làm thợ săn tiền thưởng lâu rồi cũng thấy chán, hơn nữa tôi chưa từng có con, vậy nên lần này muốn một đứa thử xem. Tôi không giống số 4, không phải ma cà rồng, cô ở với tôi thì tuổi thọ vẫn như trước, nhưng có thể trẻ trung thanh xuân đến lúc chết.”

Oa~ Kém chút nữa là tôi hét rầm lên. Cả đời không già nha, tôi thích, tôi rất rất thích!

“Làm thế nào để giữ mãi tuổi thanh xuân?” Phải hỏi rõ ràng, tôi kiềm chế kích động, ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn. Số 4 sẽ biến con người thành ma cà rồng, vậy số 5 sẽ dùng cách gì?

Số 5 nâng cằm tôi, khuôn mặt đẹp trai chậm rãi lại gần, vừa nguy hiểm lại vừa nam tính: “Chỉ cần qua đêm với tôi một lần, cơ thể đều sẽ ngừng lão hóa một tháng. ”Thứ đó” của tôi chính là thần dược trẻ mãi không già, nếu là vợ, đương nhiên sẽ mãi mãi thanh xuân rồi.”

Tôi run rẩy cả người, không làm đấy chứ? Số 1 là độc dược với phụ nữ trái đất, còn số 5 chính là thuốc bổ? Liệu có nên...

Dường như số 5 nhìn thấu ý nghĩ của tôi, xấp xính nở nụ cười: “Nuốt xuống sẽ chỉ buồn nôn thôi, không sống lâu được đâu. Có một cô thử rồi, cũng bội phục cô ta nuốt được hẳn mười năm.”

Tôi suýt nữa thì ọe ra bữa tối, anh chàng số 5 này, rõ ràng là cảnh sát này quốc tế giúp đỡ chính nghĩa, như thế nào lại đen tối hơn cả số 4 vậy?

Quay đầu tránh tay anh ta, tôi lạnh lùng từ chối: “Tôi không muốn lấy kẻ đào hoa, người quý giá như anh nên thuộc về phụ nữ toàn thế giới thì hơn.”

Số 5 cười ha hả, đột nhiên vươn tay nhắc tôi ngồi lên đùi mình, giọng nói mang theo ý cười nhẹ nhàng phát qua vành tai tôi: “Chúng tộc chúng tôi mỗi lần đều làm hết sức, sau khi kết thúc sẽ vô cùng mệt, ít nhất phải nằm trên giường một ngày, vậy nên nhiều nhất một tuần một lần. Nhưng tôi thích dùng tay chà xát để tiết kiệm thể lực hơn, không nhớ lần gần nhất làm là khi nào nữa.”

Da mặt dày thật, những chuyện này mà cũng dám nói ra.

Người phục vụ lại tới, hai tay cầm hai túi to, bên trong có bốn năm hộp giấy nhỏ. Tôi ngượng ngùng muốn đứng dậy, nhưng số 5 ôm chặt tôi không buông tay. Người phục vụ làm bộ như không thấy, đặt đồ ăn lên bàn.

“Phiền cô gọi chuyển phát đưa đến địa chỉ này cho tôi.” Số 5 viết nhanh địa chỉ và số điện thoại của tôi, đưa cho người phục vụ.

Người phục vụ cầm địa chỉ và đồ ăn ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại, thái độ giống như đã thấy nhưng không thể trách. Vốn muốn chất vấn tại sao số 5 lại biết địa chỉ nhà tôi, nhưng lập tức thay đổi chủ ý. Cái này còn phải hỏi sao? Nếu muốn biết thì kiểu gì cũng có cách để biết, huống chi anh ta còn là cảnh sát.

“Buông ra!” Tôi có chút tức giận, nỗ lực giãy dụa vài cái, hiển nhiên không có tác dụng gì. Số 5 như một đứa bé cứng đầu, tôi thở phì phò hỏi: “Vậy anh tiếp tục chà xát là được, tìm vợ làm gì?”

“Bởi vì cô đơn.” Số 5 cười cười, giọng nói hơi ảm đạm, làm người nghe không khỏi mềm lòng: “Mọi sinh vật trong vũ trụ đều có chu kỳ, đều sẽ tới thời gian khát vọng một nửa kia. Có khi tôi trở lại khách sạn, nằm một mình trên giường, cũng hi vọng bên cạnh có một người cô gái để ôm ấp, trò chuyện. Tôi chưa bao giờ cưới vợ, nhưng sau khi gặp cô, tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc.”

“Sao lại là tôi, ngoài kia còn rất nhiều cô gái cơ mà?” Tôi ngồi yên để số 5 ôm, bởi vì tôi biết, có những sinh vật rất sợ cô đơn. Tôi không hạ quyết tâm được, chỉ ôm mà thôi, cũng không thiếu mất miếng thịt.

“Tuy cô tham lam và có dục vọng như bao người bình thường khác, nhưng cô cũng thật lòng khi quen biết những người trước đây, hơn nữa có giới hạn đạo đức riêng. Cô có thể chấp nhận số 4, vậy cũng có thể chấp nhận tôi.” Số 5 xoay người tôi lại, một tay đỡ gáy, một tay ôm thắt lưng của tôi, cúi đầu liền mạnh mẽ hôn xuống.

Lại bị hôn nữa, tôi quả thực khóc không ra nước mắt.

Nhưng kỹ thuật của anh ta rất... Thật sự rất tốt. Dù sao sống lâu như vậy, hôn không biết bao nhiêu người. Quá trình hôn lực bỏ ít nhất năm trăm từ, mọi người có thể tự do tưởng tượng, nhưng chắc chắn là không có abc. Dù sao cuối cùng cả người tôi nóng lên, xụi lơ trong lòng anh ta, một chút sức lực để động dục cơ thể cũng không có. Chỉ hôn thôi đã khiến tôi thần hồn điên đảo, vậy không biết quá trình abc bổ dưỡng kia sẽ là dạng gì... Không được, tôi là cô gái ngoan, không được phép có tư tưởng đen tối!

Số 5 cười cười buông tôi ra, nắm tay tôi đi ra ngoài: “Đi dạo với tôi một lát, hoặc là ra công viên ngồi nghỉ.”

Ra khỏi phòng, rất nhiều người ghé mắt nhìn chúng tôi. Chính yếu là vì số 5 quá đẹp trai, còn người đi cùng là tôi thì ảm đạm như bóng đèn đứt tóc. Không cần bọn họ thắc mắc, chính tôi đây còn thắc mắc nữa là...

Số 5 nắm tay tôi, thanh thoi đi về phía cửa. Tôi vừa nháy mắt một cái, anh ta đã nhảy tới trước mặt một người đàn ông đang dùng bữa.

Số 5 cầm tay người này kéo mạnh ra. Chân ghế ma sát với mặt đá cẩm thạch, tạo ra tiếng “Két” chói tai, cả người cả ghế bị lôi ra giữa lối đi. Không ít người la toáng lên, số 5 dùng một tay giữ người, một tay lấy tốc độ cực nhanh tháo dây lưng của ông ta, buộc hai tay ông ta ra sau ghế.

Dưới ánh mắt của kinh ngạc mọi người, số 5 anh tuấn bắt phàm lấy điện thoại gọi cho 110, thần thái đẹp ngậy người, là điệp viên 007 ngoài đời thực. Bond tính cái gì, đều là diễn hết, số 5 tài giỏi hơn Bond nhiều!

Số 5 bình tĩnh lạnh lùng, nét mặt không hề gợn sóng: “Tội phạm tham ô, mã số truy nã là...”

Khắp nhân gian đều có tội ác, kiếm tiền kiểu này quả thật không thể dùng hai từ tuyệt vời để hình dung. Tôi thở dài, lại thêm một tên nữa.

Chính văn chương 43: Bắt đầu với số 5 (2)

Trước khi xuống taxi, số 5 không để ý phía trước còn đại ca lái xe, lấy tư thế sói đói vồ mồi, đè nặng tôi hung hăng hôn một cái. Không phải hôn sâu, nhưng lực mút mạnh làm môi tôi nóng cả lên.

Hôn xong số 5 nâng tôi dậy, cười khanh khách, còn tôi thì chặt vật tựa vào lưng ghế, thở phì phò oán hận nhìn anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không được hôn tôi.”

Nói xong mở cửa xuống xe, may mắn không phải hôn sâu, nếu không tôi sẽ không đi nổi mất.

“Sweetheart, anh sẽ tới gặp em sau.” Số 5 ngồi trong taxi, vươn nửa người ra ngoài cửa sổ, tặng tôi một nụ hôn gió. Tôi lừ mắt nhìn, anh ta liền xấp xính cười bảo tài xế lái xe đi.

Đã hơn bốn trăm tuổi rồi mà còn thích đùa dai giống trẻ con, thật không thể chịu nổi.

Về nhà, cha mẹ liền hỏi số đồ hải sản chuyển phát tới là sao. Tôi biện lý do, nói là có công ty hợp tác mời bữa tối, thức ăn thừa nhiều nên mỗi người mang về một ít. Vì thế cũng qua loa xong chuyện.

Vừa tắm rửa xong di động liền vang, là một dãy số lạ. Nhấn nút nghe, tôi lập tức cười khở. Quả nhiên số 5 hiểu tôi rất rõ, từ địa chỉ nhà, số máy bàn đến số máy di động, không gì là anh ta không biết.

“Cô bé, ngủ rồi à?” Giọng số 5 có chút lười nhác, nhưng thật gợi cảm: “Anh vừa tắm xong, đang nằm lả thể trên giường, muốn qua đây tán gẫu không?”

Trong đầu tôi lập tức hiện lên cảnh tượng màu hồng phấn: Một đại soái ca cao lớn khôi ngô, cơ bắp cuộn cuộn, làn da màu mật ong, đang nằm ngửa trên ga giường trắng phau, chỉ có một chiếc chăn mỏng phủ lên bộ phận nhạy cảm... Vội vàng bịt mũi, trong sách hay nói đầu óc nóng lên sẽ dễ chảy máu cam, đề phòng trước thì hơn.

“Đừng giỡn được không?” Tôi khịt khịt mũi xác định không bị chảy máu xong, tức giận cầm di động, không dám quấy rầy những người khác gằm nhẹ: “Ra ngoài mà tìm gái, ba trăm tệ một đêm, có cả tá người đồng ý phục vụ.”

“Tốn tiền mà các cô ấy lại được lợi, em nữ sao? Người trái đất có câu: Phù sa không chảy ruộng ngoài, em là bạn gái anh, thứ quý giá ấy có cho thì cũng phải cho em chứ.” Nghe âm thanh sột xoạt từ đầu bên kia, có vẻ anh ta vừa lật người. Nghĩ đến việc chăn mỏng có rơi hay không, tôi lại sờ sờ lỗ mũi.

“Nhưng tôi còn chưa đồng ý làm bạn gái anh.” Tôi yếu ớt phản bác.

“Đã vậy rồi mà còn không chịu, chẳng lẽ web xem mặt sắp xếp thì mới chịu?” Số 5 khoa trương thở dài một tiếng, sau đó mang theo ý cười nói: “Em cứ suy nghĩ đi, tạm biệt.”

Nói xong liền tắt máy, người này có ý gì đây? Tôi cầm di động sững sờ, cách tư duy thật khó hiểu.

Tôi nghĩ nghĩ, quyết định gọi cho bà mối: “Tôi đang xem mặt một người ngoài hành tinh, nhưng không phải do trang web giới thiệu...”

Im lặng một lát, bà mối trả lời: “Cảm ơn cô đã thẳng thắn thừa nhận, trang web sẽ tạm thời bảo lưu hồ sơ của cô, nếu cô kết hôn, chúng tôi sẽ gạch bỏ, còn nếu không kết hôn, xin hãy cho báo tôi biết, đến lúc đó tôi sẽ tiếp tục xếp lịch hẹn. Mong cô hành động cẩn thận, dù sao người ngoài hành tinh chưa đăng kí với trang web sẽ có xác suất nguy hiểm cao hơn, không nên dễ dàng đồng ý kết hôn hay ở chung, thậm chí là phát sinh quan hệ nam nữ, để tránh những rắc rối không cần thiết.”

“Cảm ơn, tôi sẽ cẩn thận.” Tắt máy, tôi nằm trên giường, ngón tay vô thức vuốt ve đôi môi, sau đó nở nụ cười.

Thứ ba đứng ngồi không yên, số 5 không gọi tới. Thứ tư tràn trề chờ đợi, số 5 không gọi tới. Thứ năm rồi rằm bất an, số 5 thể nhưng vẫn không gọi tới. Đến thứ sáu, sự kiên nhẫn của tôi đã đến giới hạn, quyết định về nhà bảo bà mối xếp hẹn. Số 5 chết tiệt, chắc chắn là cô đơn buồn chán quá nên tìm tôi để chơi xỏ đây mà.

Khoác túi, tức giận đi tới tàu điện ngầm. Số 5 đáng ghét, lãng phí thời gian của tôi, lãng phí tình cảm của tôi, hận chết anh!

“Lynda.” Âm hồn không tiêu tan Roger lại bám theo tôi, tươi cười hỏi thăm: “Lynda, hai ngày nay anh thấy em về nhà một mình, họ hàng đi rồi phải không?”

“Họ hàng nhà anh đi thì có!” Cơn tức của tôi bùng lên, tròn mắt chuyển động, chợt nghĩ ra điều gì: “Anh lại theo dõi em?”

“Nào có, là anh quan tâm em đấy chứ.” Roger quần quít tôi không ngừng: “Xem phim với anh đi, hoặc là ra quán cà phê ngồi nói chuyện?”

Nhìn mắt Roger đảo một vòng từ ngực xuống eo tôi, tôi biết ngay anh ta đang nghĩ gì, vì vậy dứt khoát nói thẳng: “Anh trai ơi, muốn chơi thì ra ngoài chơi, thỏ không ăn cỏ gần hang. Bỏ tiểu thư chỉ tính chuyện kết hôn không tính chuyện kết bạn, hiểu chưa?”

Kết hôn? Roger sửng sốt, lập tức nịnh nọt nở nụ cười: “Đừng cố hủ thế nữa, không sống thử thì làm sao biết hợp hay không, chẳng lẽ em muốn ly hôn sớm? Nếu em thích, bắt đầu từ bây giờ anh sẽ giao hết tiền lương cho em, nếu sau này em thấy không hợp, lúc nào cũng có thể chia tay.”

Tôi lườm Roger một cái: “Xin lỗi, bỏ tiểu thư cũng không tính chuyện sống thử.”

“Này này, em đừng đi, chúng mình nói chuyện tình cảm vậy.” Roger cầm tay tôi, bám riết không tha.

“Bỏ ra, em báo cảnh sát bây giờ!” Tôi tức giận đến mức hăm dọa lung tung.

“Ai u~” Roger chợt buông tôi ra, mặt mũi nhăn nhó kêu đau: “Nhẹ thôi nhẹ thôi, gãy tay bây giờ...”

Số 5 nắm chặt tay Roger, lạnh lùng nói: “Cô ấy không đồng ý thì đừng lãng nhăng.”

Vừa được giải phóng, Roger liền vuốt vuốt cổ tay béo mập bị hằn rõ năm ngón tay, nhe răng nhếch miệng sợ sệt thì thào: “Sao khỏe thế...”

“Còn chưa đi?” Số 5 trừng mắt một cái, Roger chỉ còn nước hậm hực xoay người bỏ đi, ai bảo số 5 cao lớn như vậy, khỏe khoắn như vậy, vừa nhìn đã biết ai thua ai thắng.

Roger đi, tôi cũng xoay người đi.

Số 5 liền theo sau như cái bóng: “Haiz, em không cảm ơn anh à?”

“Cảm ơn!” Tôi lạnh lùng đáp, đi thẳng phía trước, không thèm nhìn anh ta.

“Sao lại đổi?” Da mặt người này dày không kém gì Roger.

“Tôi không đổi.” Tôi ra sức bước nhanh, nhưng số 5 người cao chân dài, chẳng tốn sức đã nhẹ nhàng đuổi kịp.

“Không đổi thì đi ăn cơm với anh.” Nói xong liền kéo tay tôi.

“Buông ra!” Tôi quả thực tức giận đến mau nổi điên, dùng sức vung tay.

“Chắc chắn là anh tốt hơn gã đồng nghiệp của em.” Số 5 tươi cười vô cùng xán lạn, khuôn mặt tuần tú cúi xuống nhìn tôi: “Chúng ta chỉ tính đến kết hôn, không nói chuyện sống thử, thế nào?”

Còn thế nào được nữa? Tôi đi theo số 5 lên taxi.

Bít tết nướng bơ tỏi, canh gà nấu nấm hương, salad xoài chua ngọt... Hoàn toàn chinh phục vị giác của tôi, cảm giác tức tối với số 5 cũng vì thế mà giảm bớt.

Còn số 5 vẫn như thường lệ, chỉ dùng một bát cơm với chút rau dưa đậm bạc.

“Đừng giận, anh cứ nghĩ em sẽ gọi cho anh trước chứ, xem ra sức quyến rũ của anh chưa đủ rồi.” Số 5 cắn cà rốt cười ha hả, khuôn mặt vừa đẹp trai lại vừa gian tà làm người ta không thể bực mình nổi: “Thật ra anh phải theo dõi một tên tội phạm bị truy nã, không phải nắm tay chân quèn một hai vạn tệ, mà là đầu xỏ trị giá hai triệu đô, khả năng rất nguy hiểm.”

Tôi lập tức sinh ra sầu lo, chẳng lẽ sau này yêu nhau, thậm chí là cưới nhau, anh ta cũng sẽ bỏ tôi bất cứ lúc nào để đi bắt tội phạm?

“Làm xong vụ này anh sẽ tạm thời ở ẩn, cùng lắm chỉ bắt vài tên buôn thuốc nhỏ lẻ thôi.” Số 5 nhìn thấu ý nghĩ của tôi, nói ra trước một bước. Thấy tôi ăn gần xong, anh ta đứng dậy quẹt thẻ thanh toán.

“Sao không dùng tiền mặt? Hình như người ngoài trái đất đều thích dùng tiền mặt mà?” Tôi tò mò hỏi.

“Công việc của anh cần thể lực, nhiều tiền trên người sẽ nặng, đánh rơi còn phải đi trình báo giấy tờ.” Số 5 nhét thẻ tín dụng vào túi.

Lúc đứng đợi taxi, số 5 lại thuận tay bắt thêm một tên, còng tay chưa đủ, còn rút dây lưng của hắn buộc thêm một vòng: “Trộm cắp giết người mà chỉ treo thưởng một trăm ngàn? Ít nhất phải hai trăm ngàn anh đây mới ra tay, nhưng chú mày quá tàn nhẫn, ngay cả trẻ con cũng không tha.” Thấy tên này còn giãy dụa, số 5 thụi cho hắn một đấm vào bụng, gọi điện báo cảnh sát xong, lạnh lùng nói: “Chờ bị bắn chết đi.”

Thế trận hoàn toàn nghiêng về một phía, vừa bạo lực lại vừa nghệ thuật, làm cả tôi và những người đứng xem máu nóng sục sôi.

Số 5 nắm tay tôi, đi dạo trong công viên, đương nhiên lại là treo tường vào.

Anh ta thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Vẫn là nơi này tốt nhất, ở bên ngoài là tôi lại phải bắt người.”

Tôi đi giày cao gót hơi đau chân, vì thế nhìn ghé băng bên cạnh: “Ngồi một lát được không?”

Số 5 vừa nghe, lập tức xoay người bế ngang tôi lên, cười đi về phía trước: “Ồ đó nhiều muỗi lắm, anh ôm em là được.”

Hành động quá bất ngờ làm tôi sửng sốt, vốn định giãy dụa, nhưng nằm trong lòng anh ta cảm giác thật sự rất thích, ngay cả cánh tay cũng vô thức khoát lên bả vai dày rộng. Cách cơ ngực rắn chắc, nghe tiếng tim đập như người bình thường của anh ta, âm thanh còn so êm tai hơn cả tiếng nhạc.

“Vẫn có muỗi.” Tôi ngại ngừng kéo váy, gãi gãi đùi.

“Vậy thì tới chỗ không muỗi. Ôm chặt vào, anh mang em lên phía trên.” Vừa dứt lời, số 5 đột nhiên phi lên.

Tốc độ bay quá nhanh làm tôi hốt hoảng hét to, hai tay ôm chặt cổ số 5 không dám buông. Lúc anh ta vỗ vỗ lưng bảo tôi mở mắt ra, tôi lại càng không dám buông. Bởi vì chúng tôi đang ở nơi cao nhất của công viên, đỉnh chóp đu quay đứng.

Trong công viên tối đen, ngoài công viên ánh đèn rực rỡ, phong cảnh vô cùng xinh đẹp, nhưng tôi phát hiện ra mình rất sợ độ cao, đừng nói tôi, bất cứ ai ngồi vị trí mười tầng lầu mà không có đồ bảo hộ, ngoại trừ công nhân xây dựng hay lính nhảy dù hay nghề nghiệp đặc thù nào đó, là ai thì cũng sợ.

“Mau xuống đi, tôi sợ...” Tôi ôm chặt người duy nhất có thể ôm, trái tim đập thình thịch thình thịch, giọng nói cũng run rẩy.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Số 5 ôm eo tôi, thông thả chuyển đầu tôi cách xa bả vai của mình, dịu dàng mỉm cười, sau đó nâng cằm tôi lên, chậm chậm hôn xuống.

Lần này là hôn sâu, đầu lưỡi mềm mại ướt át của anh ta quấn lấy lưỡi tôi... Mà tôi thì không dám phản kháng, không thể đẩy ra, bởi vì ngã xuống từ độ cao này nhất định sẽ chết rất khó xem, tan xương nát thịt.

Sống tới từng này tuổi, tôi còn chưa bị ai hôn lâu như vậy. Trong hoàn cảnh chỉ có thể thỏa hiệp bất đắc dĩ và ỷ lại vào một người đàn ông, đáy lòng tôi lại chợt sinh ra một cảm giác khác thường không muốn xa rời. Ngoại trừ những lần bị sốt ra, cơ thể tôi chưa từng nóng như vậy.

Chính văn chương 44: Bắt đầu với số 5 (3)

Hôn xong, tôi thở phì phò, hơi hơi ai oán nhìn số 5: “Tên tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

“Anh là tiểu nhân? Đã vậy phải làm tiểu nhân đến cùng!” Số 5 cười cười, làm bộ muốn thoát quần áo của tôi.

Tôi tin là thật, giật mình lui về sau, trong lúc nhất thời đã quên mình đang ở giữa không trung, nghiêng ngã một chút.

“Đừng nhúc nhích, đùa em thôi.” Kết quả anh ta còn giật mình hơn tôi, ôm chặt tôi vào lòng: “Ngã xuống mà không kịp đỡ là xong đời rồi, anh đâu phải siêu nhân, không phi thân cứu mỹ nhân được đâu.”

“Ai bảo anh thích đùa? Làm vậy để anh sợ.” Mạnh miệng là thế, thực chất tôi không có gan, chống tay lên nóc đu quay, giận dữ dịch người ra một chút, đu quay hơi chuyển động, tôi liền sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Số 5 nở nụ cười, nói nhẹ bên tai tôi: “Anh đưa em xuống.”

Lúc xuống mặt đất, tôi cảm giác hai chân mềm nhũn, đồng thời không khỏi kinh ngạc về sức mạnh của số 5. Anh ta ôm tôi, không cần lấy đà cũng có thể thoải mái nhảy cao hơn mười tầng lầu. Chẳng trách đám tội phạm không có đường thắng, con người mà thôi, đụng tới số 5 hẳn quả thật xui tận mạng.

Số 5 ôm tôi, tiếp tục bước chậm trong công viên. Một mặt là vì chân tôi còn run, mặt khác, dường như anh ta vẫn hơi lưu luyến. Không biết vì sao lại có cảm giác này, chỉ là tôi cảm thấy anh ta muốn ở cùng tôi thêm một lúc.

Cơ ngực số 5 rất dày, tựa vào còn thoải mái hơn cả sofa thượng hạng, tiếp tục thế này, nhất định tôi sẽ mê luyến vòng tay của anh ta. Con người, chính là sinh vật yếu ớt.

“Trước kia anh từng có bao nhiêu bạn gái?” Tôi tò mò hỏi.

“Em đoán xem.” Số 5 cười giảo hoạt, hàm răng vừa trắng vừa đều, đầu lưỡi vừa mềm vừa ẩm, lúc hôn môi cảm giác thật đúng là... Ôi chao, lại nghĩ cái gì đó?

Số 5 xấp xính nở nụ cười, nụ cười rất đáng yêu. Đột nhiên anh ta dừng bước, buông tôi xuống, sau đó nhảy vào lùm cây bên cạnh.

“Ra đây!” Số 5 gầm nhẹ, dường như phải mất chút sức lực mới lôi được người kia ra.

Người kia trông thế nào tôi không rõ lắm, bởi vì anh ta đen như dân châu Phi, thậm chí còn đen hơn, chỉ có đôi mắt là tỏa sáng, thường thường còn nháy mắt.

Người này uốn éo cơ thể như cá chạch hòng thoát khỏi tay số 5, nhưng được một lúc chợt ngừng lại, vội vàng hô: “Đừng túm, đừng túm bảo bối của tôi!”

Túm bảo bối của anh ta? Khụ khụ, tôi lại bắt đầu suy nghĩ đen tối.

Nhưng số 5 không hề động vào chỗ giữa của tên lùn chưa đủ 1m5, mà là túm lấy đỉnh đầu của hắn. Tôi trừng lớn mắt mới nhìn rõ, thì ra là một dím lông màu trắng.

“Bảo tàng nước Pháp bị mất trộm, treo thưởng hai triệu đô, chẳng trách không bắt được chú mày, thì ra là người ngoài hành tinh.” Lúc này số 5 lại khôi phục thái độ lạnh lùng băng giá.

“Sao trốn ở đây mà vẫn bị anh nhận ra?” Tên trộm quá đen, không thể nhìn rõ nét mặt là thế nào. Lúc số 5 lấy di động ra, tên trộm vội vàng nói: “Tôi không trốn là được, cẩn thận một chút, rụng một cọng lông là tôi liều mạng với anh!”

Tôi hơi buồn cười, bị bắt rồi mà chỉ lo cho mỗi dím lông.

“Lại đây đi, hắn không nguy hiểm.” Số 5 gọi điện xong, quay sang nói với tôi: “Hắn chính là ‘Lưu’ trong truyền thuyết châu Âu, khắp người là mỡ, rất khó bắt. Thích ăn trộm, ngay cả máy quay hồng ngoại cũng không phát hiện được thân nhiệt của hắn. Nhược điểm duy nhất chính là dím lông trắng xinh đẹp mê người này.”

‘Lưu’ vừa nghe liền vui vẻ, trở trở ngón tay lên đỉnh đầu: “Đẹp không?”

“Đẹp, đẹp!” Tôi buồn cười gật đầu.

‘Lưu’ bắt đầu cầu xin số 5: “Vậy anh cũng biết, chỉ cần bắt được tôi, tôi sẽ tặng hết tài sản cho anh chứ? Nếu thả tôi, anh sẽ có bức họa của Picasso trị giá hai mươi triệu đô, còn nếu giao tôi cho cục di dân trái đất thì chỉ được hai triệu đô tiền thưởng thôi.”

“Đừng coi tao là tên ngốc.” Số 5 lạnh lùng cười: “Cho tao xong, chú mày lại trộm tranh về chứ gì? Ngoan ngoan ở lỗ đen một thời gian đi, sau đó về quê tìm vợ, bằng không mọc được dím lông này cũng bằng thừa!”

Nói nửa ngày, hóa ra công dụng là để hấp dẫn người khác phái.

“Không cần, lấy vợ không vui bằng ăn trộm. Với lại làm sao anh biết tôi muốn trộm tranh về?” ‘Lưu’ nói xong, vẻ mặt đột nhiên bình tĩnh: “Hóa ra...”

“Câm miệng, tao rút hết lông bây giờ!” Số 5 hung ác cắt lời.

Tôi lơ mơ nhận ra có uẩn khúc, vì thế đe dọa bằng giọng nói còn hung ác hơn: “Nói tiếp đi, nếu không tôi châm lửa đốt lông, đốt cháy cả cái người đầy mỡ của anh bây giờ!”

‘Lưu’ lập tức kêu to: “Hai người thống nhất một chút đi, sao kết quả kiểu gì tôi cũng bị mất lông vậy?! Thật ra anh ta có khả năng đọc suy nghĩ của sinh vật khác, vậy nên tôi có trốn ở góc phòng không nhúc nhích thì vẫn bị phát hiện.”

Tôi nhất thời hiểu rõ, chẳng trách mấy tên tội phạm bị truy nã không thể giấu mình trong dòng người, chẳng trách khách hàng trong quầy rượu vừa thấy số 5 đã né tránh. Bởi vì số 5 có thể đọc thấu suy nghĩ của bọn họ.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, ‘Lưu’ đã bị giải đi. Số 5 tới gần, ngồi xuống cạnh tôi. Rất nhanh đã mở miệng, bởi vì anh ta đọc được tâm tư của tôi.

Trong lòng tôi nghĩ: (Anh có thể đạt tới trình độ nào?)

Số 5 hơi cúi đầu: “Tương đương số 4. Hẳn ta là vì năng lực cao siêu, còn anh là vì chủng tộc trời sinh đã có. Thậm chí hệ tiêu hóa của đối phương chỉ hấp thụ một cái cũng có thể cảm giác được.”

Tôi xem anh ta: (Vậy anh đã biết tôi thích số 4?)

“Không riêng gì số 4, số 1, số 3 em đều thích.” Số 5 thật sự nhìn thấu suy nghĩ của tôi, giống như đang đối thoại với tôi.

Tôi khịt khịt mũi, hốc mắt có chút đỏ: (Thế sao anh còn chọn tôi? Tôi nhìn thấy trai đẹp sẽ choáng váng, thích tiền, còn rất nhiều rất nhiều tật xấu khác nữa.)

“Con người đều vậy, chẳng qua ở mức độ khác nhau thôi. Ở cạnh em anh thấy rất vui, hơn nữa em còn là một cô gái tốt, rất có ý thức trách nhiệm.” Số 5 khẽ thở dài, xoay người cầm tay tôi, chăm chú nhìn tôi: “Hiện tại em biết cả rồi, còn muốn hẹn hò với anh nữa không?”

Tôi nhẹ giọng đáp: “Đưa tôi về nhà đi, để tôi suy nghĩ một chút.”

“Anh không muốn chờ, hiện tại phải cho anh một câu trả lời thuyết phục.” Lần đầu tiên số 5 tỏ ra thiếu tự tin, có chút nóng vội. Anh ta nhìn nhìn tôi, chậm rãi đứng lên: “Anh qua đây một lát, mười phút sau sẽ trở lại.”

Xem số 5 chậm rãi đi xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm. Tôi cúi đầu, lấy hai tay bịt mắt. Chuyện gì vậy? Có những đôi yêu nhau là vì “Anh ấy/ cô ấy rất hiểu tôi”, nhưng hoàn toàn đọc được ý nghĩ của tôi lại là chuyện khác, đó không phải âm áp, mà là đáng sợ.

Ngẫm lại bao nhiêu suy nghĩ đen tối trước kia đều bị số 5 nhìn thấu... Trời ạ, cho tôi một cái lỗ để chui xuống đi!

Không được suy nghĩ lung tung, còn chưa đầy năm phút nữa, trước khi số 5 về phải đưa ra quyết định.

Rốt cục đó có phải là một người đàn ông tốt không? Tôi nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế dài suy ngẫm. Qua mấy lần xem mặt, tôi học được một điều, bề ngoài có khi là giả, tiền bạc không quá quan trọng, chỉ có nội tâm mới là chân thực nhất.

Buổi tối trong công viên rất yên lặng, chỉ có tiếng côn trùng và tiếng loa cao vút phía xa xa. Tôi nghe được tiếng bước chân rất nhẹ, số 5 đã trở lại.

Tôi đứng lên, hơi ngửa đầu nhìn anh ta, mà nét sầu lo trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta dần rút đi, thay bằng tươi cười rạng rỡ, cúi xuống ôm tôi, hôn tôi say đắm.

Đúng vậy, tôi muốn thử xem, bởi vì đây là một người đàn ông tốt. Anh ta nhắc nhở tôi số 4 là thợ săn con người, không ngại băng qua sông “cứu” tôi, biết rõ tiền thưởng quá ít còn ra tay bắt tội phạm...

Nếu lùi bước chỉ vì sợ hãi bị yếu thế, có lẽ tương lai tôi sẽ hối hận. Dù có khả năng người này sẽ làm tôi thương tích đầy mình, tôi vẫn muốn thử xem. Cuộc đời chỉ có một lần, tôi không muốn phải sống trong hối tiếc.

Còn một lí do nữa, mặc dù người này có hơi lưu manh, có chút vô lại, nhưng mà tôi thích.

Chuyện tình cảm của tôi và số 5 phát triển vô cùng nhanh, một tháng đã thân mật như một năm.

Bình thường anh tiếp tôi tan tầm, ăn cơm, xem phim, đến khu vui chơi, làm những chuyện mà các cặp tình nhân bình thường hay làm. Hai ngày cuối tuần chúng tôi dính nhau như hình với bóng, đi công viên chèo thuyền, ăn cơm dã ngoại. Đường nhiên, anh sẽ thuận tiện bắt một hai tên tội phạm, tiền thưởng hoặc cao hoặc thấp. Trước mười giờ đêm, anh sẽ đứng giờ đưa tôi về nhà.

Vì thế anh thuê một chiếc xe, quá ba ngày tôi mới biết anh không có bằng lái. Làm cảnh sát mà lại phạm luật, thật đúng là chỉ biết cười khổ. Nhưng một ngày sau anh đã có bằng, thậm chí là bằng của sáu nước.

Có người bạn trai đặc biệt như vậy, làm cuộc sống của tôi trở nên rất thú vị.

“Roger, mắt anh sao vậy?” Trước cuộc họp của tổ tiêu thụ, tôi đột nhiên phát hiện một mắt Roger bị thâm tím, trông rất hài hước.

“Không có gì, không cẩn thận bị ngã thôi.” Roger theo bản năng che mắt lại.

Lúc này tôi mới nhận ra, có lẽ sắp tới Roger sẽ không quấy rầy tôi nữa. Nhất thời âm thầm bật cười, nhất định là số 5. Lúc chứng thực với anh, anh hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn đầy ghen tuông: “Thằng đểu ấy, ai bảo trong đầu nó toàn nghĩ đến chuyện abc với em.” Vốn tôi muốn tỏ ra tức giận, cuối cùng lại không nhận được bật cười.

Số 5 đi mua kem cốc giúp tôi, tôi ngồi chờ trên băng ghế cạnh hồ ở công viên, đột nhiên nhìn đến thấy một phong cảnh mỹ miều. Một đại soái ca xứ Trung, ước chừng 7 điểm, tuy không bằng số 5, nhưng là con người, hơn nữa là người da vàng, được thể này thật không dễ dàng gì. Nhất định anh ta là huấn luyện viên thể hình, nhìn cơ bắp kia mà xem, chặt chẽ cả chiếc áo ba lỗ màu trắng. Soái ca lại gần, thấy tôi đang nhìn không chớp mắt, bước chân thể nhưng thả chậm...

Soái ca đáng thương, chỉ đi chậm thôi, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, đã bị số 5 phi thân chạy tới, úp cốc kem lên đầu, dùng một cước hung hăng đá bay. Soái ca kêu thảm bay lên không trung, tạo thành một đường cong duyên dáng, sau đó rơi thẳng xuống hồ.

Xem ra số 5 đã rất kiềm chế, nếu không soái ca còn có thể bay cao hơn nhiều.

Số 5 nghiêm mặt, kéo tay tôi bước đi.

“Ôi chào, hình như người ta không biết bơi!” Tôi quay đầu nhìn soái ca xấu số, đang giãy dụa ‘Hưởng thụ’ làn nước mát lạnh mùa hè. Kem cốc đã trôi, nhưng bèo tấm bám đầy mặt trông lại càng chật vật.

“Hắn biết bơi.” Số 5 nắm chặt tay tôi, không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói không hài lòng: “Vừa nãy em còn nhìn nữa thì cứ chờ bị hắn lừa đến khách sạn làm bạn tình thứ bảy mươi tám đi. Tên biến thái, chơi gái cũng phải đếm!”

Đã đi xa, số 5 không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm tôi vào lòng. Lấy tư thế vô cùng uy hiếp, nâng cằm tôi lên, cúi đầu nhìn tôi.

Thấy số 5 tức giận, trong lòng tôi có hơi sợ hãi, yếu thế nói nhỏ: “Sao, làm sao? Em chỉ nhìn trai đẹp thôi, anh không ghen đấy chứ?” Có bạn trai độc được suy nghĩ thật bất lợi, đừng nói đi ăn vụng, ngay cả nhìn người khác cũng sẽ bị phát hiện.

“Có anh mà em vẫn không thỏa mãn? Muốn xem, xem anh là đủ rồi!” Số 5 tức giận buông tôi ra, trước mặt bao người trong công viên, thể nhưng bắt đầu cởi áo sơ mi, trình diễn tiết mục thoát y.

Chính văn chương 45: Bắt đầu với số 5 (4)

Không nhằm đẩy chứ, tôi tròng lớn tròng mắt. Số 5 đã cởi cúc áo xong, lộ ra hai khối cơ ngực còn dày còn to hơn của tôi, khi từng múi cơ bụng xuất hiện, xung quanh không ngừng vang lên tiếng thét chói tai, tiếng huyết sáo, và cả tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tôi lấy lại tinh thần, sợ tới mức ôm chầm lấy anh, đề phòng anh tiếp tục cởi, lớn tiếng cầu xin: “Rồi rồi, em chỉ nhìn anh thôi, không nhìn người khác nữa.”

“Hừ hừ, nếu em còn dám nhìn, anh sẽ nude!” Số 5 đắc ý nở nụ cười, tôi thật không còn cách nào với anh.

Ở nước ngoài có rất nhiều bãi tắm nude, nhưng tôi là người Trung Quốc, da mặt không dày bằng anh chàng ngoài hành tinh hơn bốn trăm tuổi này, nếu anh nude thật, tôi chỉ còn nước chạy trốn chết. Xem ra về sau, vừa thấy soái ca tôi sẽ phải lập tức nhắm mắt, miêng liên tục nhắm như hòa thượng: “Không tức là sắc, sắc tức là không.” Lắm nhắm đến lúc soái ca đi rồi mới thôi. Anh muốn nude thì cũng phải nude ở nơi không người để mình tôi nhìn thôi chứ, ôi chao, lại bắt đầu nghĩ linh tinh rồi. Số 5 vui vẻ cười ha ha.

Vừa đi vừa đóng cúc áo cho số 5, tôi vô lực hỏi: “Kem cốc của em đâu?” Không có sắc đẹp, chỉ còn đồ ăn để an ủi tâm hồn.

Số 5 sững sốt một lúc, lập tức nở nụ cười: “Để anh đi mua.”

Anh đưa tôi đến quán kem, kéo ghế ra, ôm tôi ngồi xuống. Đưa tờ một trăm tệ cho chủ quán xong, cười tủm tỉm nhìn ngồi trên đùi anh ăn kem cốc. Trời nóng thế này, anh cũng không ngại ôm tôi, bằng không ăn nhiều kem như vậy, tôi đã sắp đông lạnh từ trong ra ngoài.

Chúng tôi nằm dài trên bãi cỏ, không khí thật rất thoải mái, không oi bức như trong nội thành. Tôi cũng không biết nơi này là nơi nào, bởi vì số 5 ôm tôi nhảy bốn năm lần, đến được đây. Ở trong lòng anh, bay xuyên qua mây gió, cảm giác thật kỳ diệu.

“Gả cho anh được không?” Số 5 đột nhiên mở miệng hỏi.

Tôi tủm tỉm cười, cố gắng không ha ha cười lớn, ra vẻ khinh miệt đáp: “Tại sao?”

Anh quay người về phía tôi, dùng ngón tay đùa nghịch lọn tóc của tôi: “Mình đi dân đến Thụy Sĩ hoặc là Canada đi? Nói chung đến một nơi ít người, có khí hậu dễ chịu. Anh và em chèo thuyền câu cá, sống ngày tháng thanh tịnh, đợi đến khi có con sẽ quay về thành phố định cư. Gien của anh mạnh hơn của em, con sinh ra nhất định sẽ có năng lực giống anh, anh sẽ để em trước khi chết nhìn thấy nó cưới vợ sinh con.”

Tôi cười phì một tiếng: “Nếu nó giống anh, không cần anh ép cũng sẽ sớm có cháu.” Nói xong liền đỏ mặt, đây không phải là đồng ý với anh sao?

Anh nhất thời tươi cười nở hoa, xoay người đè nặng tôi, mãnh liệt hôn sâu... Lúc này tôi cảm giác mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian.

Khi cả gò má và đôi môi của tôi đều đỏ bừng, anh thế nhưng nói một câu làm tôi hận muốn cắn anh một cái.

Anh cúi người cười nhìn tôi, khuôn mặt có nét tà ác làm người ta vừa yêu vừa hận: “Em là người đầu tiên còn chưa lên giường đã thật lòng yêu anh. ”

Yêu yêu cái đầu, tôi không thể nhịn được nữa, há miệng cắn lên khối cơ lưng rắn chắc của anh, làm anh vừa nhú mày vừa cười ha ha.

...

Ngồi trong văn phòng, ngón tay tôi lướt nhanh trên bàn phím, rất nhanh công việc đã hoàn thành. Những lúc rảnh rỗi, tôi sẽ ngẫm lại những chuyện khôi hài khi ở cùng số 5, sau đó không nhịn được bật cười.

Hôm qua số 5 trưng cầu ý kiến của tôi, xem ra ngày tôi xuất giá đã không còn xa. Tôi thật sự thích anh, chưa từng có người đàn ông nào khiến tôi vui vẻ như vậy. Nhìn anh thường thường nở nụ cười, tôi biết, anh cũng vô cùng hạnh phúc.

Tan tầm, số 5 chờ tôi ở góc đường quen thuộc.

Cơm nước xong, chúng tôi lại vào công viên vắng người đi dạo. Dù yên tĩnh cỡ nào, chỉ cần có anh bên cạnh, tôi sẽ không cảm thấy cô đơn.

Ngồi trên băng ghế, số 5 mở miệng hỏi: “Muốn biết tên của anh không?” Hôm nay anh là lạ, hai tay luôn đút trong túi quần, dường như có chút khấn trương, giống như chàng trai lần đầu hẹn hò với người tình trong mộng.

“Có.” Tôi cười gật gật đầu.

“Tên anh là...” Số 5 đột nhiên đứng dậy, nét mặt rất nghiêm túc: “Trốn đi.”

Sao cơ? Tôi kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, làm gì có cái gì?

Nhưng số 5 đã hành động, rất nhanh, bóng người đã cách tôi hơn năm mét.

“Ầm” một tiếng, gió mạnh thổi bay làn tóc. Số 5 đứng đó, hai tay cầm cầu lửa, phía trước có thứ gì loang loáng hiện lên.

“Tắc kè hoa.” Số 5 hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ mày lại tự dẫn xác đến.”

Hiểu rồi, có người ở đây, chẳng qua mắt thường của tôi không thấy được. Tôi trốn sau băng ghế, xuyên qua khe hở quan sát tình hình.

Không phải tôi không muốn trốn xa hơn, đỡ làm vướng chân vướng tay số 5, nhưng có vẻ đối phương là người lợi hại, nếu hấn thắng, cho dù tôi chạy đến chân trời góc bể cũng vô dụng, huống chi tôi còn không leo qua được tường công viên.

Bóng dáng mờ hồ dần hiện rõ, một tên ngoài hành tinh tứ chi ngắn ngủn, làn da thô ráp đủ màu đủ dạng, quả thật rất giống thằn lằn, đang té trên mặt đất ho khan.

“Đụng phải tao tính số mày xui xẻo.” Số 5 lấy còng tay ra.

Đúng lúc này, tắc kè hoa đột nhiên bật dậy, đâm mạnh vào anh, làm anh bay xa hơn mười mét, sau đó nhào về phía tôi.

Tôi ngây ngẩn cả người, bởi vì đối diện tôi còn một ‘Tôi’ nữa, giống nhau như đúc, cũng ngồi dưới đất, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi.

Sau đó ‘Tôi’ chậm rãi đứng lên, nhe răng cười, má nó chừ, cải trang thành tôi còn cười khó coi như vậy, quả thật phá hỏng hình tượng. Bỗng nhiên, nó biến mất!

Tôi nhất thời hiểu rõ, phát điên chạy về phía anh, nhưng chợt dừng bước, bởi vì một ‘Tôi’ khác, không biết từ lúc nào đã hiện ra, cách tôi tầm năm bước, cũng chạy về phía anh.

Anh đứng cách chúng tôi tầm mười lăm mét, nhìn trái lại nhìn phải. Chẳng lẽ anh không đọc được suy nghĩ của tôi? Đúng rồi, lúc tôi và số 4 ôm nhau, anh bay tới từ cách đó năm mươi mét, nếu biết chúng tôi sắp chia tay, nhất định anh sẽ không đánh số 4.

Tôi hô: “Dừng lại đây!” Tuy anh rất nhanh, nhưng tắc kè hoa cũng không chậm, nó giả mạo tôi muốn tấn công anh, đợi lúc anh nhận ra thì đã muộn, vậy sẽ có nguy hiểm.

Tôi nghĩ nghĩ rồi hô lớn: “Em sẽ cách xa nó ra, nếu nó dám tiếp cận em, anh liền đánh nó!”

Mà một ‘Tôi’ khác cũng hô: “Nếu nó dám tiếp cận em, anh liền đánh nó!” Đáng ghét, quá giảo hoạt, cố ý nghe nhìn lẫn lộn.

Số 5 đáp lại: “Được, hai người từ từ tách ra.”

Vì thế tôi và tắc kè hoa dần tách ra, hành động giống như đang phản chiếu, cùng số 5 tạo thành hình tam giác.

Tôi hô: “Hỏi em đi, hỏi thói quen của em!”

Số 5 nghĩ nghĩ rồi hô: “Yêu anh không?”

“Yêu!” Tắc kè hoa vội trả lời trước. Tôi trợn trắng mắt, oán hận hô lại: “Yêu anh cái đầu!”

Số 5 lại hỏi: “Em thích cái gì?” Cầu lửa trong tay anh chậm rãi hình thành.

Vấn đề quá rộng, có thể hiểu là thích ăn gì, cũng có thể hiểu là thích màu gì, tắc kè hoa không nói chuyện nhìn tôi.

Tôi hô: “Thích soái ca, tiền mặt, biệt thự, siêu xe, kim cương lớn!”

Sau câu trả lời làm người khác cười sặc sụa của tôi, số 5 hành động. Trước khi tắc kè hoa kịp tấn công tôi, số 5 đã bay tới, nhanh nhẹn ném cầu lửa vào người nó, làm tia lửa văng khắp nơi, tôi có thể cảm nhận được luồng gió nóng rực thổi đến.

Tắc kè hoa bị đánh về nguyên hình, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Số 5 tới cạnh tôi, ôm tôi nở nụ cười: “Chỉ em mới có câu trả lời hài hước thế thôi.”

“Không trói nó lại à?” Tôi lo lắng nhìn nhìn.

“Trói cũng vô dụng, nó sẽ biến hình, nhưng hiện tại nó bị thương, không trốn được.” Số 5 một tay ôm tôi, một tay lấy điện thoại gọi cho cục di dân trái đất.

“Cẩn thận!” Không biết giọng nói vang lên từ nơi nào.

Số 5 ôm tôi nhanh chóng lui về sau, đẩy tôi sang một bên. Đợi đến khi tôi ngã xuống đất, đã thấy tắc kè hoa dùng chi sau đứng thẳng, phun đầu lưỡi đâm xuyên qua người số 5.

Số 5 nắm lưỡi nó, giật mạnh một cái làm nó té ngã.

Số 1 và số 4 không biết xông tới từ nơi nào, nháy mắt vọt ra hỗ trợ. Số 1 tung một thứ như lưới đánh cá lên người tắc kè hoa, trói chặt nó.

Tôi chạy tới chỗ số 5, số 4 đã cẩn thận lấy tay ấn ngực anh để vết thương ngừng đổ máu.

“Anh ấy sao rồi?” Máu tươi không ngừng trào ra, tôi lo lắng, luống cuống tay chân học số 4 cũng ấn vết thương lại, nước mắt rơi xuống.

Ở bên cạnh, tắc kè hoa đang cố gắng giãy dụa, còn không ngừng biến hình, nhưng lưới đánh cá như làm từ vật liệu đàn hồi, trói chặt lấy nó.

“Kiểm chế một chút.” Số 1 đi tới, vừa thấy liền nhíu mày: “Vết thương có độc...”

Tắc kè hoa gian trá cười rộ lên, không ngờ mất lưỡi mà nó còn nói được, giọng nói khàn khàn như ác ma đến từ địa ngục: “Trước khi ra tay tao đã nghiên cứu rồi, nó rất sợ chất độc trên lưỡi tao. Xem ra hai chúng tao là đối thủ trời sinh, nó chết rồi, tao cũng thấy nuối tiếc.”

“Cố gắng lên, nhất định sẽ có cách.” Số 4 dè dặt vết thương, hơi suy tư, sau đó cắn ngón tay nhỏ máu lên đó.

“Ma cà rồng phải không?” Tắc kè hoa cười ha hả: “Chỉ trì hoãn được nhất thời thôi, cuối cùng nó vẫn bị chảy máu đến chết.”

Cục di dân trái đất đến, bọn họ nhét tắc kè hoa vào một cái rương sắt.

“Đợi đã!” Tôi đứng dậy chặn đường, nhìn số 5 đang nằm một bên, tuy máu đã chảy chậm lại, nhưng vẫn đang không ngừng trào ra. Tôi tức giận đến gần như gầm rú: “Các người không nghĩ cách cứu anh ấy hay sao? Anh ấy đã bắt được tên khốn này cơ mà?!”

“Đừng ép nữa.” Số 4 thở dài: “Bọn họ cũng không có cách.”

Nhìn đám người lạnh lùng bỏ đi, phảng phất hi vọng cũng bỏ đi. Tôi khóc quỳ bên cạnh số 5, nhìn máu anh chảy ra càng lúc càng nhanh, đôi môi vốn hồng nhuận nay đã trở thành tái nhợt, tôi bất lực khóc rống: “Mau cứu anh ấy đi, có cách nào mau cứu anh ấy đi!”

Số 4 lại cắn ngón tay, nhỏ máu vào vết thương, đồng thời nhìn tôi: “Không duy trì được bao lâu, chỉ có hai cách. Một là tôi biến anh ta thành ma cà rồng.”

“Không!” Tôi khóc lóc lắc đầu, không muốn số 5 chỉ thích ăn rau dưa hoa quả lại biến thành ma cà rồng, sống dựa vào máu người: “Cách thứ hai là gì?”

“Đừng nói...” Số 5 cười nhìn tôi, thò tay vào túi quần, lúc này còn ra vẻ phong cách cái gì. Anh thở phì phò, giọng nói chưa từng yếu ớt như vậy: “Anh sống đủ lâu rồi... Lâm Lâm, cô bé ngốc, cứ coi anh là một giấc mộng đi.”

“Không cần!” Tôi lắc đầu, lệ rơi đầy mặt, túm lấy số 4 khẩn cầu: “Nói cho tôi biết, cách thứ hai là gì?”

Số 5 lắc đầu với số 4.

Số 4 do dự một lúc, sau đó chậm rãi nói: “Máu của một cô gái trẻ sẽ làm lành vết thương, nhưng về sau hai người không thể gặp lại.”

“Sao, muốn dùng mạng tôi đổi lấy mạng anh ấy?” Tôi ngốc ngồi dưới đất thì thảo tự hỏi, nhìn số 5 mà nhớ tới đủ loại hạnh phúc đã qua. Tôi lau khô nước mắt, sầm thẫm cười: “Được thôi, dù sao cũng không sống quá trăm năm, làm thế này chỉ có lỗi chứ không có lỗi.”

“Không cần chết, chỉ cần không gặp lại nhau thôi.” Số 4 bình tĩnh nói: “Anh ta sẽ quên em, hơn nữa vừa nhìn thấy em sẽ lập tức giết em.”

Không chết nhưng không thể gặp, tôi ngây ngẩn cả người: “Tại sao?”

Số 1 thở dài: “Biết sao được, đây là bản năng, nghe nói ngày xưa khi còn làm thợ săn ma cà rồng, mỗi khi bị thương nặng bọn họ sẽ hút máu phụ nữ. Vì phải giữ bí mật, cho nên hoặc là hút khô, hoặc là hút xong rồi giết, miễn cho phiền phức về sau.”

Tôi bất lực nhìn số 1, số 1 thoáng khản trương, hơn nữa nhấn mạnh: “Tôi không phải con người, cho máu cũng vô dụng, hơn nữa cần máu của một cô gái trẻ khỏe mạnh, giống như cô.”

“Các anh cố ý phải không?” Tôi nổi giận đứng lên, run run chỉ vào hai người bọn họ: “Muốn tách chúng tôi ra đúng không, đến đây rồi sao không mang theo cô nào?”

Số 1 và số 4 nhìn tôi, quả thật không còn gì để nói.

Không trách bọn họ được, chỉ là tôi quá ai oán nhưng không có chỗ để xả thôi, chỉ biết trách than vận mệnh. Dù số 4 là ma cà rồng, cũng không thể biết trước nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, mang đồ ăn đi dạo khắp nơi.

Máu từ vết thương lại trào ra, số 5 nôn ra máu, tôi cuống quýt lau miệng cho anh, nhưng lau thế nào cũng không hết.

Ai tới giúp tôi với, tôi không muốn anh chết, tôi cũng không muốn rời xa anh. Sao ông trời lại đùa ác như vậy, để tôi yêu anh, giờ lại muốn tôi bỏ anh.

Hiện tại đã không kịp ra ngoài tìm người nữa rồi.

Tôi yếu ớt ngồi dưới đất, so với để anh chết, hoặc là để anh thành ma cà rồng, không bằng khiến anh quên đi hết thấy. Suy nghĩ này lập tức bị số 5 biết, anh đã nói không ra lời, con người đen chăm chú nhìn tôi, vừa học máu vừa lắc đầu, thân thể hơi run rẩy, có lẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.

10. Chương 46 - 50: Bắt Đầu Với Số 5

Chương 46: Bắt đầu với số 5 (5)

Tôi chậm rãi nâng tay lên, lệ rơi đầy mặt nhìn số 4, cầu xin: “Giúp tôi với...” Đây là lựa chọn tốt nhất, số 4 hiểu ý tôi, đặt chiếc nhẫn có đầu nhọn ở ngón giữa lên cổ tay tôi.

Tôi cố gắng chịu đựng đau đớn trong lòng, nhắm mắt lại, cảm nhận máu tươi chảy ra khỏi cơ thể.

Số 1 nâng số 5 dậy, bóp mạnh má anh khản trương hô: “Há miệng ra, nhanh lên, cô ấy sẽ không chết.”

Số 5 hiển nhiên không muốn uống, nhưng máu anh đã sắp chảy cạn, vậy nên không còn sức lực chống cự, khớp hàm bị số 1 mở ra, máu tôi rót cục chảy vào miệng anh.

Con người đen của anh chậm rãi bị màu đỏ thay thế, nhưng vẫn gắt gao nhìn tôi, hốc mắt anh thế nhưng ướt ướt, cuối cùng không chịu nổi, nước mắt tràn mi mà ra...

Vào khoảnh khắc anh rơi lệ, tầm mắt tôi cũng bắt đầu mờ lung, dường như có thể thấy được bóng dáng mình dần biến mất trong sinh mệnh của anh.

Cuối cùng tôi cũng hiểu cái gì gọi là đau xé lòng, cái gì gọi là thương tâm muốn chết.

Lúc lí trí biến mất, anh dựa vào bản năng nổi điên hút máu tôi, số 1 và số 4 mạnh mẽ tách chúng tôi ra. Nhìn ánh mắt đỏ hồng của anh, nhìn anh giãy dụa muốn nhào tới, trái tim tôi như muốn nứt vỡ.

Tôi mất ước chừng năm sáu trăm mililit máu, còn anh rốt cục hao hết sức lực, té xuống đất, nhắm mắt nặng nề ngủ.

Số 4 thở phì phò khăn cổ họng: “Đưa cô ấy về đi, để tôi chăm sóc anh ta.”

Tôi ngồi cạnh số 5, nhìn ngực anh đã ngừng đổ máu, hơn nữa còn đang thông thả khép lại.

“Đi nhanh lên, một khi anh ta tỉnh lại nhìn thấy cô, chuyện đầu tiên muốn làm sẽ là giết cô.” Số 1 đến kéo tôi.

“Cho tôi thêm chút thời gian, chỉ một chút thôi.” Tôi ngơ ngác ngồi tại chỗ không hề động, số 1 cũng buông lỏng tay ra.

Nhìn số 5, nhìn anh nhắm mắt nằm cạnh tôi, đôi môi đã hơi hồng trở lại, khóe môi còn khẽ cong lên. Người kia, lúc nào cũng đẹp trai như vậy, đẹp trai làm cho tôi đau lòng.

Cúi người hôn nhẹ môi anh, nước mắt không nhận được rót xuống mặt anh. Trái tim tôi như vỡ tan thành năm sáu mảnh, đau đến không nói nên lời.

Tôi không biết mình bị số 1 nâng dậy rồi nhét vào trong xe thế nào. Chỉ biết yên lặng rơi lệ, đáy lòng trống rỗng hư không.

Số 1 đưa tôi đi khách sạn, khách sạn này rất đặc biệt, mở trên địa bàn của ma cà rồng. Tuy Mật đảng không muốn lộ diện, nhưng cũng cần làm ăn để dung nhập xã hội loài người. Số 4 đã sắp xếp ổn thỏa, tôi vào phòng tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó số 1 lái xe đưa tôi về.

Ở trên đường, nước mắt thật vất vả nén lại lại tiếp tục trào ra.

Số 1 dừng xe ở bên đường, thân thiết hỏi: “Không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, nhìn khuôn mặt phản chiếu trên cửa sổ, thật tiêu tụy. Số 1 tiếp tục lái xe, đưa tôi về tận cửa nhà.

“Về sau thấy hần nhất định phải trốn, trốn càng xa càng tốt.” Số 1 dặn tôi, an ủi: “Yên tâm đi, tôi và số 4 nhân rồi, sẽ luôn bảo vệ cô từ một nơi bí mật gần đó.”

Chẳng trách bọn họ lại xuất hiện nhanh như vậy, tôi chết lặng nhìn số 1, không biết nên khóc hay nên cười.

Anh ta thấy tôi như thế, nhẹ giọng nói: “Hần cũng biết chúng tôi đi theo, nói là muốn chúng tôi yên tâm, có thể đi theo tới lúc hai người kết hôn mới thôi.”

Tôi chỉ nghe thấy bản thân yếu ớt nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Xuống xe, leo lên lầu. Hai chân vô lực như dẫm trên vải bông, máy móc cất bước. Vào nhà, tôi không còn chút sức lực nào, ngã xuống giường liền nhắm mắt lại, chảy nước mắt mơ mơ màng màng ngủ.

Thời gian vội vàng bỏ chạy, năm sáu ngày trôi qua, thân thể mất máu đã dần hồi phục, nhưng tinh thần tôi vẫn yếu ớt như cũ. Cha mẹ và người ngoài đều nghĩ tôi bị bệnh, tôi biện lý do, nói là vì công việc bận rộn quá, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn. Nhưng tôi biết, căn bệnh này có lẽ vĩnh viễn cũng không ổn được.

Tan tằm về nhà, tôi mơ mơ màng màng đi như người mộng du, đến lúc dừng lại mới phát hiện, bản thân đã tới góc đường quen thuộc. Mọi thứ nơi đây đều như trước, chỉ có điều đã không thấy bóng dáng cao lớn anh tuấn của số 5, cùng với nụ cười xán lạn chỉ dành cho mình tôi. Tôi rơi lệ đầy mặt, không quan tâm người khác ghé mắt, đứng ở nơi đó khóc lóc nỉ non.

Tôi xuống tàu điện ngầm, soi mặt trên tấm kim loại bóng loáng, sau đó nhanh chóng lấy hộp phấn ra dặm nhẹ lên cặp mắt sưng đỏ, nếu không lát nữa về nhà kiểu gì cũng bị hỏi sao lại thế này.

Qua hai con phố nữa là về đến nhà, ăn xong cơm chiều tôi sẽ nằm trên giường xem TV, cho đến khi hai mắt mỗi mệt không chịu nổi, đầu óc không thể nghĩ bất cứ chuyện gì rồi chìm vào giấc ngủ. Chỉ như vậy tôi mới có thể tạm quên đi tất cả.

Đột nhiên, một bóng người cao lớn quen thuộc đứng che trước mặt, tôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn. Nhất thời cảm xúc dâng trào, là số 5, là anh!

Ánh mắt ngân ngấn nước, tôi mỉm cười ngây ngốc nhìn anh, hoàn toàn không để ý con người đen của anh chậm rãi chuyển sang màu đỏ.

Lúc anh đánh về phía tôi, cơ thể tôi đột nhiên bị ôm lấy, hơn nữa dùng tốc độ kinh người biến mất trong đám đông.

Là số 4, chỉ số 4 mới có thể so sánh tốc độ với số 5. Ngay khi cảm thấy không ổn, anh ta đã lập tức xông ra cứu trợ, nếu không tôi đã bị số 5 hút khô máu, hoặc là vụn gãy cổ.

Tôi ngồi trên mái nhà cao tầng, vốn độ cao này sẽ làm tôi sợ chết khiếp, nhưng hiện tại lại không có cảm giác gì, để mặc gió lạnh thổi khô nước mắt. Số 4 ở bên cạnh cầm di động không biết gọi cho ai, tôi cũng không quan tâm. Trái tim tôi đau quá, vỡ vụn ra như sỏi cỏ đun nhừ.

Số 4 đi tới ngồi xuống cạnh tôi, phong thái cao quý thanh lịch như trước: “Sau khi hấn tỉnh lại, luôn cảm thấy thiếu điều gì. Em khóc bảy ngày, hấn cũng tra xét bảy ngày. Hấn gọi cho mọi số trong danh bạ, không nhớ rõ ai liên đi điều tra, chỉ cần thấy quen thuộc sẽ ngồi ở một nơi mấy giờ đồng hồ. Hấn đã biết em, vừa rồi không để ý tôi khuyên can liên đứng trước mặt em, vì muốn chứng thực hấn và em từng quen biết. Không thể gạt hấn nữa, em phải đi nói rõ thôi.”

Dù số 5 có khả năng đọc được suy nghĩ, nhưng đối mặt với số 4 đã sống quá ngàn năm đạo hạnh cao thâm, cũng không có cách nào. Mà số 1 không biết đã trốn đi đâu, nhất thời không thấy bóng dáng.

Nước mắt đã khô tại sao còn chảy tiếp, phải chảy tới khi nào mới không còn đau lòng như vậy. Tôi im lặng hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Có phải tâm lý con người quá yếu ớt, vậy nên không chịu nổi cuộc sống vĩnh hằng không?”

Số 4 trầm mặc một lát, sau đó đứng dậy: “Tôi đưa em đi gặp hấn.”

Công viên là một địa điểm tốt. Số 4 ôm tôi phi thân đến một thảm cỏ rộng, tôi mơ hồ thấy được số 5 đứng cách đó tầm hai mươi mét.

Di động trong túi vang lên, tôi tiếp máy, giọng nói của số 5 truyền rõ ràng vào tai: “Cô là ai? Xin hãy nói cho tôi biết.”

Tôi hơi nở nụ cười: “Chỉ là một người bạn.”

“Cô cho tôi uống máu?” Số 5 nhìn tôi, từ khoảng cách này anh sẽ không thể phát hiện tâm tư của tôi, cũng sẽ không khơi dậy bản năng muốn giết tôi.

“Đúng vậy.” Tôi ra vẻ thoải mái trả lời: “Bởi vì lúc đó anh sắp chết, tôi không thể trở mặt nhìn anh chết.”

“Là bạn kiểu gì?” Số 5 vẫn còn muốn thăm dò, phong thái bình tĩnh làm tôi thấy xa lạ.

“Bạn bình thường.” Tôi biết nói vậy không thể lừa anh, vì vậy bổ sung thêm: “Anh bắt một tên tội phạm bị truy nã, vừa vặn hấn là kẻ thù của nhà tôi. Có oán báo oán có ân báo ân, tôi thấy anh sắp chết liền tặng máu cho anh, trả nợ ân tình, chỉ vậy không hơn. Hiện tại chúng ta đã thanh toán xong, xin anh về sau đừng đến tìm tôi nữa, trừ khi anh muốn tôi chết.”

“Tôi hiểu rồi.” Còn chưa tắt máy, số 5 đã nín lại, thực ra anh chưa tắt máy trước, làm sao tôi nỡ chấm dứt cuộc trò chuyện cuối cùng này: “Xin lỗi, còn một chuyện có lẽ cô cũng biết. Khi tôi tỉnh lại, trong túi quần có một hộp nhãn cưới, có thể nói với tôi, tôi muốn tặng nó cho ai được không?”

Nước mắt không ngừng rớt xuống, rớt cuộc cũng hiểu tại sao hôm đó anh luôn cầm tay vào túi quần, nét mặt còn do dự bối rối, thì ra là muốn cầu hôn tôi...

Nhưng tôi không dám khóc, cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, bình tĩnh trả lời: “Tôi không biết, có thể số 4 nhờ anh mua, cũng có thể là anh thích thì mua.”

Số 5 nhàn nhạt nói: “Hóa ra là vậy... Cảm ơn cô.”

“Không có gì.” Tôi cũng nhàn nhạt trả lời.

Sau đó chúng tôi tắt máy, số 5 xoay người, bay vào bầu trời đêm, biến mất không thấy. Mà tôi ngồi sững sờ trên thảm cỏ gào khóc, khóc đến sông cạn đá mòn, khóc đến khi té xỉu trong lòng số 4.

Cuộc sống trở về bình tĩnh theo thời gian, tôi đã sắp biến thành trạch nữ, không ra ngoài, không dạo phố, tan tâm thì về nhà, hai ngày cuối tuần thì ngủ lười. Cha mẹ thấy tôi gầy đến mức sắp bị gió thổi bay, cũng không gắng hỏi có chuyện gì.

“Phát kẹo mừng, phát kẹo mừng!” Trợ lý ôm một hộp chocolate lớn, phát cho mỗi người một thanh kẹo.

Tôi cầm lên nhìn, là chocolate hảo hạng, giá bán sỉ ba tệ rưỡi một thanh, một hộp chỉ có hai thanh, giá siêu thị là mười tệ một hộp.

Mọi người nhao nhao hỏi là ai. Trợ lý cười ra vẻ bí ẩn đáp: “Là phó trưởng phòng.”

Ai nấy đều ngây ngẩn, phó trưởng phòng ba mươi lăm tuổi, thật ra có khả năng đã ba mươi bảy tuổi, kết hôn? Tin tức sốt dẻo à nha!

Chỉ thấy phó trưởng phòng đứng đó, thay đổi gương mặt mẹ kế mọi hôm bằng nụ cười sáng láng: “Thứ sáu tuần sau mời mọi người đến uống rượu mừng, phong bì không có cũng không sao, vui vẻ là được.”

Không cần phong bì? Nhưng tôi không lo lắng, nhân viên quèn chỉ hai ba trăm tệ là đủ. Lo nhất là những người đã từng mời phó trưởng phòng ăn cưới, bây giờ phải đi đáp lễ.

Mọi người ồn ào chúc mừng, phó trưởng phòng vui như chưa từng vui như vậy, xem ra tháng này không hoàn thành chỉ tiêu cũng không lo bị mắng.

Giữa trưa có tin tức truyền ra, chuyện kể rằng phó trưởng phòng đi xem mặt thất bại lần thứ N, uống say vấp ngã trên đường được một người nâng dậy, chị ta liền ôm người này khóc rống. Sau đó bởi vì quá say, người kia chỉ còn cách đưa chị ta về nhà, chăm sóc đến nửa đêm. Khi tỉnh lại, bà chị già thấy người này thành thật, lại độc thân, liền hạ quyết tâm theo đuổi, cuối cùng cũng thành một đoạn nhân duyên.

Về tới nhà, tôi không khỏi cảm thán. Ngay cả phó trưởng phòng cũng sắp lập gia đình, chẳng lẽ tôi còn cam chịu kiếp độc thân? Số 5 đã quên tôi, bây giờ nhìn thấy tôi chỉ muốn giết tôi, không còn tình cảm gì nữa.

Dù trái tim không yêu ai được nữa, dù trong lòng có đau khổ thế nào, cuộc sống cũng chỉ có một lần, chuyện nên làm rồi cuộc vẫn phải làm. Tôi không thể cô độc suốt đời, để cha mẹ chết cũng không yên tâm.

Tôi cầm di động, ba tháng qua lần đầu tiên gọi cho bà mối: “Chào cô, phiền cô sắp xếp một cuộc hẹn cho tôi...”

Ngồi trong một quán ăn bình thường, đối diện là một anh chàng đeo kính trông có hơi ngốc nghếch, anh ta ngăm đen, dáng người có vẻ rắn chắc, nhưng cũng không cao lắm, nói tóm lại bình thường không thể bình thường hơn.

Đây là yêu cầu của tôi, không mặc ngực trần, không gây quá mất, kinh tế vừa đủ, diện mạo phổ thông. Giờ đây không còn chuyện gì quan trọng nữa, tình đã qua, tim đã mất, giờ chỉ mong bình yên sống cả đời, hòa tan tất cả đau khổ và tình cảm vào thời gian, cuối cùng quy về bụi đất.

Tôi lẳng lặng ngồi, người đối diện mở miệng trước, có chút hồi hộp mà lắp bắp: “Tôi... Tôi là kỹ sư máy móc, ở phân xưởng chuyên về sửa chữa. Lương... Lương tháng bốn ngàn hai, nhưng... Nhưng còn có phòng riêng, đã trả góp xong...”

Ngay cả điều kiện cũng bình thường như vậy, tôi nghe, tâm tư lại không biết phiêu đi nơi nào.

“Yêu cầu của tôi không cao, chỉ... Chỉ cần sống cùng tôi qua... Qua ngày.” Anh ta hồi hộp lau mồ hôi, trên trán lập tức dính mảnh giấy ăn giá rẻ.

Nhàn nhạt liếc mắt một cái, tôi mở miệng nói câu đầu tiên: “Tôi gọi anh là số 6 được không? Tôi không thích số 5 cho lắm.”

Số 6 gật đầu lia lịa, có vẻ rất biết ơn: “Được, được chứ, ở trái đất tôi mang họ Lưu, em cứ gọi tôi là Tiểu Lục. Người Trung Quốc hay nói lục lục đại thuận đó thôi, tốt, tốt lắm...”

Chương 47: Bắt đầu với số 5 (6)

Tôi nhìn Tiểu Lục, không biết trong lòng nghĩ những gì, bất giác nở nụ cười, mà Tiểu Lục thấy tôi cười cũng hiền lành cười theo. Chỉ mình tôi biết cõi lòng đang đau đớn cỡ nào, tôi yêu số 5, yêu một người đã trở thành người lạ, thậm chí bây giờ người ấy còn muốn giết mình. Cứ thế, tôi và Tiểu Lục ngốc nghếch ngồi nhìn nhau cười...

Tiểu Lục muốn đưa tôi về nhà, tôi không từ chối, bởi vì anh chàng này rất phổ thông, chỉ cần nói với mọi người đây là đồng nghiệp cũng có thể qua chuyện.

Tiểu Lục hẹn tôi, tôi sẽ ra ngoài. Xem phim, ăn cơm, hoạt động như một chiếc máy, rất ít khi trò chuyện, nhưng Tiểu Lục lại có vẻ thỏa mãn, nói năng không lắp bắp như lúc ban đầu, mà trở nên có thứ tự hơn.

Hẹn nhau ngày thứ bảy, đi một buổi chiều liền không còn gì để nói, tôi mệt mỏi muốn về nhà ngủ. Lúc Tiểu Lục đưa tôi về, cha mẹ mời anh vào uống chén trà. Kết quả anh có đất dụng võ, vừa vào nhà liền quét rác, lau sàn, buổi tối còn trở tài nấu cơm, bốn mặn một canh.

Cha mẹ tôi tỏ ra hài lòng, lúc ăn cơm tối còn hỏi gia cảnh bên ấy ra sao. Tuy Tiểu Lục không giàu, nhưng lương tháng cũng thuộc loại chấp nhận được, chính yếu là có phòng riêng, hơn nữa không có cha mẹ anh chị em gì hết.

Sáng chủ nhật anh không mời mà đến, dọn dẹp tổng vệ sinh, làm cửa sổ nhà tôi chưa từng bóng loáng như vậy, còn tháo đồng hồ cửa không biết đã ở đó từ đời nào, ném hết vào phòng tắm, miệt mài giặt sạch phơi sạch.

Tôi ngủ lười như thường lệ, đến tận lúc ăn cơm trưa mới miễn cưỡng đứng lên. Anh đã nấu cơm xong, bốn mặn một canh. Ăn xong rồi, tôi lau miệng về phòng tiếp tục ngủ.

Buổi chiều anh cũng không nhàn rỗi, lau sạch phòng bếp đầy dầu mỡ của nhà tôi, buổi tối thu rèm cửa, treo lên cẩn thận, rửa bát đĩa xong xuôi mới chịu đi.

Về sau mỗi ngày cuối tuần, anh đều đến nhà tôi làm người giúp việc miễn phí. Đi chợ, nấu cơm, rửa bát, dọn dẹp nhà cửa, làm nhà tôi còn sạch hơn bệnh viện. Lúc anh khiêng bao gạo lên lầu, một tay xách theo mấy hộp đồ ăn sáng, hàng xóm xung quanh cứ gọi là ghen tị đỏ con mắt.

Anh giao tiền lương cho tôi, tôi không muốn, anh liền giao cho cha mẹ tôi, nói là lương tháng sau này sẽ do tôi quản. Tiền kết hôn cần khoảng một trăm ngàn, chỗ này tạm đủ, nếu cần thêm, anh sẽ mang cả sổ tiết kiệm lại đây. Cha mẹ nhìn nhìn, cũng không lấy, nhưng rõ ràng đã bị anh làm cảm động, có lúc rảnh rồi còn bảo tôi phải tốt với anh hơn, trách tôi lạnh lùng quá, anh đến mà chỉ ngủ với xem TV, coi anh như không khí.

Tiểu Lục cái gì cũng tốt, nhưng tôi không thích anh, càng chưa nói tới yêu. Nhưng cũng không ghét, nói trắng ra là, trái tim tôi đã không còn cảm giác gì.

Một người đưa hết tiền lương cho tôi, biết nấu ăn biết dọn dẹp, tôi còn mong gì nữa? Số 5 sẽ không bao giờ trở lại, vĩnh viễn không, tôi phải đối mặt với sự thật này.

Cha mẹ hi vọng tôi cưới được một người tốt, tốt ở đây là giỏi giang đẹp trai giàu có, nhưng ông bà là người từng trải, biết mắm muối gạo thịt mới là căn bản cuộc sống, cũng nhìn ra được thái độ lạnh lùng của tôi. Nhưng bây giờ có một người yêu con gái như thế, cho dù anh ta năng lực bình thường, diện mạo bình thường, thu nhập bình thường, cũng có thể làm cha mẹ yên tâm giao tôi ra.

Theo cách nói của cha mẹ thì, gả cho người thành thật thế này, về sau tôi sẽ không bị thiệt.

Bị thiệt? Nói sao giống một cuộc mua bán vậy, mang tình cảm và tiền tài ra để trao đổi. Nhưng hết thấy không có gì đáng trách, con người ai mà chẳng muốn sống tốt, sống thoải mái, có tương lai được bảo đảm?

Ngã bài đi, ba tháng qua tuy hơi ngắn, nhưng như vậy là đủ rồi.

Tôi ra ngoài cùng Tiểu Lục, đến một chỗ yên tĩnh trong công viên. Tiểu Lục rất thật thà, thật thà đến chất phác, trừ làm việc ra thì không biết nói chuyện gì. Vậy nên mỗi khi ở cùng nhau, chúng tôi lại giống như đôi vợ chồng già ngồi yên lặng bên nhau.

Qua một lúc lâu, tôi mở miệng: “Em chán lắm phải không? Chẳng giúp anh làm việc nhà bao giờ.”

“Không, không sao.” Thấy tôi chủ động, Tiểu Lục có vẻ rất vui mừng: “Ồ quê hương anh, việc nhà đều do đàn ông làm, chăm con cũng là chuyện của đàn ông.”

“Thế đàn bà làm gì?” Tôi nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Lục trả lời rất nghiêm túc: “Sinh con.”

Tôi cười khẩy, sinh con, nối dõi tông đường? À mà đây cũng là trách nhiệm của phụ nữ trái đất đấy thôi.

Nhìn gương mặt 5.1 của Tiểu Lục, bình thường đến không thể bình thường hơn, tôi đột nhiên nghĩ, cứ vậy đi. Không làm việc nhà, không cần chăm con, có anh chồng ngoan ngoãn phục tùng, có lẽ cuộc sống như vậy cũng không tệ.

Vì thế tôi hỏi vấn đề cuối cùng: “Trước khi kết hôn xin anh nói rõ, quê hương anh có phong tục gì khác trái đất, cưới nhau xong em phải làm những gì?”

Tiểu Lục do dự một lát mới trả lời, có lẽ anh cảm giác được tôi muốn kết hôn, cho nên đặc biệt hưng phấn: “Ồ chỗ anh thừa nam thiếu nữ, nam nhiều gấp đôi nữ. Muốn kết hôn phải làm phụ nữ vui vẻ, hơn nữa nếu cô ấy không vừa lòng, có thể bỏ chồng tìm người khác bất cứ lúc nào. Anh nghe nói phụ nữ trái đất rất tốt, hơn nữa rất có tinh thần trách nhiệm, kết hôn xong sẽ không tùy tiện bỏ chồng. Có nhiều cặp đã sống với nhau bốn năm mươi năm, thậm chí sống với nhau đến chết. Vậy nên anh quyết định đến trái đất tìm vợ.”

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Tiểu Lục luôn nhiệt tình dù tôi có tỏ ra thờ ơ.

Tiểu Lục tiếp tục: “Những việc anh đã hứa thì nhất định sẽ làm, chỉ cần em sống với anh, đừng bỏ anh là được. Bằng không anh sẽ đi tìm em, tìm đến ra mới thôi.”

“Ừ.” Tôi nhẹ nhàng trả lời bằng giọng mũi, dù sao ai cũng như nhau: “Còn gì nữa?”

“Còn có...” Tiểu Lục bỗng trở nên hồi hộp, xen lẫn chút sợ hãi nhìn tôi: “Xin... Xin em đừng ăn hết anh.”

Tôi ngây ngẩn cả người, ba tháng quen nhau, đây là lần đầu tiên tôi biểu hiện cảm xúc: “Nói rõ ra, ăn cái gì?”

“Ăn... Ăn anh.” Tiểu Lục dè dặt đáp: “Vợ mang thai sẽ thiếu dinh dưỡng, phải ăn thịt chồng, nếu không con trong bụng sẽ bị đói chết. Đàn ông chỗ anh có khả năng tái tạo cơ thể, sau mấy tháng sẽ mọc lại chân tay, nhưng nếu vợ đói quá mà ăn hết, bọn anh chỉ có nước chết thôi.”

Tôi khẽ nhếch miệng, ngơ ngác nhìn Tiểu Lục, nửa ngày sau mới khép miệng lại, thở hắt ra: “Không sao, chắc chỗ anh thiếu thức ăn nên vậy, trái đất nhiều thịt, không lo.”

“Chắc... Chắc là không được.” Tiểu Lục cúi đầu, không dám nhìn tôi: “Bạn anh từng thử rồi, chỉ giải quyết được phần nào thôi, có vẻ thai nhi phải ăn thịt bọn anh mới đủ dinh dưỡng.”

Ăn thịt người? Nghĩ đến sau khi kết hôn, tôi ôm bụng bầu ngồi đợi cơm, Tiểu Lục bùng nổi nước tới, tôi mở vung ra xem, liền thấy ngón tay hoặc là ngón chân của anh ta nổi lên phình trong nồi... Quả thật là phim kinh dị... Tôi nhìn Tiểu Lục, lại nhìn sang cánh tay ngăm đen của anh ta, dạ dày quặn lại, cổ họng gờn gợn muốn nôn.

Mấy tháng qua tôi không khỏe, ăn uống cũng rất kém, bằng không đã không phản ứng mãnh liệt như vậy.

Tiểu Lục thấy tôi nôn khan, vội vàng vỗ lưng tôi, an ủi: “Thịt không khó ăn đâu, có vài người ăn xong còn nghiện, giả bộ mang thai để ăn tiếp. Anh nấu lên, nhất định còn ngon hơn thịt bò.”

Tôi trừng lớn mắt: “Chẳng lẽ món thịt anh hay nấu... Ờ...”

“Không không, đó là thịt lợn mua ở chợ, không, anh không...” Tiểu Lục thấy tôi nôn, sợ tới mức vội vàng giải thích.

Một em bé đi qua, thấy vậy liền hỏi: “Chị ấy làm sao đấy mẹ?”

Bà mẹ nhìn nhìn, trả lời đầy kinh nghiệm: “Chị ấy có em bé trong bụng ấy mà.”

Tức chết tôi, cẩn thận tôi cẩn cô một cái bây giờ. Nghĩ đến cẩn lại nghĩ đến thịt người... Tôi lại nôn lần nữa, đến tận khi không còn gì để nôn mới ngừng lại, thở phì phò: “Xin lỗi, chúng ta chia tay đi.”

“Tại sao? Tại anh không tốt phải không?” Tiểu Lục nóng nảy cam đoan: “Anh có sức, có thể đi làm kiếm tiền, về sau mọi việc đều nghe em.”

“Không phải.” Tôi vô lực tựa vào ghế: “Anh tốt lắm, thật sự rất tốt. Chỉ là em không nuốt nổi thịt người, sau này tìm được bạn gái mới, nhớ kỹ phải lừa cô ấy đến cùng.”

Tiểu Lục thật đúng là trung hậu thành thật, ngây ngốc hỏi lại: “Em muốn anh nói dối? Nói dối là không đúng.”

Tôi mỉm cười lắc đầu: “Đôi khi lời nói dối thiện ý là cần thiết. Nếu có thể làm người kia sống tốt hơn, nói dối thì đã sao?”

Tiểu Lục đắm chiêu gật gật đầu.

Tôi lại thất tình.

Cha mẹ hỏi Tiểu Lục đi nơi nào, tôi biện lý do, nói là anh bị công ty phái đi sửa chữa máy móc ở quốc gia nghèo nhất thế giới, thời gian là mười năm, nếu phá hợp đồng sẽ phải bồi thường nửa triệu tệ. Tôi không đi cùng được, vậy nên chia tay.

Cha mẹ tôi cảm thấy thật đáng tiếc, một mực cho rằng Tiểu Lục không có chỗ chống lưng nên mới bị ông chủ độc ác phái đi, còn gọi điện an ủi anh. Nếu không phải tôi phát hiện rồi gọi điện dặn trước, kiểu gì chuyện cũng bị lộ.

Có lẽ tôi nên kết hôn với một người bình thường, người ngoài hành tinh, xem ra không hợp nổi.

Cầm di động gọi cho bà mối, tôi nhẹ nhàng nói: “Năm lần rồi, cô hủy thông tin của tôi đi, tôi muốn xem mặt ở web khác.”

Bà mối ôn hòa trả lời: “Vậy chẳng phải đáng tiếc quá hay sao? Chỗ tôi còn một người rất được, thu nhập một triệu đô một năm, khuôn mặt cũng đẹp, nói rõ chỉ muốn gặp cô, đồng ý không?”

“Không.” Tôi cười khổ một tiếng.

“Đồng ý đi, anh ta được lắm.” Bà mối có chút sốt ruột.

“Không là không.” Tôi từ chối.

Bà mối đột nhiên đổi giọng uy hiếp: “Phải gặp, không gặp không có thưởng.”

Tôi bực mình, bà mối lúc nào cũng dịu dàng, sao lần này lại lật mặt nhanh như vậy? Có khi bà mối cũng là người ngoài hành tinh, vừa vặn đến chu kỳ sinh lý, không khống chế được cảm xúc cũng nên. Vì thế tôi tắt máy, không thèm trả lời.

Đúng lúc này, lại có người gọi tới.

Là số 1, nghe giọng nói thì có vẻ anh ta khá sốt ruột: “Lâm Lâm, cô đợi số 4 tới đón, tắc kè hoa trốn rồi, đi khắp thế giới tìm cô. Tôi vừa nhận được tin tức, hẳn biến thân thành nhân viên web xem mặt điều tra thông tin của cô, nhưng yên tâm, hẳn không nhanh bằng số 4...”

Tôi tắt máy. Bởi vì tôi nhận ra có điểm không thích hợp, dường như có người vừa trèo vào ban công, hơn nữa còn đập vỡ kính thủy tinh. Tôi cảm giác đó không phải số 4, số 4 ưu nhã chỉ cần ấn nhẹ một cái là được, không tất yếu làm việc ồn ào như vậy.

Nhưng đáng mừng là, hiện tại cha mẹ không ở nhà, nếu không hai người sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi nhìn quanh bốn phía, đầu tiên mở tủ quần áo ra, sau đó tháo dép ném cạnh giường, tiếp theo cầm một tấm vải mỏng lén lút trốn xuống dưới bàn học. Chỗ này vốn là ngăn để sách, hồi nhỏ tôi thích trốn ở đây, tưởng tượng nó là đường hầm thời gian, mở mắt ra sẽ thấy một thế giới khác.

Tuy không gian nhỏ hẹp, nhưng mấy tháng qua tôi đã giảm ít nhất năm sáu cân, cũng đủ chen vào. Tôi cẩn thận dùng hai ngón tay cố định tấm vải lên trên đỉnh, hình thành một tấm rèm ngăn cách, giúp tôi có thể nhìn thấy bên ngoài, mà bên ngoài lại không nhìn thấy tôi.

Cửa phòng bị mở ra, số 4 bước vào. Tôi không rời chỗ trốn, mà lẳng lặng tiếp tục quan sát. Quả nhiên nó không phải số 4, nó rón rén đi tới tủ quần áo, mở ra nhìn nhìn, xác nhận không có người xong lại nhìn sang đôi dép vứt dưới giường, dữ dằn nở nụ cười.

Nó quỳ rạp trên mặt đất nhìn nhìn, lúc này bên ngoài có tiếng động, nó nhanh chóng trốn vào gầm giường.

“Lâm Lâm, em ở đâu?” Có lẽ số 4 nhìn thấy thủy tinh vỡ trên ban công, vội vàng chạy vào phòng.

Chương 48: Bắt đầu với số 5 (7)

Nhìn số 4 ngay trước mặt, tôi lại không dám mở miệng, bởi vì tắc kè hoa cũng đang ở đây, khoảng cách giữa hai chúng tôi còn chưa đến ba mét. Suy nghĩ một hồi, vừa vặn số 4 đứng chắn giữa bàn học và gầm giường, tôi cẩn thận thò tay ra xua xua.

“Lâm Lâm, Lâm Lâm, em ở đâu?” Số 4 vừa hô vừa chậm rãi nhích lại gần. Rốt cuộc không sống phí một ngàn năm trăm năm, thật thông minh!

Ngay tại lúc số 4 ôm tôi ra, tắc kè hoa cũng rời chỗ trốn. Số 4 đập nó một cái, “Ầm!”, nóc nhà bị thủng một lỗ, lúc nó bay về làm nóc nhà thủng thêm lỗ nữa, chúng tôi đã phi ra ngoài.

Bay giữa không trung vô cùng lạnh, tôi ôm chặt cổ số 4, co người trong lòng anh run run. Số 4 nhận ra, giảm bớt tốc độ rồi dừng chân ở một thị trấn hẻo lánh, buông tôi xuống, xoa xoa cánh tay giúp tôi: “Ban ngày tôi không đủ mạnh, em cố gắng một chút.”

“Có cần tao giúp không?” Giọng nói khàn khàn vang lên, một sinh vật mập mạp, tứ chi ngắn ngủn, cả người bóng loáng từ trên trời giáng xuống.

Tắc kè hoa rơi xuống làm mặt đất lõm thành một cái hố to. Nó đứng lên bằng chi sau, chậm rãi tới gần chúng tôi, bộ dạng giống như chim cánh cụt.

Số 4 lướt nhanh tới tấn công nó, tốc độ quá mau làm tôi không nhìn kịp.

Nổ mạnh một tiếng, tắc kè hoa bay xa hơn trăm mét, mà số 4 cũng thê thảm rơi xuống nóc ô tô.

“Không sao chứ?” Tôi vừa kêu vừa chạy lại gần.

“Đừng tới đây...” Số 4 cố gắng ngồi dậy, áo sơ mi đã bị xé rách, lộ ra nhiều vết thương máu chảy đầm đìa, nhưng miệng vết thương cũng khép lại rất nhanh.

Còn chưa chờ tôi thở phào một hơi, tắc kè hoa đã bật nhảy lại đây, nó cầm một cái cọc gỗ nhọn, phóng về phía số 4. Nhìn cảnh lá xanh um trên thân cọc, hẳn là cây nhỏ vừa bị nhổ lên.

Cọc gỗ đâm trúng mục tiêu, nhưng tắc kè hoa không dừng lại, mà tiếp tục ẩn sâu xuống, cuối cùng đóng chặt số 4 trên mặt đất.

Tắc kè hoa cười gian trá, giọng nói khàn khàn vang lên: “Ma cà rồng rất lợi hại, tao không dám giết mày, nhưng vết thương này cũng đủ để mày yên tĩnh một thời gian.”

Số 4 thở phì phò, quay sang nhìn tôi, có lẽ ngay cả sức để bảo tôi chạy cũng không có. Mà tôi cũng không chạy được, tốc độ của tôi làm sao nhanh bằng tắc kè hoa?

“Vì sao muốn bắt tôi? Anh không ăn thịt người đấy chứ?” Tôi hoảng sợ, bản năng lùi về phía sau.

Tắc kè hoa mở to cái miệng đầy răng nhọn dắc ý nở nụ cười, nháy nháy mắt nháy tới cạnh tôi, một bàn tay biến thành dây thừng quấn quanh cổ tôi.

“Không cần lo, mày chưa chết được, lát nữa còn phải trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ, chẳng qua lần này cả anh hùng và mỹ nhân đều toi mạng.” Tắc kè hoa phun hơi thở hôi thối, răng nanh gần như đụng vào mặt tôi: “Được chết cùng nhau vẫn hơn là sống cả đời không được gặp nhau, cảm động đúng không?”

Tại sao bây giờ ngay cả lưu manh cũng có thể xuất khẩu thành thơ? Trình độ văn học tốt như vậy sao không lên mạng viết văn mà kiếm tiền?

“Không đúng.” Tôi cố gắng quên đi cơn khó thở: “Nếu anh đẹp trai hơn, có thể làm tôi vừa yêu vừa hận, tình tiết ấy mới gọi là cảm động.”

Tắc kè hoa ngầy ngẩn một lúc, sau đó xập xình nở nụ cười: “Thỏa mãn nguyện vọng của mày, thấy thế nào?” Nói xong, nó lập tức biến thành số 1, sau đó là số 4, tiếp đến là số 5. Nó cười gian nhìn tôi, người giống nhưng thần thái không giống, quả thực khiến tôi ghê tởm.

Tôi hần hển mắng: “Không sáng tạo chút nào, tôi sắp chết còn bắt tôi nhìn đám người đáng ghét này, trông hình dạng thật của anh còn đỡ hơn!”

Tắc kè hoa trở về nguyên hình, ha ha nở nụ cười, cái miệng đầy răng nhọn quả thực quá khó coi, hơi thở bốc mùi làm tôi muốn khuyên nó đi đánh răng ngay lập tức. Nó không còn lưỡi, có thể nhìn thấy toàn bộ cổ họng màu xanh đen phía trong. Vì thế tôi quơ tay cầm bừa một thứ nhét vào miệng nó. Cái miệng rộng thật, nhét một lần đã vào hết.

Tiếng cười khó nghe ngừng lại, nó kéo kệt kệt kệt cắn, sắt vụn lả tả rơi xuống.

Tôi dịu dàng mỉm cười: “Có ngon không? Tôi biết anh thích ăn, nếu muốn tôi sẽ dứt cho tiếp.” Tôi thật sự bội phục bản thân giờ phút này còn tâm tình đùa cợt, biểu cảm còn vô cùng si tình, như thể nó là người đẹp trai nhất trần đời vậy.

“Phi!” Tắc kè hoa nhổ miếng sắt cuối cùng ra khỏi miệng, hung tợn nói: “Tao muốn ném thử thịt người.”

“Không ăn được đâu.” Tôi vẫn mỉm cười, cảm giác tay nó đã hơi nói lỏng, chỉ hy vọng tắc kè hoa cô đơn lâu, nay cần người tán gẫu.

“Lúc nhỏ uống sữa nhiễm melamin, tiêm vắc-xin giả, lớn lên ăn mỡ chưng cất từ nước thải, vịt quay nhuộm phẩm màu, thịt lợn tiêm tăng trọng, rau dưa các loại bị phun chất kích thích, chất bảo quản, đảm bảo chết xong sẽ không bị hư thối. Anh muốn ăn thì ăn đi, đừng nói tôi không nhắc trước.”

Tắc kè hoa đảo đảo tròn mắt, nhìn tôi thao thao bất tuyệt, thế nhưng không nói câu nào. Mà số 4 ở phía sau đang cố gắng rút cọc gỗ ra. Tôi tiếp tục lải nhải, ý đồ dời đi lực chú ý của nó.

Số 4 rốt cuộc thoát thân, nháy mắt một cái đã không thấy bóng dáng... Lúc tôi lại thấy mặt, anh ta đã bị tắc kè hoa dùng móng tay đâm xuyên qua cổ họng.

“Tiết kiệm sức lực đi, hiện tại mày không phải đối thủ của tao.” Tắc kè hoa phất tay, số 4 bay xa hơn trăm mét, sống chết không rõ.

Nước mắt tôi trào ra, nhìn theo hướng số 4 rơi xuống, hi vọng có thể thấy anh đứng dậy. Số 4 vì cứu tôi, cứu một con người tầm thường mà chết vật thể này. Anh khờ quá.

“Giữ nước mắt cho tình nhân của mày đi, hần không đến, tao sẽ giết mày trước.” Tắc kè hoa gian trá nở nụ cười.

Một bóng người xẹt qua bầu trời xanh thẳm, sau đó đáp xuống mặt đất, nhìn qua rất giống siêu nhân. Đã bốn tháng không gặp, số 5 bước ra từ tro bụi mịt mù.

“Tao biết mày luyện tiếu, cô nàng đã tặng máu cho mày cơ mà.” Tắc kè hoa cười đến rất khó coi, tại sao vũ trụ lại sinh ra sinh vật xấu cỡ này cơ chứ?

Nó giơ tôi lên giữa không trung như triển lãm chiến lợi phẩm. Đôi chân tôi tách khỏi mặt đất, sắc mặt bắt đầu tím tái vì thiếu dưỡng khí, tôi khó chịu cào cấu tay nó, hai chân không ngừng giãy dụa.

Số 5 đứng ở xa xa nhìn tôi bị tắc kè hoa tra tấn, bình tĩnh hô: “Mục tiêu của mày là tao, tao đến rồi, buông cô ấy ra.”

“Hừ, đi qua đây mà cứu, nếu không thì nhìn nó bị bóp chết đi!” Người bị thắt cổ có lẽ còn thoải mái hơn tôi, bởi vì tắc kè hoa sợ tôi chết thật, thỉnh thoảng còn cho tôi thở một hơi. Nó cầm lấy tóc tôi, lắc lư giữa không trung.

Chắc chắn rất nhiều tóc bị đứt, đau quá, nhưng tôi muốn sống, tôi khát khao được sống, nhưng mơ hồ biết lần này khả năng không sống được.

Nhìn số 5 do dự tới gần tôi, càng ngày càng gần, đã tiến vào khu vực nguy hiểm. Trước khi lại bị bóp cổ, tôi cố gắng khàn khàn kêu lên: “Lại đây giết em rồi bắt nó bầm thây vạn đoạn, a!!!”

Tôi hét thảm một tiếng, đầu bị tắc kè hoa dùng móng tay đâm thủng, máu tươi trào ra thấm ướt quần lụa mỏng.

Số 5 chấn động cả người, sau đó tiếp tục lại gần, nhưng trông anh có vẻ đau đớn, bước chân còn hơi lảo đảo.

“Biết vì sao một khi dùng máu chữa thương, nhất định phải giết đối phương không?” Tắc kè hoa đắc ý cười điên cuồng: “Sắp có câu trả lời rồi đây, chúng mày được chết cùng nhau hẳn phải cảm ơn tao một tiếng!”

Còn chưa chờ tôi suy nghĩ cẩn thận, nửa người dưới của tắc kè hoa đã biến thành đuôi rắn, chậm rãi quấn lấy tôi, càng ngày càng chặt, chặt đến mức làm tôi cảm thấy xương cốt đều bị vặn gãy, gần như hít thở không thông.

Số 5 ngã quỵ xuống, nhưng vẫn giãy dụa tới gần tôi.

Tôi hiểu rồi, tuy máu của tôi đã cứu anh, nhưng lại hình thành một mối liên hệ giữa tôi và anh. Trong phạm vi nhất định, nếu tôi bị thương, anh cũng sẽ cảm thấy đau đớn, vậy nên bản năng khiến anh một khi tới gần tôi sẽ liều lĩnh muốn giết tôi, giết chết nhược điểm có thể bị người khác lợi dụng này.

Vậy sao anh còn đến, cứ để mặc tôi chết là được rồi. Tôi chết, nhược điểm duy nhất của anh sẽ biến mất... Lã chã rơi nước mắt, anh không muốn tôi chết, vậy nên mới thiếu lý trí tới đây. Nhưng làm thế anh sẽ chết, anh không biết hay sao?

Tắc kè hoa hơi nới lỏng cái đuôi, bởi vì siết quá chặt sẽ khiến tôi chết lặng. Nó không muốn một cơ thể chết lặng, nó muốn tôi càng đau càng tốt, vậy mới có thể khiến anh đau đớn theo.

“Xin anh đừng tới đây, đừng...” Tôi đầm nước mắt thì thào, nhìn anh đã mất hết năng lực công kích, cố chống cánh tay lết về phía tôi.

Tắc kè hoa đột nhiên siết chặt đuôi, ‘Rắc’ một tiếng, tôi thê lương kêu thảm thiết, chắc hẳn xương đùi đã bị vặn gãy, cơn đau quá lớn khiến tôi muốn ngất, nhưng cuối cùng lại không thể ngất, chỉ có thể gào khóc, yếu ớt chống đỡ qua hai phút đồng hồ khủng khiếp nhất sau khi gãy xương.

Dần dần cơ thể sinh ra chất gây tê, chân tôi chậm rãi run lên, tiếng khóc dần nhỏ bớt.

Tôi thở phì phò cố gắng ngẩng đầu, nhìn số 5 cào tay lên mặt đất chịu đựng đau đớn, tâm hồn tôi còn đau hơn thể xác ngàn lần.

Giúp tôi chết, ai đó giúp tôi chết được không? Tôi muốn gặp anh, tôi chưa bao giờ ngừng nhớ anh. Nhưng lúc này tôi chỉ muốn chết, chặt đứt tất cả dây vò và đau khổ.

“Khó chịu đúng không?” Tắc kè hoa xập xình nhe răng cười, đắc ý thưởng thức số 5 giãy dụa trên mặt đất nhưng vẫn không rên một tiếng: “Chịu đựng giỏi thật, yên tâm đi, chúng mày chết xong tao sẽ giúp chúng mày lột quần áo, nằm một tư thế dễ nhìn. Chúng mày sống không được ở cùng nhau, chết có thể làm vợ chồng.”

“Đồ biến thái, không biết chui ra từ chỗ nào!” Tôi cúi đầu thì thào, tự ngạc nhiên vì chính mình có thể đùa cợt khinh bỉ vào lúc này: “Hầu hết động vật máu lạnh đều sinh ra từ trứng. Tao hay ăn trứng gà, bây giờ ngẫm lại thấy trứng chui ra từ lòng gà mà kinh. Mẹ mày đẻ ra mày, nếu biết trước tính tình mày thế này, kiểu gì cũng cho lên chảo rán hoặc là vào nồi luộc.”

Chương 49: Bắt đầu với số 5 (8)

Ước chừng bị tôi nói trúng, tắc kè hoa nở ra từ trứng. Nó nổi giận quát: “Im miệng, đồ đàn bà đáng ghét, ai bảo mày dùng máu cứu nó, đáng chết lắm!”

Tôi lại hét thảm một tiếng, tên tắc kè hoa này thật đúng là biến thái, đột nhiên biến đuôi rắn thành mũi nhọn, liên tục đâm sâu vào người tôi.

Máu không ngừng chảy ra, uốn lượn thành dòng theo thân thể xấu xí của nó rồi thấm xuống đất.

Tôi đã không còn sức lực để kêu, miệng hơi hé, yếu ớt phát ra tiếng rên rỉ. Ý nghĩ duy nhất vào lúc này chính là, máu hãy mau chảy cạn đi, như vậy tôi sẽ được chết. Tuy số 5 cũng đau đớn, nhưng trên người anh không có vết thương, không có một giọt máu nào, chứng minh anh chỉ phải cảm nhận nỗi đau của tôi, chứ thân thể không có tổn thương thật sự. Chỉ cần tôi chết, áp lực vô hình trói buộc anh sẽ biến mất.

Nhưng tắc kè hoa không cho tôi như nguyện, tuy nó tra tấn làm tôi thống khổ, nhưng không thể khiến tôi lập tức tử vong.

Số 5 biết rõ tôi là nhược điểm trí mạng, tại sao thời gian qua không trở lại giết tôi? Anh đã quên tôi, đã không còn tình cảm với tôi, tại sao không trở lại giết tôi?

Tôi nở nụ cười, cảm thấy thật vui vẻ. Đau đớn thấu xương vào lúc này cũng không thể khiến tôi ngừng tự hào rằng, ưu điểm duy nhất của mình chính là có mắt nhìn người. Số 5 rất rất tốt, tôi đã không nhìn lầm anh.

Vô lực cúi đầu xuống, tôi bắt đầu lẩm nhảm: “Người Trung Quốc thích ăn trứng, có cả trăm cách chế biến trứng, trứng rán, trứng luộc hoặc là trứng kho tàu. Trứng lộn cũng được, nhưng nghĩ đến cảnh mày bị nấu chín, cuộn tròn người trong quả trứng, chắc cơm tối hôm kia tao cũng phải ọe ra...”

“Xem mày còn già mồm được nữa không.” Tắc kè hoa tức giận đến xanh cả mặt, một tay biến thành cái tước vỏ khoai tây khổng lồ. Nó khoa trương nhe răng cười: “Bây giờ tao sẽ chậm chậm lột da mày.”

Chính lúc nó áp sát cái tước vỏ vào mặt tôi, số 4 vọt tới, hất văng cả tôi và tắc kè hoa ra ngoài. Tắc kè hoa bay vào một ngôi nhà, làm cả ngôi nhà đổ sụp. Còn tôi rơi xuống nóc một chiếc ô tô hỏng rồi lăn xuống đất.

Số 4 bị thương không nhẹ, mặt trời chói chang khiến năng lực tự liền vết thương của anh gặp trở ngại, anh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, có lẽ hành động lần này đã vét hết sức lực toàn thân.

“Chúng mày chết hết đi!” Tắc kè hoa giãy dụa đứng lên từ đồng cỏ nát. Nó bị một thanh gỗ cắm vào người, nhưng hiển nhiên không ảnh hưởng gì lắm.

Tôi nằm trên mặt đất, thấy một miếng thủy tinh vỡ từ cửa sổ ô tô, vì thế cố nhúc nhích bàn tay đầy máu, rốt cục cầm lấy. Quay đầu nhìn số 5, anh quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển, tuy không có vết thương thật sự, nhưng đau đớn khiến anh cần thời gian hồi phục.

Tắc kè hoa nhổ thanh gỗ ra, khàn khàn rít gào: “Chúng mày làm tao mất kiên nhẫn rồi đấy, bây giờ tao sẽ cắt chân tay chúng mày, lột sống da chúng mày...”

Nó nhất định sẽ làm như vậy, nó chính là tên biến thái không còn thuốc chữa.

Tôi nhìn số 5 ở xa xa đang cố gắng đứng dậy, anh nhìn lại tôi bằng ánh mắt sốt ruột và đau lòng, trông anh thật quá đẹp trai.

Hạ quyết tâm, dùng chút sức lực ít ỏi còn lại gơ cao miếng thủy tinh, nhắm ngay ngực mình, tôi không chút do dự đâm xuống.

“Phập!” Thì ra tiếng trái tim bị đâm vỡ là thế này. Cảm đau đớn rất rõ ràng, thân thể càng lúc càng vô lực.

“Không!!!” Số 5 thương tâm hô lên.

Thật êm tai, êm tai hơn giọng nói của tắc kè hoa không biết bao nhiêu lần, bây giờ tôi mới nhận ra, giọng nói của anh còn khiến tôi rung động hơn cả giọng nói êm tai nhất của số 3.

Tôi mỉm cười nghiêng mặt nhìn số 5, phải chăng lúc này nên nói một câu “Em yêu anh” để tăng thêm hiệu quả thăm thương? Hoặc là nghiêng rằng nghiêng lợi nói câu “Giết nó”, tỏ vẻ linh hồn của tôi bất khuất không sờn? Nhưng cuối cùng tôi không nói gì hết, không cần phải nói gì hết, tôi nên chết mau lên, như vậy cả tôi và số 5 đều sẽ được giải thoát.

Trái tim đập chậm dần, tầm mắt bắt đầu mờ lung. Nhưng tôi vẫn mỉm cười, có thể gặp được người tôi yêu và người yêu tôi, thế là đủ, cuộc đời này tôi đã không sống uổng phí.

Cuối cùng trái tim mỗi nhịp không muốn đập, thế giới màu đen thay thế cho khuôn mặt tuần tú mà đau khổ của số 5.

Tôi chết rồi sao? Đúng vậy, tôi đã chết, nhưng vì sao tầm mắt càng lúc càng rõ ràng?

Tôi lơ lửng giữa không trung, nhìn chính mình máu chảy đầm đìa, hai mắt mở to nhưng không có một tia ánh sáng đang nằm trên bàn giải phẫu, bị số 1 nhanh chóng xé bỏ quần áo.

Số 4 đứng bên cạnh, cầm một thứ đồ màu bạc điêu khắc hoa văn và chữ viết màu đen, có khả năng là pháp khí cổ xưa gì đó. Anh cầm pháp khí, miệng lầm bầm thứ ngôn ngữ kỳ quái mà trang trọng tôi nghe không hiểu.

Tôi có chút chết lặng nhìn thân thể hiện giờ, nó mờ ảo như mây khói khiến chính tôi cũng không nhìn rõ, như vậy người đang nằm trên bàn giải phẫu chỉ là một cái xác không hồn. Tôi mở miệng muốn nói, nhưng không thể phát ra âm thanh gì.

Số 3 cởi bỏ áo ngực trắng, hiện nguyên hình là một con gián khổng lồ đen thùi, nhưng hiện giờ tôi không còn cảm giác gì nữa, phảng phất hết thảy trước mắt đều là mộng.

Số 1 rất nhanh đã cởi hết quần áo của ‘Tôi’, ‘Tôi’ cứ như vậy lỏa thể đối mặt với ba đại soái ca ngoài hành tinh. Máu trên ngực đã khô lại, lộ ra vết thương thấu tim nhìn mà rợn người.

Bởi vì tôi đã chết, nên hiện tại mặt mũi cũng không còn ý nghĩa gì. Thật ra nhìn thân thể đầy vết thương như vậy, chắc hẳn một người đàn ông bình thường sẽ không cảm thấy hứng thú.

Số 3 bò lên bàn mổ, nếu tôi còn sống mà nhìn thấy một con gián bò trên người mình, nhất định hét rầm lên.

Lúc này số 1 cũng lộ nguyên hình, anh ta thể nhưng là một con bạch tuộc, từ phần eo trở xuống đều là xúc tua mềm mại, ước chừng có bảy tám cái. Anh ta dùng tay và xúc tua cầm gần hết những dụng cụ phẫu thuật, hỏi rất nhanh: “Cần cái gì?”

“Dao mổ, băng gạc.” Số 3 trả lời.

Số 1 lập tức đưa ra. Số 3 nói cái gì, số 1 liền đưa cái đó.

Số 3 dùng dụng cụ đặc chế đặt trên ngực tôi, miệng vết thương liền nhanh chóng dính lại. Anh ta nhảy xuống bàn mổ: “Mau hoàn hồn cho cô ấy.”

Số 4 lầm nhảm chú ngữ, phảng phất cả căn phòng đều dao động theo. Anh vung pháp khí trên người ‘Tôi’, mà số 1 và số 3 đứng ở góc phòng khẩn trương nhìn ‘Tôi’, tuy rất khó nhìn ra biểu cảm của số 3, nhưng tôi biết anh ta cũng đang hồi hộp.

Số 4 hét to câu chú ngữ cuối cùng, toàn bộ kính thủy tinh trong phòng nứt vỡ, pháp khí đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, khiến tôi không nhìn được vật gì... Đau đớn lại quay về, tôi rên rỉ.

Chậm đã... Tôi – rên - rỉ? Miệng tôi có thể phát ra âm thanh?

Dùng sức mở mí mắt nặng nề, thấy được trần nhà trắng xóa. Quay đầu, thấy dịch truyền đang tích tấp nhỏ giọt.

Tôi lúc này vừa muốn khóc vừa muốn cười, sinh mệnh thật sự rất tốt đẹp, chỉ có người tìm được đường sống trong chỗ chết mới hiểu được điều đó. Trên thế giới hết thảy đều vô nghĩa, chỉ có sinh mệnh mới là quý giá nhất.

Tuy thương nặng, nhưng tôi hồi phục rất nhanh. Nằm trong bệnh viện của số 3, số 3 không để ý đến lệnh cấm vũ trụ, dùng một số kỹ thuật không có ở trái đất làm vết thương của tôi khép lại nhỏ nhất có thể, đùi được nối lại như chưa từng gãy, làn da còn đẹp hơn lúc ban đầu.

Sau này toà án vũ trụ đến điều tra, tất cả người ngoài hành tinh ở đây đều thể thốt phủ nhận, cùng nhau biết luật mà phạm luật.

Vốn toà án vũ trụ muốn dùng máy phát hiện nói dối, nhưng số 3 có uy tín lớn trong cộng đồng người ngoài hành tinh ở đây, còn số 2 đang sống với bốn vợ ở Arab, có lẽ chưa hết một năm động tình, vẫn còn yêu tôi, dệt câu chuyện của tôi thành một tình yêu đẹp dễ lạ thường, làm rất nhiều người cảm động, ào ào phản đối, nói rằng máy phát hiện nói dối sẽ ảnh hưởng tới y thuật của số 3.

Mà không ngờ số 1 là vương tộc của hành tinh khác, số 4 lại là tổ tiên mật đảng chiếm 80% ma cà rồng ở Địa cầu, bọn họ lấy thân phận cao quý bảo đảm danh dự cho số 3. Dưới tình huống bất đắc dĩ, toà án vũ trụ cũng chỉ có thể huỷ bỏ khởi tố. Tôi không khởi cảm thán, quyền mưu chớ nào cũng có, thăng thán thì khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.

Hai lỗ thủng trên nóc nhà của tôi bị nói thành sự cố công trường. Nhìn chiếc cần cẩu lớn vừa được chuyển đến gần đó, cùng với xi măng, thủy tinh văng khắp hiện trường, ai nấy đều tin là thật.

Mà tôi đương nhiên là nạn nhân của sự cố, tiền thuốc men được miễn hoàn toàn.

Sau khi tôi chết, số 5 phát điên đuổi giết tắc kè hoa, cả hai cùng mất tích. Bởi vì di động bị rơi khi đánh nhau, không liên hệ được với anh, chỉ biết trên thế giới có rất nhiều nơi xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, giống như có hai siêu nhân đánh nhau, khiến cục di dân trái đất phải theo sau giải quyết hậu quả. Không phải nói nổ khí than, chính là thiên thạch rơi xuống, có khi còn lấy cơ khủng bố tập kích để che giấu qua chuyện.

Bởi vì lo lắng đến độ nguy hiểm của tắc kè hoa, toà án vũ trụ và cục di dân trái đất cho phép số 5 giết chết nó, không cần bắt sống. Nói vậy, những ngày sau của tắc kè hoa sẽ không được yên lành rồi.

Số 5 không hi vọng có thể làm vợ chồng cách hai mươi mét với tôi đấy chứ? Huống chi anh đã thật sự quên tôi.

Đôi khi tôi có nghĩ đến chuyện sống cùng số 3, nhưng sau khi sống lại, nhìn thấy gián tôi vẫn kêu to gọi nhỏ. Xem ra chỉ khi chết tôi mới không thấy sợ hãi. Vị hôn thê của số 3 cũng ở trong bệnh viện, tuy cô ấy bị mù, nhưng lại rất xinh đẹp, người da vàng, dáng người cũng giống tôi. Nghe tất cả những người xung quanh nói số 3 đẹp, cô ấy mỉm cười hạnh phúc, lúc cười rộ lên trông cũng tựa như tôi.

Thực ra số 3 cũng yêu tôi, mỗi khi bôi thuốc thay băng, không biết muốn nhân cơ hội đụng chạm hay là muốn an ủi tôi, anh ta thường vuốt lên vết thương đã thay da non màu hồng nhạt, dịu dàng nói: “Giống hình trái xoan, rất đẹp.”

Thôi quên đi, bị nhìn cả rồi, sờ một chút cũng không sao. Nhưng tôi vẫn có điểm giới hạn, chữa bệnh cần thì không nói làm gì, làm chuyện khác thì không được.

Hôm nay lại như vậy, không đợi số 3 mặc áo lại cho tôi, số 1 và số 4 bước vào.

Số 1 sáng mắt nhìn ngực tôi, tiến sát lại gần: “Đau không? Để tôi liếm giúp hai cái là ổn ngay.”

“Đồ háo sắc, cút đi!” Số 4 và số 3 vừa mắng vừa lôi số 1 ra ngoài.

Số 1 giãy dụa: “Ai háo sắc, vết thương ở ngực cô ấy lành rồi, anh còn bôi thuốc hai lần một ngày.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói tức giận của số 3: “Đó là tôi không muốn để lại sẹo.”

Số 4 rớt cuộc mở miệng: “Thật ra hình trái xoan này rất đẹp, để lại trên ngực cô ấy cũng có nét độc đáo riêng. Sau này không cần bôi thuốc nữa, cô ấy còn phải lập gia đình.”

Tôi ngồi trong phòng vội vàng mặc áo, xấu hổ quả thật muốn lao ra ngoài, cho mỗi người một đấm.

Di động chợt vang, là bà mỗi gọi tới.

Giọng nói thân thiết của bà mỗi truyền đến: “Rất xin lỗi, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi về việc tắc kè hoa tấn công trang web rồi giả mạo tôi gọi điện thoại cho cô.”

Tôi mỉm cười: “Không sao, tôi cũng nghĩ người thô tục như vậy sao có thể là cô được.”

Bà mỉm cười, cười đến rất là vui vẻ, sau một lúc mới dịu dàng nói: “Cô đã xem mặt năm lần, hiện tại có thể lấy phần thưởng bí ẩn, hoặc là một trăm năm mươi ngàn nhân dân tệ tiền mặt.”

Một trăm năm mươi ngàn? Phát tài, phát tài! Nhưng tôi vẫn rất hứng thú với phần thưởng bí ẩn, vì thế hỏi: “Phần thưởng bí ẩn là cái gì?”

“Nói ra sẽ mất bí ẩn.” Bà mỉm cười khiến tôi tò mò.

Không biết là thứ gì đây? Trường sinh bất lão, du lịch ngoài hành tinh? Thôi quên đi, lấy tiền thì hơn.

Tôi trả lời khẳng định: “Tôi muốn một trăm năm mươi ngàn.”

Bà mỉm cười: “Xin hãy chờ năm phút đồng hồ, tôi sẽ tới ngay.”

Bà mỉm cười đưa tiền cho tôi? Thật tốt quá, tôi vẫn luôn muốn gặp chủ nhân của giọng nói ngọt ngào này.

Lát sau, một người đàn ông cao lớn, râu ria xồm xàm bước tới, trong tay cầm một cái vali. Anh ta đặt vali lên giường bệnh, tôi mở ra nhìn, suýt chút nữa thì hôn mê. Những tệp nhân dân tệ trước mắt có phải là thật không vậy? Không ổn rồi, dù sao là tiền thật được, dù có là tiền giả nhét vào chăn đắp cũng rất có cảm giác thỏa mãn. Nhưng đây chắc chắn là tiền thật, đều là những tờ năm mươi tệ mới cứng.

Chương 50: Đại kết cục

Cầm lấy một tệp nhân dân tệ, tâm tình tôi rất thoải mái. Tuy đã chết một lần, nhưng tôi vẫn yêu tiền như cũ.

Tôi đặt tiền xuống, hỏi người đàn ông: “Bà mỉm cười, sao cô ấy không đến?”

“Chính là tôi nha!” Người đàn ông thể nhưng phát ra giọng nói giống hệt bà mỉm.

Tôi trợn mắt, nhìn bà mỉm cao chừng 1m8, râu quai nón xồm xàm, nặng khoảng tám mươi cân, dáng người cường tráng mà không nhìn được bật cười.

“Ai nha, thật đáng ghét, giọng người ta vốn đã như vậy rồi.” Bà mỉm hờn dỗi nói làm tôi càng cười ác hơn. May mắn vết thương đã khỏi hẳn, nếu không nhất định sẽ nứt ra.

Khuôn mặt ngăm đen của bà mỉm ửng đỏ, tức giận đến giậm chân: “Không có việc gì tôi đi trước, thông tin của cô tôi sẽ xóa ngay.”

“A, chờ một chút. Có thể nói với tôi phần thưởng bí ẩn là gì không?” Nếu không được biết, khả năng cả đời này tôi sẽ nóng ruột nóng gan.

“Cô định đổi ý?” Bà mỉm trừng lớn mắt, thật có lỗi, giọng nói và khuôn mặt không khớp nhau vẫn khiến tôi bối rối.

Tôi cười: “Không phải, chỉ muốn biết mà thôi, tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

Bà mỉm gật đầu, nũng nịu nói: “Trở thành hội viên suốt đời của trang web, chỉ cần đọc thân là sẽ được giới thiệu xem mặt, đến tận chết mới thôi.”

Cảm ơn cô, cảm ơn trang web, cảm ơn người ngoài hành tinh, tôi nhanh chóng đứng dậy tiễn bà mỉm ra ngoài.

Xem mặt năm lần chết một lần, còn muốn làm hội viên suốt đời, tha cho tôi đi.

Vuốt vali tiền mặt, cuối cùng tôi cũng thành người có tiền. Sữa đậu nành có thể uống một chén đồ một chén, nhưng vẫn không mua nổi cái toilet của căn nhà cao cấp nhất trung tâm thành phố.

Cửa mở, anh chàng Lâm Tuấn Kiệt đã lâu không gặp cầm hoa bước vào, xem ra anh ta biết chuyện nên đến đây thăm tôi. Lần này nhìn bó hoa rất chuyên nghiệp, ít nhất thì đẹp hơn cái bó anh ta tự chuẩn bị lần trước.

Anh ta đặt hoa lên nóc tủ cạnh giường bệnh, ngồi xuống ghế, do dự mở miệng hỏi: “Em ổn không?”

“Ổn lắm.” Tôi mỉm cười, không chết là rất ổn rồi: “Dạo này anh thế nào?”

“Cũng được.” Lâm Tuấn Kiệt nhìn tôi, ánh mắt vẫn ôn hòa như trước kia: “Anh không dám gọi em, dạo gần đây tới chỗ em bán hoa nên mới biết chuyện.”

“Bán hoa?” Trải qua nhiều chuyện như vậy, dù Lâm Tuấn Kiệt có nói đã đi ra ngoài không gian tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng tại sao lại là bán hoa?

Lâm Tuấn Kiệt thở dài: “Không có nhà riêng phiền toái thật, sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Vậy nên buổi tối anh đi nhập ít hoa về bán, không ngờ lời lãi cũng ổn, không kém lương tháng là mấy. Bây giờ anh đang cung cấp hoa cho một công ty hôn lễ, đã có vài khách hàng cố định. Vừa rồi anh mua cho cha mẹ mua một căn hộ, nhưng hơi xa.”

Anh ta lầm bầm lầu bầu, giọng nói có chút chán nản: “Hai phòng ngủ một phòng khách, giá sáu trăm năm mươi ngàn, đã trả hai trăm ngàn, số còn lại trả góp mỗi tháng năm ngàn, cố gắng một chút thì sáu bảy năm là xong. Biết trước đã mua sớm hơn, không phải khổ như vậy.” Tiền lương hiện tại là gần bốn ngàn, mỗi tháng trả góp năm ngàn nghĩa là sau khi tan tầm phải đi làm thêm việc khác.

Cuộc sống luôn tàn khốc như vậy, hiện thực chính là hiện thực, nếu không có những điều kiện cơ bản, cuộc hôn nhân nào cũng không thể bền chắc. Vợ chồng nghèo hèn trăm sự lo.

“Vùng ngoại thành cũng được, rất yên tĩnh. Tuy đường hơi xa, nhưng không có tiền cũng không cần ra ngoài đi dạo.” Tôi mỉm cười nhìn anh ta.

Xem ra gần một năm bán hoa không chỉ giúp Lâm Tuấn Kiệt kiếm nhiều tiền hơn, mà còn giúp đầu óc anh ta linh hoạt hơn. Lâm Tuấn Kiệt lập tức hiểu được, ánh mắt mang theo chờ mong, thử dò hỏi: “Hiện tại em có bạn trai không?”

Tôi thở dài: “Dài dòng làm gì, nếu anh thấy hợp, muốn kết hôn với em thì chúng ta kết hôn đi.”

Anh ta lập tức mừng rỡ nhìn tôi, nắm lấy tay tôi: “Được, anh sẽ đi bàn chuyện với cha mẹ em ngay.”

“Được.” Tôi vô lực đáp lời, chỉ chỉ cái vali bên cạnh: “Chỗ này sẽ giảm bớt gánh nặng cho anh.”

Lâm Tuấn Kiệt mở vali ra, trừng mắt nghi hoặc nhìn tôi.

“Tiền bồi thường.” Không phải tôi muốn nói dối, nhưng nếu nói thật, mọi người sẽ nghĩ tôi là đồ điên: “Không cần đếm, một trăm năm mươi ngàn, anh viết cho em cái biên lai, đây là tài sản trước hôn nhân.”

Người từng trải đều biết, các bậc cha mẹ khi bàn chuyện kết hôn đều gạt hết tình cảm, chỉ dùng lý trí để làm ăn, cố gắng nghĩ đến những khả năng tệ nhất.

Cha mẹ tôi cũng thế, ông bà không hài lòng với căn phòng trả góp chưa xong của Lâm Tuấn Kiệt, càng không hài lòng với việc tôi đưa tiền bồi thường cho anh ta.

Cha mẹ Lâm Tuấn Kiệt biết vậy, nhượng bộ tặng căn phòng mới mua lại cho chúng tôi, còn mình ra ở ngoài ngoại thành.

Nói chung hai bên bàn bạc hơn một tháng, cuối cùng cha mẹ tôi thỏa hiệp, bởi vì dù sao được thấy tôi kết hôn sinh con cũng là nguyện vọng lớn nhất của ông bà.

Chọn một ngày lành hoàng đạo, cha mẹ hai bên cầm hộ khẩu dẫn tôi và Lâm Tuấn Kiệt đi cục dân chính đăng ký kết hôn.

Sắp làm tân nương, tôi lại không cảm thấy vui mừng, dường như hết thảy đều là giấc mộng, thậm chí ngay cả giấy đăng ký kết hôn cũng là cha mẹ chiều giúp tôi. Nhưng tất cả mọi người đều hiểu tôi, dù sao tôi từng chết một lần, tính tình thay đổi cũng dễ hiểu.

Tờ đơn cần tôi ký tên, Lâm Tuấn Kiệt đã nhanh chóng ký xong, chỉ cần tôi ký nốt.

Tôi dở dần cầm bút, viết từng chữ ‘Thư - Lâm’, còn chưa kịp viết chữ cuối cùng, bút đã bị người khác lấy mất.

Ngẩng đầu nhìn, tôi sợ tới mức mắt hôn mất vía. Là số 5! Tôi nhảy dựng lên tìm chỗ trốn, nhưng làm sao có thể so được với tốc độ siêu nhân của số 5, chân còn chưa kịp bước, tay đã bị anh tóm lấy.

Xong rồi xong rồi, tôi sắp bị giết rồi, vừa mới sống lại sao tôi phải chết tiếp?

Số 5 có vẻ tức giận, nháy mắt khiêng ngang tôi lên đưa ra ngoài.

Cục dân chính lập tức náo nhiệt, hôm nay là ngày nghỉ, lại là ngày lạnh, mọi người đến đăng ký rất đông. Hơn mười cặp vợ chồng mới cưới trông mắt nhìn một anh chàng ngoại quốc cao lớn khỏe mạnh, đẹp trai lạ thường, khiêng một cô dâu Trung Quốc đi ra ngoài. Bọn họ hiểu ngay, đây chính là cướp dâu mà người ta hay nói.

Ra khỏi đại sảnh, số 5 cẩn thận buông tôi xuống, hoàn toàn không để ý đến cha mẹ hai bên, Lâm Tuấn Kiệt và vô số người vây xem, ôm chặt tôi, sau đó cúi đầu, cho tôi một nụ hôn sâu kinh điển.

Số 5... Sợ hãi trong lòng tôi dần biến mất, hai tay cũng ôm chặt lấy anh.

Đang lúc Lâm Tuấn Kiệt và cha mẹ hai bên chuẩn bị xông lên, la hét muốn báo cảnh sát, một đoàn cảnh sát đã đến trước sân cục dân chính từ lúc nào, xếp hàng chỉnh tề.

Số 5 rút hộp nhẫn quen thuộc từ túi quần, nhẹ nhàng mở ra, quỳ một chân trước mặt tôi, chân thành cầu hôn: “Gả cho anh đi.” Viên kim cương lớn quá, ánh sáng chói lóa làm tôi phải nheo mắt.

Đây rõ ràng là cảnh sát số 5 mang đến, dù sao số tội phạm anh bắt được đã hoàn thành chỉ tiêu một năm giúp họ, dù hôm nay là ngày trực cũng phải ra mặt trợ giúp một chút. Bọn họ hát đệm rất to, rất đều nhịp, đồng thanh hô khẩu hiệu: “Đồng ý đi!”, làm người qua đường phải ngoái lại nhìn.

Nhìn số 5 quỳ gối cầu hôn, tôi không khỏi rơi nước mắt, nhưng lại nở nụ cười.

Tôi khịt khịt mũi, cố ý cao ngạo ngẩng đầu: “Mấy Carat?”

Số 5 bật cười, hồi đáp: “Ba Carat, nếu không vừa lòng thì bây giờ đi mua cái khác.” Anh đứng lên, đóng hộp lại làm bộ muốn ném.

“Ấy đừng!” Tôi gấp đến độ nhảy lên cướp. Số 5 nhất định là cố ý, nếu không làm sao tôi có thể lấy được thứ gì từ tay anh.

Số 5 lại mở hộp, lấy nhẫn cưới ra đeo vào giúp tôi. Sau đó ôm tôi quay vòng vòng tại chỗ, nụ cười xán lạn vốn chỉ dành cho tôi, nay đang dành cho tất cả mọi người, anh cười la lớn: “Tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất trái đất!”

Thì ra vào khoảnh khắc trái tim tôi ngừng đập, khế ước máu giữa chúng tôi cũng được giải trừ. Anh khôi phục trí nhớ, nhìn thi thể của tôi, đau khổ phát điên công kích tắc kè hoa.

Trong thời gian tôi nằm viện, anh không ăn không ngủ đuổi theo tắc kè hoa, kịp giết nó ngay trước khi nó lên phi thuyền tẩu thoát. Cục di dân trái đất giao một đồng thịt vụn cho tòa án vũ trụ, quả thật không nhìn ra là thứ gì, cuối cùng phải kiểm tra DNA để xác nhận thân phận. Xác nhận xong, đúng là tên tội phạm bị rất nhiều tình cầu truy nã, số 5 được nhận mười triệu tiền vũ trụ, tương đương một triệu Euro, tương đương với bao nhiêu đôla, tương đương với bao nhiêu nhân dân tệ... Tôi nghe mà chảy nước miếng ròn ròn, tính cũng không tính kịp.

Số 5 không có tôi, rơi vào trạng thái trầm cảm. Sau khi trở về, anh ngơ ngác đến ngồi ở những nơi chúng tôi từng hẹn hò, xuất quỷ nhập thần, ngay cả số 4 thần thông quảng đại cũng không theo kịp.

Sau này số 5 đến quầy rượu, đó là nơi đầu tiên anh gặp tôi. Nghe được chuyện tôi sắp lấy chồng, lập tức tới tìm tôi, ngăn lại tôi trước khi thành tân nương của người khác.

Cướp dâu không phải chuyện đùa, nhất thiết phải giải quyết rõ ràng. Căn hộ của Lâm Tuấn Kiệt, số 5 đồng ý trả nợ giúp, hơn nữa vẫn để anh ta đứng tên phòng. Tất nhiên Lâm Tuấn Kiệt đồng ý với quà bồi thường này. Cuộc sống nha cuộc sống, hiện thực mới phủ phàng làm sao.

Trong lúc bàn chuyện cưới xin với cha mẹ tôi, số 5 lưu loát mạnh mẽ đánh gục một tên tội phạm, báo cảnh sát xong, coi như không có việc gì ngồi bàn tiếp. Còn có gì để nói?

Hơn nữa số 5 hiểu được lòng người, biết gài đúng chỗ ngựa, làm cha mẹ tôi liên tục gật đầu. Vừa cao lớn đẹp trai như người mẫu, vừa giàu sang làm cảnh sát quốc tế, kết quả có thể nghĩ.

Ban đêm ở nơi cao nhất của thành phố, nhìn đèn xe tấp nập phía dưới càng thêm lộng lẫy. Số 5 ôm chặt tôi, cúi đầu cười nhìn tôi: “Dù em có con rồi, anh cũng phải cướp em về. Muốn biết tên anh không?”

Tôi ngửa đầu gật gật đầu, cảm giác hơi mỏi cổ, nhưng lại rất hạnh phúc.

Số 5 cười: “Thôi cứ gọi anh là số 5 đi.” Nói xong, anh cúi đầu hôn tôi.

Vì thế ngày tôi nộp đơn từ chức, cả văn phòng đều nhận được kẹo mừng, là chocolate Thụy Sĩ giá một trăm tệ một thanh.

Mà số 5 luôn dư thừa thể lực, dịu dàng chăm sóc, lại biết nhiều mảnh khoe trong vụ abc, vậy nên cuộc sống hôn nhân thật sự rất ngọt ngào, rất hòa hợp, rất nóng bỏng... Việc này, nói chung các bạn hiểu.

Một năm rưỡi sau...

Tôi mang thai, mập mạp như chú chim cánh cụt, được số 5 nâng vào quán rượu ngoài hành tinh.

Ông chủ đã có bạn gái, là người có nhiều tay như Thiên Thủ Quan Âm, pha chế được nhiều loại rượu một lúc, pha xong sẽ dùng hơn mười cánh tay ôm chặt ông chủ, thân mật vô cùng.

Tôi đỡ lưng, chậm chậm ngồi xuống, tất cả những người tôi từng xem mặt đều ở đây, từ số 1 tới số 6.

Bốn vợ của số 2 đều đã mang thai, trong đó có một người mang thai đôi, vậy là qua chín năm nữa anh ta sẽ thành cha của năm đứa trẻ. Tại sao lại là chín năm? Bởi vì chu kỳ mang thai của dân tộc số 2 là mười năm. Trời ạ, lúc này anh ta đã qua kỳ động tình, phong thái bình tĩnh lịch sự của một người đàn ông thành đạt làm tôi lóa mắt.

Số 3 đã kết hôn, nhưng không sinh con, bởi vì ghen bên vợ có vấn đề, hai người sợ thai nhi bị dị tật. Nhưng số 3 không tiếc hận, bởi vì anh ta sống rất lâu, trước kia từng có con, tương lai cũng sẽ có. Mà vợ anh ta được chăm sóc rất tốt, thỏa mãn vô cùng, tất cả mọi người đều hâm mộ cô ấy. Số 3 cũng có thể ở lại trái đất, hưởng thụ những món ăn ngon.

Nhìn cánh tay quần băng vải của Tiểu Lục, tôi bèn hỏi: “Anh có vợ chưa?”

“Rồi” Tiểu Lục vẫn thành thật như vậy, cúi đầu lẩm bẩm: “Anh nói bị tai nạn lao động, nhưng không nặng lắm, cô ấy cũng yên tâm. Lúc cắt thịt đau quá anh nghĩ chỉ sinh một đứa này thôi, nhưng bây giờ nghĩ hai đứa thì hơn, nhiều nhất là hai đứa.”

Tôi nở nụ cười, chuyển về phía số 1, bởi vì số 1 đang ngồi nhăn mày đau khổ.

Còn chưa chờ tôi nói, số 4 đã mỉm cười trước, hiện tại quan hệ của số 1 và số 4 không tệ. Có thể nhìn thấy một ma cà rồng lão làng mỉm cười, quả thật không dễ dàng.

Số 4 thay số 1 nói ra buồn khổ trong lòng: “Có một cô gái không bị mắc cảm với anh ta, cũng đồng ý kết hôn.”

“Tốt quá rồi.” Tôi chúc mừng.

“Chờ đã, vẫn còn về sau.” Số 4, số 3 và số 2 cùng cười ha ha, số 3 là người đỡ đẻ cho vợ số 1, gõ gõ bàn nói: “Cô ta sinh được hai mươi bảy bào thai bạch tuộc đẻ. Hiện tại anh ta bận rộn đến mức thời gian trên đầu phụ nữ cũng không có.”

Hai... Hai mươi bảy? Tôi giật giật khoe miệng.

“Làm sao tôi biết hậu đại của mình sẽ liên tục phân chia trong tử cung của con người cơ chứ. Cũng may chỉ một cô mang thai, không thì tôi chết.” Số 1 đỡ trán ảo não không thôi, có lẽ không ngờ sẽ rơi vào kết cục như vậy.

“Tặng cho em.” Số 4 đặt một quyển sách lên bàn.

Tôi vui vẻ, đây là sách số 4 viết. Vội vàng mở ra xem, kết quả ngừng cười, giở sách ra cho mọi người xem: “Anh bảo em đọc kiểu gì?” Tất cả đều là chữ viết ngoài hành tinh.

Số 5 cầm lấy nhìn thoáng qua: “Thể loại văn vũ trụ, ‘Lịch sử chiến tranh một ngàn năm trăm năm của nhân loại’, rất máu me, chờ để xong anh sẽ đọc cho em.”

“Chịu thôi, không bạo lực, không máu me thì không có độc giả.” Số 4 bắt đầu nói: “Cục xuất bản vũ trụ còn bảo tôi quyển sách sau phải cho thêm ít abc nữa.”

Nói chuyện một lúc, số 3 nhìn nhìn bụng tôi: “Khi nào thì sinh?”

“Chắc nửa tháng nữa.” Tôi cười tủm tỉm ăn kem cốc.

“Đến bệnh viện của anh đi, anh sẽ đỡ dễ cho em.” Dù bị số 5 trừng mắt nhìn, số 3 vẫn đưa tay sờ bụng tôi: “Ngôi thai thuận, là con trai.”

“Không cần anh.” Số 5 tức giận, lại bắt đầu nổi máu ghen: “Tôi học đỡ dễ rồi, với lại con tôi phát triển rất nhanh, có khi cô ấy vừa đau đẻ, đứa bé đã chui ra rồi.”

Gả cho số 5 đúng là tốt nhất, sinh con đều thoải mái rất nhiều.

Số 4 cười khê: “Anh được mạng du lịch vũ trụ bầu làm đại sứ, tháng sau sẽ bắt đầu chu du ngoài không gian, có khả năng vài ba chục năm nữa mới trở về một lần. Vừa được du lịch miễn phí vừa được viết sách, cũng khá ổn.”

Nghĩ đến số 4 sắp đi, tôi có chút tiếc nuối, nhưng vẫn cảm thấy vui mừng thay anh.

“Cuộc đời này không thể ở cùng em, nhưng đây không phải kết thúc.” Số 4 thâm tình nhìn tôi, phong thái cao quý hơn cả hoàng tộc khiến tôi nhất thời lại hoa mắt chóng mặt: “Biết vì sao tôi không biến em thành ma cà rồng không? Bởi vì sau khi chết em sẽ không có linh hồn.”

Tôi nhớ tới cảnh tượng lơ lửng giữa không trung sau khi chết của mình.

“Em nhất định phải có linh hồn, như vậy tôi mới tìm em được.” Lời số 4 nói ra giống như tiếng sấm, làm tất cả mọi người mau nhảy dựng.

“Không được, kiếp sau của cô ấy cũng là của tôi.” Ánh mắt số 5 phảng phất tỏa ra ánh lửa.

“Thật không?” Số 4 nở nụ cười: “Tôi là ma cà rồng, thông thạo nhiều thế giới hơn anh. Nhất định anh không biết địa phủ cũng có web xem mặt, chỉ cần cô ấy chết, tôi sẽ tìm được ngay.”

Trời ạ, số 4 thể nhưng còn định trình diễn tiết mục tình người duyên ma với tôi. Tôi có chút run rẩy, bởi vì số 5 đã sắp tức điên rồi, còn những còn khác đều tủm tỉm cười đắc ý.

Vài năm sau, tại một bãi tắm ven biển...

Một giọng trẻ con non nớt vang lên: “Ba ơi, mẹ đang nhìn chú kia.”

“Ba biết rồi, mẹ con là người thế đấy.” Giọng nam lười nhác đáp lại.

Một giọng nữ vang lên: “Nào có, nhìn anh ta béo chết đi được, làm sao đẹp bằng anh. Cởi áo ra kia đứng đi anh, em sẽ huýt sáo cho anh.”

“Thật hết cách, buổi tối sẽ phạt em sau.” Giọng nam lại vang lên, trong tiếng cười mang theo uy hiếp.

“Thôi, anh giữ gìn thân thể đi. Lần nào xong cũng nằm trên giường một hai ngày, em đau lòng chết đi được.” Giọng nữ nũng nịu ngọt ngào lại có chút gian dối.

“Không sao, anh có thể trả bất cứ giá nào để em ba ngày không xuống được giường.” Chàng trai xấp xỉ cười xấu xa.

“Mẹ ơi...” Giọng trẻ con lại vang lên: “Ba đang để ý cô kia...”

“Số 5!” Cô gái nổi giận.

“Con biết cũng không được nói ra chứ!” Chàng trai cười khổ.

“Mẹ đừng nóng giận, mỹ nữ này ngực bự thật, mẹ còn kém xa, hay để con hành động trước, chắc ba sẽ không cướp bạn gái của con đâu nhỉ?” Giọng trẻ con xa dần.

“Thằng nhóc này, mới năm tuổi đã biết tán gái, thật hối hận đã sinh nó ra. Ha ha, vợ yêu, vợ của anh, em đừng giận, em cũng nhìn người khác còn gì! Ấy đừng đi, đừng đi, ai u, đừng cắn anh chứ...”

“Anh làm gì vậy, không phải nói buổi tối sao?” Cô gái chưa nguôi cơn tức.

“Không sao, con đang tán gái, chúng ta nên tranh thủ lúc nó bận... Nhất định sẽ làm em vừa lòng, không kiệt sức không bỏ qua... Ai u, sao lại cắn anh nữa?”

...

Ở một lúc nào đó, chuông điện thoại reo lên: “Alô, máy tính của tôi bị sao thế này? Chưa nghe web xem mặt vũ trụ bao giờ, cô bị điên phải không?”

(toàn văn hoàn)

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-xem-mat-vu-tru>